

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 2 de maig de 1991

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Número 606 150 ptes.

Lleó XIII el papa que obrí l'Església als problemes socials, identificant-se amb els més perjudicats.

Avui es fa pública la nova Encíclica social
"Centesimus annus"

Als cent anys de la "Rerum novarum", Joan Pau II publica una nova Encíclica

Avui surt una nova encíclica social del Papa Joan Pau II. Porta el nom de "Centesimus annus" perquè el 15 de maig s'escaurà el centenari de la publicació de la primera encíclica social: la "Rerum novarum" de Lleó XIII.

Després de fer una síntesi d'aquella primera carta magna del catolicisme social, Joan Pau II repassa les intervencions del magisteri dels papes en matèria de justícia social, des de les "coses noves" de 1891 a les "coses d'avui".

El tercer capítol de la nova encíclica desperta una especial expectativa: hi analitza el canvi històric esdevingut el 1989 amb l'ensulsiada del comunisme.

Altres capítols importants de la "Centesimus annus" són els dedicats a "Democràcia i cultura", i a "Una imatge de l'home".

A l'espera de tenir-ne el text, oferim als nostres lectors, en l'editorial d'aquest número de CATALUNYA CRISTIANA, una àmplia reflexió sobre la "Rerum novarum", ahir i avui.

Fa cent anys, el canvi social que després hem qualificat com a revolució industrial, estava en el seu moment àlgid. L'home treballa... des que és home sobre la terra - els paleontòlegs distingeixen els homínids dels mers irracionals quan entre llurs restes hi troben traces de "treball", és a dir d'una acció

intencionada -, i des de sempre l'home s'ha ajudat amb eines i màquines rudimentàries, però màquines, per fer la "seva feina". La revolució s'esdevingué quan el treball s'aplicà a construir màquines per produir més. La màquina, abans al servei de l'home i de la "seva feina", es posà al servei del "producte" que era, és, la "feina" de l'empresa. Només la fe en l'home i en la seva dignitat radical, inalienable, conjugada amb la fe esperançada en la història com a progrés vers un més enllà d'ella mateixa podia posar les bases racionals per anar corregint el desequilibri que s'havia produït entre el "treballador" i l'"empresa". Res s'assembla tant a la lluita cos a cos com l'abraçada. La Història - i no pas el materialisme històric - han donat la raó als que propugnaven aquesta i no pas aquella per anar resolent els conflictes inevitables en tot procés viu. Al costat dels monuments - merescuts! - a l'obrer, els pobles en els quals l'Estat volgué ocupar el lloc de l'"empresa", avui estan aixecant de fet monuments a l'empresari.

AFINANT

Treball i feina

■ Joan E. Jarque
i Jutglar

Exposició a Sabadell

"SPLENDOR", testimoni de X sigles d'art i de fe

L'art també pot ser testimoni de fe així s'observa en l'exposició "SPLENDOR VALLÈS" que ofereix la Fundació Caixa de Sabadell en mostrar deu segles d'art cristià de les comarques del Vallès. La inauguració es féu el 29 d'abril i comptà amb la col·laboració de l'arquebisbat de Barcelona, del Departament de Cultura de la Generalitat i de la mateixa Caixa. En aquesta exposició, s'hi poden veure quasi un centenar de peces procedents de gairebé totes les parròquies de les comarques vallesanes. Destaquen les pintures i les imatges de la Mare de Déu, i, de manera molt especial, l'orfebreria. "SPLENDOR" romandrà oberta al públic fins al 30 de juny.

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS
DE **CATALUNYA CRISTIANA**

REPRESA DELS PELEGRINATGES

TERRA SANTA

**Del 25 de maig
al 2 de juny**

**Pelegrinatge especial sota el guiatge
de Mn. Joan E. Jarque, pvre.**

- ✓ Un itinerari molt complet de 10 dies de durada.
- ✓ Visita dels llocs bíblics tradicionals, des de la Galilea fins a la Judea, i de la ciutat de Jerusalem.
- ✓ Vivència religiosa intensa, amb celebracions litúrgiques, lectures i pregària, i amb conferències bíbliques i espirituals.
- ✓ Anar amb "Catalunya Cristiana" és gaudir i donar suport a la premsa cristiana.

Del 9 al 21 juny

VIATGE-PELEGRINATGE A POLÒNIA i BERLÍN

Varsòvia ☆ Santuari de Jasna Gora (Czestochowa) ☆ Seu episcopal de Cracòvia.
Wadowice, ciutat del Papa ☆ Camp d'Auschwitz (Oswicen) ☆ Wroclaw
Ruta de la Reforma (Alemanya): Dresden, Leipzig i Wittemberg ☆ Berlín.

VIATGE AL BENELUX

Del 10 al 21 juliol

BÈLGICA;

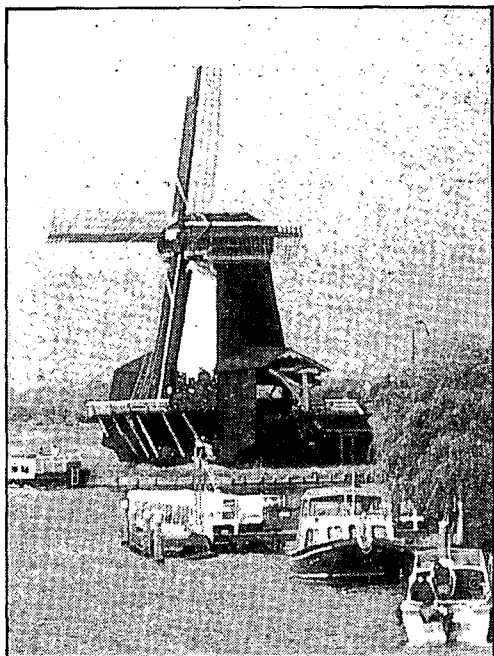
BRUSSEL·LES
GANT
BRUGES
LIEJA
BANNEUX

LUXEMBURG:

LUXEMBURG

HOLANDA:

AMSTERDAM
UTRECHT
MARKEN
VOLENDAM
LA HAIA
ROTTERDAM

VIATGE A RÚSSIA i Txecoslovàquia

Visitant: Del 16 al 30 d'agost

Praga i rodalies
Moscou i Zagorsk
Leningrad
Kíev

**LECTORS / SUBSCRIPTORS I AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, UN ESFORÇ CONJUNT I NECESSARI
PEL MANTENIMENT DE "CATALUNYA CRISTIANA" COM A MITJÀ INFORMATIU DE LA NOSTRA ESGLÉSIA**

Compte per a aportacions: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, 2011 - 3040 - 5-249-76
Adreça de l'Associació d'Amics: Plaça d'Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel.(93) 301 37 18

EDITORIAL

A cent anys de la "Rerum novarum": 5 punts essencials de reflexió

Amb la seva carta encíclica "Rerum novarum" - "el tro", que fa dir Bernanos al rector de Torcy del **Curé de campagne**- Lleó XIII obria la font de la doctrina social de l'Església que no ha parat de rajar fins als nostres dies. Avui, a cent anys del maig de 1891, ens preguntem: quina lectura podem fer-ne, a les envistes del segle XXI, en un món tant divers del de les acaballes del XIX?

Heus aquí 5 punts de reflexió que considerem essencials.

1. Allò que preocupava Lleó XIII, el gran drama d'aquell moment, era que el procés d'industrialització a gran escala produïa **"l'acumulació de la riquesa en uns pocs i l'empobriment de la multitud"**. D'aquí naixia **"la qüestió obrera"**, tema central de l'encíclica.

Avui, el progrés econòmic continua generant desigualtats profundes, les quals es manifesten, sobretot, en dues realitats injustes: la radical diferència entre la vida dels homes del Nord i la dels del Sud, i les bosses de marginació a l'interior mateix del món desenvolupat.

2. El liberalisme econòmic regia aleshores l'activitat econòmica. Lleó XIII no accepta aquesta aplicació incondicionada de la llibertat a l'economia, com si aquella fos l'únic i absolut valor. No està d'acord, per exemple, amb els qui **"diuen que la quantia del jornal o salari la determina el consentiment lliure dels contractants, és a dir, l'amo i l'obrer..."**.

Avui, amb l'argument de l'eficàcia i la rendibilitat, i aprofitant el clima provocat pel fracàs del comunisme, el liberalisme econòmic més dur reneix perillosament.

3. A la banda oposada al liberalisme econòmic, el socialisme preconitzava la lluita de classes com a solució de la injustícia social. Val a dir que, aleshores, es tractava només d'un socialisme teòric, que havia tingut la seva màxima expressió en el **Manifest Comunista** de Marx i d'Engels, aparegut quarantatres anys abans que la **Rerum novarum**, el 1848. Encara no hi havia al món cap règim socialista ni el socialisme s'havia bifurcat en comunisme i socialdemocràcia... Lleó XIII, tot i reconèixer la profunda divisió de la societat en classes, creu possible una entesa entre elles perquè tant el capital com el treball són dues realitats necessàries que han de respectar-se mútuament.

Avui, aquest postulat que meresqués al Papa el qualificatiu d'ingenu i que ha alimentat llargament una certa brometa **progre**, és seguit pràcticament per tothom. L'originalitat cristiana rau, tanmateix, a mantenir aquesta comprensió estructural de la societat, no per pragmatisme, sinó per la nostra concepció de l'home i del món.

4. Els remeis alternatius a la lluita de classes, propugnats per la **Rerum novarum** són: el salari just -que comprèn **"el sosteniment propi i el de la família així com la capacitat d'estalvi"**- i el respecte a la persona de l'obrer: **"allò veritablement vergonyós és abusar dels homes com si no fossin més que coses, per tal de treure'n profit, i no valorar-los sinó pel que donen de si els seus músculs i les seves forces"**. L'instrument que assenyala l'encíclica per a l'obtenció d'aquests objectius és també doble: la intervenció de l'estat i l'associacionisme obrer. Aquests són dos temes en els quals el papa Lleó XIII s'estén amplemment.

Avui podem dir que tant la intervenció de l'Estat en el camp econòmic com el sindicalisme han donat lloc a un nou model de societat i occidental-que, amb tots els seus defectes, ha deixat molt lluny el quadre de relacions laborals existent el 1891. Ara bé, el neo-liberalisme renaixent, d'una banda, i el desprestigi de les administracions que prové de la corrupció i dels excessos de la burocràcia, de l'altra, tendeixen a rebaixar, altra vegada, el paper que l'encíclica atribueix a l'Estat: **"no absorbir el ciutadà ni la família, els quals han de poder obrar amb llibertat"**, però **"promoure el bé comú"** i, per tant, **"tenir cura adequada del benestar i de la satisfacció de la classe proletària"**. Pel que fa al sindicalisme, ara i aquí la qüestió no és reivindicar-ne el dret -prou reconegut- sinó recuperar el sentit de la solidaritat que el fa possible, superant la tendència a l'individualisme i a la inhibició.

5. La defensa del dret a la propietat privada, com a mitjà de realització personal per a tots els membres de la societat, ha estat tradicionalment un dels punts debatuts de la **Rerum novarum**. En els moments de més prestigi del marxisme, parlar de propietat privada era tingut per reaccionari... El temps, tanmateix, ha aseremat l'ambient en aquest punt. L'anomenat socialisme real ha acabat confirmant, fins i tot, algunes reflexions de Lleó XIII que podien semblar massa primàries: **"perquè l'home, quan treballa una terra que sap que és seva, ho fa amb un afany i un mirament molt més grans..."**. Així ha esdevingut més fàcil adonar-se que la primera encíclica social, més que fer una opció entre sistemes econòmics, analitzava la situació social a la llum del personalisme cristià.

Avui ens cal enfondir aquesta línia de pensament i renovar-li la confiança, superant complexos d'inferioritat que la història recent ha demostrat que eren fruit d'una precipitació immadura. El nostre punt de vista és la persona: tota la persona i totes les persones. Des d'aquesta perspectiva, rebutgem l'estatisme, però exigim que l'Estat garanteixi els drets del més feble contra el més fort; de l'economia de mercat ens n'interessa no solament l'eficàcia, sinó la contribució pel que fa a la creativitat, a la capacitat personal d'iniciativa; el fracàs del comunisme ni ens sorprèn -la **Rerum novarum** ja l'anunciava- ni ens porta a renunciar a una recta socialització que té lloc, com ha dit Joan Pau II, **"només quan és assegurada la subjectivitat de la societat, és a dir, quan cadascú, en virtut del seu propi treball, pugui considerar-se co-propietari d'aquest gran taller del treball on es compromet amb tothom"**. (Laborem exercens).

Va esdevenir fa molts anys, entre la tercera i la quarta sessió del Concili. Per aquells temps jo vivia lliurant tota la meua joventut en l'entusiasme per la difusió de tot allò que a Roma s'esdevenia i que a mi m'apassionava. Així, doncs, entre sessió i sessió, em dedicava a donar tota mena de conferències, de col·loquis, sobre el Vaticà II. I parlava a tota mena d'ambients: col·legis universitaris, seminaris, convents, allí on fos que la qüestió pogués interessar a un grup de persones. Però un dia, la petició que vaig rebre va ser per mi, molt estranya. M'escrivia l'abat de la Trapa de Còbreces demanant-me una sèrie de conferències pels seus monjos.

En aquella època jo coneixia sobre la Trapa els quatre tòpics que se solen tenir pel món: que no parles sinó amb gests, i fins creia aquella bajanada que quan un trapenc es creua amb un altre li diu: "Hem de morir", i l'altre li respon: "Jaho sabem". Amb tot aquest bagatge jo em preguntava què es el que podria interessar-los del Concili als qui vivien en tanta soledat. Però l'abat em tranquil·litza dient-me que un

monjo és un home com els altres i un cristià com els altres i que, per tant, els interessa tot allò que els altres homes i cristians els interessa.

Però encara quedava per a mi un dubte més gran: ¿Amb quin to els havia de parlar? A mi sempre em plaïa de parlar de les coses de Déu amb el mateix to amb què parlo de les coses de la vida, tal com surt. ¿S'escandalitzarien els monjos si així ho feia amb ells? Però, com que el fet és que jo no sabia parlar d'altra manera, vaig decidir encomanar-me a Déu, i que el sol sortís per on volgués.

I allí em teniu oferint la meua primera conferència ja les sis del matí! I és que el vespre abans l'abat m'havia dit que "com que ells s'aixecaven a les dues per a la missa i els oficis i a les sis ja havien esmorzat i fet no sé quantes coses més, si a mi no em molestava, havien posat la meua conferència a les sis, abans que els monjos anessin al treball". Així que a aquesta hora, més adormit que despert, estava parlant als monjos en la solemnitat d'una imponent sala capitular. I perquè em fos més desconcertant, em col·locaren al costat de l'abat, mentre els seixanta o setanta monjos s'arrangaven en quatre files esteses verticalment al llarg de la sala, de manera que els monjos es miraven els uns als altres, però jo no veia els seus rostres. Venia només unes caputxes dretes i unes grans mànigues d'hàbits, rere les quals jo suposava que hi havien els seus caps i els seus braços, encara que també haurien pogut ser quatre fileres de maniquis amb hàbits i sense "animaló" dins.

I com que jo no sé parlar a ningú que no em miri als ulls (almenys aleshores no en sabia i ara me n'ha ensenyat la televisió), doncs vaig haver d'usar

l'estratagema que s'usa en aquests casos: explicar un acudit molt llarg i amb molt de "suspense", i vaig veure com progressivament s'anaven aixecant les caputxes i girant vers mi, fins que aparegueren els seus rostres. I sí jeren humans! Reien i s'emocionaven amb les meves paraules de manera molt semblant als universitaris o la gent comuna del carrer.

A poc a poc, aquells dies, vaig endinçar-me en les seves vides coneixent els seus problemes i les seves esperances. I, com que l'abat tingué la generositat de permetre que també els monjos poguessin parlar, preguntar-me, parlar, les meves conferències es convertiren en un veritable intercanvi de vida. I aleshores vaig descobrir quelcom que mig sospitava: que els monjos no solament no eren mig homes, sinó homes excepcionalment madurs, plens, equilibrats, que sabien donar a cada cosa el seu pes exacte.

I el meu cap començà a omplir-se de preguntes: jo havia anat allí com qui té quelcom per ensenyar i començava a adonar-me que era jo qui ho tenia tot per aprendre. Vaig veure que ells entenien el sentit de

les coses i de la vida i que, veritablement, "havien escollit la millor part". ¿Què no hauria donat jo per posseir el seu realisme? ¿Com em sentia immadur davant d'ells! ¿Quantes tones d'hores jo perdia anant d'un cap a l'altre, fent veure que feia, però sense haver trobat, com ells, el camí exacte per on avançaven amb una saviesa adquirida i una seguretat que em resultava envejable. En veritat eren ells, lliurats a Déu i al silenci, els qui sabien el què era viure.

Però el cinquè dia de la meua estada s'esdevingué quelcom molt especial: se m'apropà el mestre de novicis, i després de donar-li mil voltes i gairebé amb temor d'ofendre'm, em digué que les meves conferències, i encara més la meua persona, creaven un problema espiritual als novicis: ells, veient-me actiu, ficat en els problemes més vius de l'Església, començaven a pensar si no seria el meu el millor camí i no el seu; el de consumir-se en la soledat i en el silenci. Jo somreïa i li vaig explicar al mestre que la meua temptació era exactament la contrària: que era jo qui tenia enveja de la seva fecunditat; que, veient-los, jo havia descobert com n'eren de vans molts dels nostres treballs en el món. El mestre em preguntà si gosaria explicar això als seus novicis. I així vaig fer-ho. I tots junts vam descobrir que el "millor camí" és sempre aquell que Déu marca a cadascú, però que, si més no, el silenci, l'oració en soledat, és un dels millors, potser objectivament el millor. Infinitament superior sempre a aquesta sinya de sorolls que és el món.

■ J.L. Martin Descalzo

RESPIR

Per on començà Déu?

Ho escrivia sant Alfons Maria de Liguori, que no és cap mala autoritat: "Déu no va començar establint preceptes i prohibicions, i després creà l'home; al contrari: Déu creà l'home per a la llibertat, i li donà preceptes i prohibicions justament per a la salvaguarda de la veritable llibertat". Això, ho he llegit en un llibre recent del pare Haring, que he trobat molt interessant i força alliberador. La gràcia de sant Alfons, com del llibre que acabo d'esmentar, és que no neguen ni la dignitat de l'home, ni l'existència, necessària, de preceptes i de prohibicions, però situen cada cosa al seu lloc. La llibertat de l'home és bàsica i és un dels trets que Déu li ha posat en crear-lo a la seva imatge i semblança. Però la llibertat té dos punts fràgils: pot tornar-se fàcilment esclavitud i pot discórrer tranquil·lament per camins que no són veritablement de llibertat. Precisament posar remei a aquests dos perills és la tasca que tenen en la vida els preceptes i les prohibicions: que l'home arribi ser lliure amb la llibertat per a què Déu el creà.

■ Miquel Estradé

Director: Joan E. Jarque i Juglar

Sots-directors: Francesc Malgosa Riera i Joan Carrera Planas.

Redacció i col·laboradors: Núria Albert; Montserrat Albert; Josep M. Aragonès; Jordi Bassas; Pilarín Bayés; Esteve Busquets; Pietat Campmajó; Oriol Camps; Pere Campàs; Rosa Colléll; Francesc Gamissans; Núria Giral; Pau López; J. L. Martín Descalzo; Enric Graupera; Jaume Mora; Francesc Nicolau; Núria Oriol; Albert Pera; Antoni Plaia; Tomàs Puní; Joan Salvador; David Vidal; Pere Vives; Manuel Valls; Miquel Estradé; Francesc d'A. Picas; Pere Saumell; Antoni Munné.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Dolores Viñas, SABADEL; Joan Boronat, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; José Manuel Vidal, MADRID.

Disseny: Josep Samper.

Compaginació: Carlos Aguado

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Edita: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Angels,

c/. València, 244, 2º. Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84.

Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impressora: Publiagraf, S. A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA.

D.L. B.14.387/79

ARA MATEIX

Tots vam respirar alleujats en sentir que la "Gaudium et spes" proclamava: "L'Església se sent, amb tota veritat, íntimament solidària del gènere humà i de la seva història". D'això fa poc més de vint-i-cinc anys. Eren els dies exultants del Vaticà II i teníem consciència de deixar enrera una etapa de divorci radical entre els cristians i la cultura dels seus contemporanis. Ens reconciliàvem amb la llibertat -fins al punt de parlar de llibertat religiosa i de voler-la, també, per als qui no la porten aparellada amb la veritat religiosa-, assumíem sense recel la democràcia i vessàvem optimisme quan Pau VI batejava la històrica trilogia revolucionària: llibertat, igualtat, fraternitat. Probablement l'embranchida d'aquell cop de pèndol ens engrescava una mica massa però, en tot cas, era cert que els catòlics havíem renunciat a ser "profetes de calamitats", d'acord amb l'advertiment de Joan XXIII.

Crítics i solidaris

Volia això dir que aquest moviment de solidaritat amb el nostre temps suprimia la nostra consciència crítica? De cap manera. La mateixa constitució "Gaudium et spes" era prou clara i exigent en parlar del pecat, de les diferències econòmiques entre les persones i entre els pobles, del sentit de l'amor conjugal i de la transmissió de la vida, de la guerra... Seria més tard, i a propòsit d'algunes deformacions post-conciliars, que un home tan del Concili com era Maritain denunciaria, amb severitat, la tendència de certs cristians a "agenollar-se davant del món". Però a la "Gaudium et spes" i a tots els altres documents conciliars no hi manca pas -no podia mancar-hi- la vigència de les nostres renúncies baptismals.

La novetat de l'esperit del Concili era, precisament, que unia crítica amb solidaritat, veritat amb amor, que situava el llevat cristià dins la massa, com havia volgut Jesús, que parlava des del compromís amb la història i no des d'una actitud d'espectador ni de jutge...

Darrerament sembla com si aquell difícil equilibri entre crítica i solidaritat tendís a descompensar-se'n a favor de la primera. Teniu la mateixa impressió? No creieu que adesiara l'ombra antiga del "profeta de calamitats" torna a enfosquir la nostra imatge?

Em limitaré a un exemple tràgic i certament ambigu: la passada guerra del Golf. Tinc a la mà una revista catòlica internacional de gran difusió que la condemna -cosa que no discutiré pas- tot deixant anar conceptes tan discutibles com els següents que espigolo a l'atzar.

"Valia la pena matar innocents i morir per tal de tornar el tron a l'emir de Kuwait-City, amb les seves setanta dones i les seves immenses riqueses?" "Una singular coincidència ha volgut que en el bitllet d'un dòlar hi hagi imprès el signe maçònic de la divinitat... Georges Bush és maçó... No serà el d'aquest dòlar el déu que invocava per a beneir els bombarders?" "Una guerra que simbolitza l'odi contra l'Església de Jesucrist, de la mateixa manera que ho va simbolitzar la total destrucció del monestir de Montecassino sota les bombes aliades, durant la segona guerra mundial".

Val a dir que també he trobat aquesta proclivitat a la condemna radical de la societat internacional i de la seva treballosa organització en declaracions anti-bèl·liques més progressistes... I podríem parlar d'altres temes que no són la guerra, en els quals sembla que tornem a tenir més traça per blasmar el mal, amb un punt d'indiscriminació, que no pas per a animar el bé...

Crítics i solidaris alhora: una síntesi no gens fàcil, però que no podem deixar de perseguir perquè és el moll de la nostra vocació cristiana.

■ J. Carrera Planas

ACUDIT

Aprovada per unanimitat pel Parlament de Catalunya

La Universitat Ramon Llull: una proposta universitària i cultural

En la setmana gran de Catalunya, entre Sant Jordi i la Mare de Déu de Montserrat, el dia 24 d'abril, la màxima institució representativa del nostre país, el Parlament, acaba d'aprovar per unanimitat el reconeixement de la primera Universitat privada creada a Espanya: la UNIVERSITAT RAMON LLULL. De fet la societat catalana durant molts anys ha donat carta de ciutadania a ofertes privades d'ensenyament universitari, d'investigació i de formació de professionals com són l'Institut Químic de Sarrià, l'Escola de Mestres Blanquerna, l'Escola de Telecomunicacions de La Salle, la Facultat de Filosofia de Catalunya, l'Observatori de l'Ebre, que són el nucli inicial d'aquesta Universitat, i també altres centres universitaris.

Ara bé, aquesta situació "de facto" ha comportat un "status"; previst per les Lleis a partir de la Constitució Espanyola i de l'Estatut de Catalunya, i de la legislació més particular: la LRU de 1983; la Llei de la Generalitat de Catalunya de Coordinació Universitària de 1984; i a més, el Reial Decret sobre creació i reconeixement d'Universitats del passat 12 d'abril, que permeten donar personalitat jurídica conjunta adequada a aquestes institucions privades. En efecte, tal com recorda el preàmbul de la llei aprovada, "d'aquesta manera les activitats acadèmiques i científiques d'aquests centres de llarga tradició, s'han vist consolidades en quedar acollides, totes elles, en el marc legal d'una universitat privada que permet al seu torn ampliar les possibilitats de realitzar en la societat noves ofertes en el camp de la formació, de la investigació i de la professió, constituint així una nova opció universitària per a Catalunya, que pel que ateny al finançament bàsic no ha de representar cap càrrega pels pressupostos de la Generalitat.

Amb la finalitat d'oferir una altra opció universitària a Catalunya, es constituí, el 1989, després d'un llarg i laboriós procés de preparació, la Fundació Privada de Catalunya per a la Universitat Ramon Llull, formada pels següents membres nats: La Fundació CETS-Institut Químic de Sarrià, la Fundació Blanquerna, l'Escola de Telecomunicacions de La Salle, la Facultat de Filosofia de Catalunya, la Fundació del Cercle d'Economia, l'Arquebisbe de Barcelona, en aquell moment el Cardenal Jubany, veritable animador del projecte i que resta com a President quadriennal electe del Patronat, així com el seu successor el Dr. Ricard M. Carles. També s'uniren a aquests membres del Patronat i al seu Comitè de Col·laboradors diverses personalitats significades de la societat civil catalana. La sol·licitud de reconeixement fou presentada a la Generalitat el 29 de desembre de 1989, i el dia 9 de març de 1990 es creà formalment la Universitat Ramon Llull.

Ara hem vist amb goig com el govern de la Generalitat de Catalunya complint un desig àmpliament expressat, ha proposat a través del Conseller d'Ensenyament, Josep Laporte, el projecte de Llei que acaba de ser aprovat per unanimitat. En aquest sentit cal reconèixer la lúcida i eficaç labor del grup parlamentari de CiU, i especialment del ponent d'aquesta Llei, J. Coll i Bertran de CDC, i del co-ponent, J. Jane d'UDC que ha fet possible al seu torn, i com era també desig de la Universitat Ramon Llull, arribar al màxim consens parlamentari. D'aquesta manera el primer partit de la oposició, el PSC, a través dels seus dirigents i del seu portaveu Magí Cadevall, ha pogut seguir i intervenir positivament en la definitiva redacció de la Llei, com també la resta de grups parlamentaris especialment IC i CDS, i també el PP, ERC, i Grup Mixt, i d'aquesta manera assolir un unànime consens que reconegui aquest projecte, des de la seva serena inspiració cristiana, com una proposta universitària nova, oberta, respectuosa i dialogant per a la nostra societat arrelada al tarannà i esperit humanista d'aquest gran home que fou Ramon Llull.

Per aquesta raó volem que la Universitat Ramon

Llull en iniciar la seva etapa de reconeixement com a tal, sigui capaç de crear a través del seu servei a la docència i investigació una empremta cultural. En efecte, no sembla suficient l'administració diària universitària o la simple organització de classes. Convé a més lideratge institucional capaç de posar tota la institució en concordança amb les aspiracions culturals dels estudiants, professors i país on radica. Per aquesta raó en matèria de lideratge institucional la actitud més necessària no solament és el realisme econòmic, imprescindible al seu torn, sinó que convé potenciar un realisme cultural, ja que més enllà de les aparences, que a primera vista puguin semblar desconcertants, existeix una qüestió de valors, de dignitat, d'inspiració i orientació ètico-moral que es posen en joc en tota institució universitària i investigadora. I aquest voldríem que fos el tarannà distintiu d'aquesta nova comunitat universitària que és la Universitat Ramon Llull, o sigui, de tots aquells que es dediquen a ensenyar, a investigar o a administrar en el seu interior.

De fet els períodes més importants de la història de les universitats han estat sempre aquells en els quals les comunitats d'estudiosos i estudiants han estat capaços d'enfrontar les cultures que emergien. Així, a Alexandria s'aconseguí la primera integració de les cultures conegudes fins aleshores. En l'Edat Mitjana, en sorgir el concepte més propi i occidental d'Universitat, s'aconseguí la fusió del cristianisme i l'helenisme per mitjà de la cultura àrab. Les cultures posteriors del Renaixement i de la ciència moderna foren assumides per les universitats més destacades del món occidental. En el moment actual, la doble funció universitària -la educacional i investigadora, i la cultural- estan vinculades de forma íntima, especialment ara que la generació jove protagonitza un canvi cultural massiu. Només una reflexió que tingui present aquest realisme cultural pot possibilitar una novetat en la proposta universitària: en efecte, la nostra terra, el nostre país, la nostra ciutat necessiten com un nou "contracte social" entre la Universitat i la comunitat a la qual vol servir, però no un contracte social més, sino una proposta educativa i científica que possibiliti entre aquestes dues realitats "un nou contracte cultural", arrelat a Catalunya, dintre d'Espanya i obert a tot el món, especialment a Europa, i a la història, present i futura.

La Universitat Ramon Llull, iniciant ara el seu camí amb 3.000 alumnes, fins arribar versemblantment en uns anys a quadruplicar aquest nombre, amb tretze titulacions en aquesta primera etapa, a través del seu Patronat i el seu Comitè de col·laboradors, i amb el seu nou equip rectoral format pels Doctors J.M. Coll -aquest com a president-, M. Gassiot i J. Martí, vol ser avui i aquí una proposta d'"un nou contracte cultural". Aquesta proposta és també un oferiment de camí comú i d'intercanvi a les quatre Universitats públiques de Catalunya, i a altres centres universitaris, com també a les diverses institucions culturals existents. I això la Ramon Llull ho vol realitzar amb senzillesa i convicció, amb obertura i clara identitat, amb diàleg i audàcia, i amb fidelitat als seus orígens i un servei sense voluntat de discriminació de cap mena.

La Universitat Ramon Llull en el moment gojós del seu reconeixement unànime pel Parlament de Catalunya vol actualitzar el famós diàleg del llibre Blanquerna de Ramon Llull: "Es trobaren l'Amic i l'Amat, i digué l'Amic: -No cal que em parlis; fes-me només senyal amb els teus ulls, que són paraules per al meu cor, per tal que et doni el que em demanes". En aquest "Amic" la Universitat Ramon Llull troba el seu origen, i en el moment de ser reconeguda vol oferir-se com una fascinant i il·lusionada proposta universitària i cultural que la seva novetat suposa.

■ Dr. Salvador Pié i Ninot

Secretari del Patronat per a la Universitat Ramon Llull

Jo entenc que les persones considerades com a "intel·lectuals" d'una manera o altra busquin dialogar amb els considerats com a "intel·lectuals". Entre altres coses perquè els continguts dels seus diàlegs, així com el llenguatge emprat, amb tota seguretat supera les capacitats reals dels qui no podem trepitjar l'Olimp dels savis.

Penso, tanmateix, que els intel·lectuals -i sobretot els intel·lectuals catòlics i, d'entre aquests, els qui es dediquen a la teologia-, per la seva mateixa professió (prenc el mot tant en el sentit que el relaciona amb "la feina" com el que el relaciona amb "la fe"), han de pensar sempre en "el poble senzill" -que som la majoria-. I el poble senzill el que necessita no són demostracions de trapezismes intel·lectuals que es tenen en compte i s'imiten i contemplen mútuament, sinó ajudes en la recerca de la veritat i del bé, únic objectiu que pot fer feliç en aquest món i en l'altre.

No sé si és perquè les meves arrels són d'una pobresa radical (tant en el sentit econòmic, com en el sentit cultural i religiós), però el fet és que el meu cor se sent molt afectat perquè el camí de la meua vida m'ha portat a poder mirar de lluny la tasca dels savis tot tocant de prop la realitat dels senzills. I sovint he vist que les relacions entre uns i altres no són precisament de germanor real. Generalment els savis -i això em dol especialment dels catòlics i més especialment dels teòlegs- aterren en el poble senzill com a camp d'experimentació de les seves teories, més que dedicar-se a cultivar l'horta fecunda del poble de Déu amb la doctrina de l'Església, preparant-la perquè s'obri a la

Modernitat, postmodernitat i poble senzill

pluja de la gràcia que l'Esperit Sant ens ofereix.

Jesucrist, a la fidel temps, no ens jutjarà per "si hem estat al dia o no", per si "hem estat a la pàgina dels savis més savis que figuren en la llista de savis del món"; sinó per si li vam donar menjar i beure i acolliment i companyia en qualsevol dels més petits. I és evident que aquest menjar i aquest beure i aquestes necessitats ateses o no ateses es refereixen a **tot l'home**; no únicament al cos, perquè "no sols de pa viu l'home, sinó de tota paraula que ve de Déu".

És certíssim que hi ha una pobresa material que és una vergonya per a l'opulència de certes societats; que existeix un afartament que posa la pell de gallina quan veus que tantes persones moren de fam; que hi ha un luxe en el vestir i en el divertir-se i en la recerca de plaer que constitueix una ignomínia per referència a la misèria inhumana en què viuen molts homes. Tot això és absolutament cert.

Però jo em pregunto: té sentit fer observar de tant en tant aquests diguem-ne "fenòmens", i fins i tot "provocar" un ajut puntual -cosa que em sembla molt bé-, però ignorar alhora la misèria espiritual del nostre "magnífic" occident?

Queda molt bé i molt "savi" fer consideracions sobre "la modernitat", acusar l'Església que no es va "il·lustrar" prou, que no es va voler obrir al món de la ciència, que va menystenir "la raó" i que tot això l'ha tingu-

da "aïllada del món"; que no es va voler casar ni amb el liberalisme, ni amb el comunisme -motiu de vergonya fins abans d'ahir-. Tampoc no es va casar -afegeixo jo- amb el nazisme (recordem l'encíclica Mit brennender Sorge). Acusar l'Església defensant successivament la Il·lustració, el Liberalisme, el Socialisme, el Comunisme, el Cientisme, l'Economicisme fa "persona moderna" alhora que sembla la desconfiança en el poble senzill i el deixa inerm davant els atacs que aquest mateix món del progrés, de l'autonomia absoluta de la raó, del desfondament ètic, del menyspreu de l'ésser, de la idolatria de la llibertat aboca contra l'home. De tal manera que sovint entre nosaltres "l'educació en la cultura" significa la pèrdua de tota fonamentació ètica, la impossibilitat de creure en la veritat i en el bé.

Però la història continua. I les causes tenen els seus efectes. I un bon dia molts dels intel·lectuals que, des d'una vida viscuda "en capitalista", predicaven les excel·lències del marxisme, es troben que tot allò que deia Pius XI a la "Divini Redemptoris" no

era tan absurd. I que el científisme com a fonamentació ètica de si mateix permet els disbarats més grans fins al extrem de fer perillar la subsistència mateixa de l'home i del planeta terra. I que el Progrés com a religió va fent impossible el fet mateix de progressar. I que la idolatria de la llibertat està produint cada dia més esclaus de la droga, del sexe, de la violència...

I aleshores apareix la postmodernitat. Estem en el buit. Ni la raó, ni el progrés, ni el liberalisme, ni el comunisme... res no pot fonamentar res. No tenim fonament. I els "savis" tornen a parlar. I ens volen fer veure els avantatges de no tenir fonaments. Si la raó i l'ansia d'emancipació, deslliurant-nos de qualsevol absolut irreductible a elles, ens ha portat a la gran buidor de la postmodernitat, aquesta buidor almenys ens deslliura d'aquells falsos absoluts de la modernitat. I aquest deslliurament ens possibilita una obertura a una altra redempció.

Però mentrestant ¿què està passant amb el poble senzill, amb la immensa multitud que no som "savis" -entre ells molts ca-

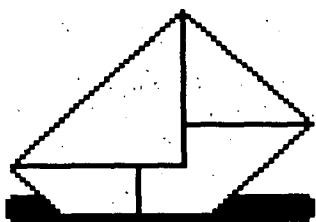
tòlits-? ¿És que estar perdut és un fonament per a alguna cosa seriosa?

Els accidents automobilístics, els desastres ecològics, els perills de l'alcoholisme i la droga-addicció en els joves, el desencís enfront de l'amor, la dificultat de creure en la fidelitat, la manca de sentit de la veritat i del bé... ¿No podrien els intel·lectuals baixar de les seves acrobàcies aèries a fer companyia a tota aquesta humanitat que necessita descobrir de bell nou què és l'home, quins valors el constitueixen, quines fidelitats configuren la seva plenitud, quin és el seu destí...?

Això és el que fa l'Església amb el seu Magisteri, i especialment el nostre Papa Joan Pau II, al qual precisament molts intel·lectuals -àdhuc catòlics- intenten treure autoritat amb acusacions de "involucionisme", "conservadorisme", "tancament"...

Si almenys els nostres "savis" li fessin costat! Com a persona del poble, com a membre de la multitud de "gent senzilla" que intenta viure en humà i en cristià sobre la terra, així els ho demano. Si la meua veu mereix la seva atenció, els en dono les gràcies. I que Déu els ho pagui.

■ Pau López Castellote

Dos exemples que fan pensar

•Sr. Director:

Avui que es parla tant a favor i en contra de l'avortament, voldria transcriure dos exemples que he llegit en la premsa.

El primer és de Montserrat Caballé. La famosa cantant diu: "Les noies i dones que no volen el seu fill i pensen avortar-lo que tinguin en compte el valor de portar el nadó al món, i després, si no el desitgen, que el renunciïn a favor de matrimonis que no poden tenir fills i l'adoptarien".

L'altra exemple és de Beethoven. Aquest cèlebre músic i compositor escriu: "Fa cinquanta-quatre anys, la meua mare va anar al metge. Estava

en el seu segon mes d'embaràs, i el seu marit era alcohòlic. Tenia una afecció sifilitica i un dels seus fills era retardat mental. A més, a la família hi havia bastants sords. El metge va decretar la interrupció de l'embaràs, però la meua mare s'hi va negar. Set mesos més tard, vaig néixer jo".

No cal cap comentari.

Pere Rius i Más
Granollers

Quan comença la vida?

•Sr. Director:

Segons experts científics, el fetus té vida ja des del moment de la concepció. Aquí acaba l'aportació de l'home; ens ho demostren les violacions. Jo pregunto a Dª Matilde Fernández: Quan comença la vida? Als tres mesos? Als sis mesos? Als nou mesos? O quan el jovent comença a raonar?

Maria Teresa Lladó
Barcelona

SORDESA: PER FI UNA NOVETAT! UN APARELL QUE HI ÉS PERÒ NO ES VEU

El somni dels debils d'oida s'ha convertit en realitat? Avui hi ha "Timpans Electrònics" que funcionen meravellosament i sistemes per sentir, pràcticament invisibles

Als darrers anys s'ha fet molt a favor dels debils d'oida, però encara els problema continua, tantes promeses, tantes esperances i la realitat sempre la mateixa, un aparell acústic es veu massa. L'ideal seria un aparell petit, tan petit que resultés gairebé invisible, potent, que resolgui bé la sordesa de cadascú. Doncs bé, joies com aquestes ja n'hi ha, tan petits que són invisibles, garanteixen una audició segura, clara, confortable que els debils d'oida amb aquest aparell miniaturitzat poden sentir les veus familiars, la televisió, el sacerdot durant la confessió i sobretot entendre bé les paraules, totes les paraules... Aquests "Timpans Electrònics" són tan petits que queden completament amagats,

tothom pot provar-los gratuïtament en els centres "GRIMOFON". N'hi ha prou amb uns segons per sentir novament amb alegria, clarament, sense nervis, les paraules amb veu baixa, totes les paraules de la televisió sense haver de pujar el volum; evitant així molestar els veïns. GRIMOFON desitja que tots els debils d'oida puguin per fi dir que el seu somni s'ha fet realitat; amb ocasió de les demostracions que es realitzaran en els centres GRIMOFON es farà un descompte o facilitats de pagament en còmodes terminis sense interessos. Qui estigui ja utilitzant un aparell acústic "tradicional" podrà canviar-lo ell mateix amb unes condicions molt favorables.

DEMOSTRACIÓ ESPECIAL ELS DIES:

Tot el mes de maig de 1991 (de 10 a 13.30 y de 16 a 19.30 h.)

Dissabtes tarda tancat, a:

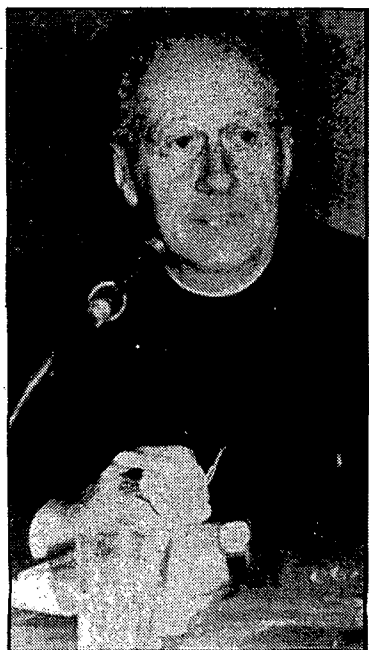

GRIMOFON

C/ Pau Claris, 138, 1.º 4.º
Tel. (93) 215 04 40
08009 BARCELONA

Si no es possible assistir personalment a la demostració especial, sol·liciti informació, sense cap compromís.

NOM.....
EDAT..... TELÉFON.....
ADREÇA.....
POBLACIÓ..... PROVÍNCIA.....

El cardenal Roger Etchegaray, president del Consell Pontifici "Justícia i Pau"

La "Centesimus annus", imminent encíclica del Papa

Cardenal Etchegaray: "L'Església reconeix el pluralisme, però els cristians no poden fer qualsevol opció"

"Tot intent de deduir de l'Evangeli una política i d'unir indissolublement l'adjectiu cristià a un partit, a una civilització, està condemnada, abans o després, al fracàs". Ho afirma el cardenal Roger Etchegaray, president del Pontifici Consell de Justícia i Pau i un dels més propers col·laboradors de Joan Pau II, que acudeix a ell amb freqüència per confiar-li delicades missions.

Fou ell qui va presentar al món la **Sollicitudo rei socialis**, l'encíclica de Karol Wojtyla que més ha interessat als polítics, sociòlegs i homes d'empresa.

"L'encíclica -prosegueix el cardenal basco-francès- ha descartat amb claredat la hipòtesi d'una 'tercera via', intermitja entre el capitalisme liberal i el col·lectivisme marxista. L'Església no té cap dret a confiscar l'Evangeli amb aquesta finalitat".

El món torna a estar pendent de la propera encíclica, ja anunciada, de Joan Pau II i que marcarà els cent anys de la **Rerum novarum** de Lleó XIII. Serà una fita més en aquesta llarga marxa de la doctrina social de l'Església, una expressió que no ha estat sempre ben entesa. Perquè no ha faltat mai qui pensés que no és més que la vaga evocació d'alguns principis generals.

No qualsevol opció

"Reconegut el pluralisme afirma Etchegaray- com una

dada de fet, la doctrina social de l'Església no autoritza els cristians a fer qualsevol opció. Els grans principis, a voltes tan propers a les fonts de la revelació, ens interpel·len unes vegades amb l'imperatiu, unes altres amb l'optatiu, però mai amb el facultatiu."

La propera encíclica, el títol de la qual és **Centesimus annus**, ja és conegut i que és esperada per aquests propers dies de maig, haurà d'abordar aquests i altres problemes per respondre a les exigències d'un món que canvia acceleradament i que acaba de viure l'experiència tremenda i fascinant de la caiguda dels règims marxistes i el de la ideologia comunista. En realitat el Papa vol marcar el que ell considera el fet més significatiu en aquest centenari obert pel pioner Lleó XIII. A aquest Papa i a la seva encíclica hi ha consagrat els dos primers capítols, per glossar els principals conceptes de l'anomenada 'carta magna dels treballadors' i l'adaptació que de les seves idees-clau foren fent successivament Pius XI, Pius XII, Joan XXIII i Pau VI.

La hipoteca social

"Joan Pau II -recorda el cardenal Roger Etchegaray- es disposava el 13 de maig de 1981 a participar en una audiència general. El Papa cau ferit per les bales minuts abans de pronunciar un discurs commemoratiu de la **Rerum novarum**. Des del llit de l'hospital decidí que es publicués el discurs no pronunciat. Aquest text, amb un destí tan tràgic, és una de les millors catequesis sobre l'encíclica del seu predecessor." És fàcil suposar que seran el quart i cinquè capítols, "Democràcia i cultura", el nucli de tot el document; de nou se subratllen els límits d'un capitalisme que no pot dissociar dels beneficis la dimensió de "solidaritat social", individual i internacional. Ho ha repetit moltes vegades Joan Pau II en els seus viatges a les "bosses de misèria" que

encara subsisteixen en el món: la franja africana del Sahel, visitada el 1990; les "favelas" del Brasil, a les que hi tornarà l'octubre d'aquest any; les masses famèliques dels països asiàtics com Bangla Desh. Mentre que aquests països -sobretot aquests homes i dones, velles i infants- continuen vivint ofegats per la pobresa, la fam i la mort, el capitalisme no podrà autosatisfereix amb la caiguda del marxisme-leninisme. Aquest precisament ha estat moltes vegades considerat com la bandera alliberadora d'aquest estat de coses. "Una imatge de l'home" es titula el sisè i darrer capítol de la **Centesimus annus**. Karol Wojtyla torna als seus propis orígens, a la seva primera encíclica, la **Redemptor hominis**, en la qual afirmava que era l'home, tot l'home, l'autèntic "camí de l'Església". No ha perdut mai el Papa polonès

aquest horitzó d'humanisme transcendent.

"L'home integra en una unitat vivent -recorda el president del Consell Justícia i Pau- totes les seves dimensions. El Papa se situa en les entipodes de la mentalitat moderna, que pretén abordar l'home concret, però que amb el seu positivisme unidimensional només troba l'home mutilat, abstracte, separat de les fonts vives i divines."

Alguns intenten dissociar en la personalitat de Karol Wojtyla facetes contraposades: un Papa -es diu- conservador en allò dogmàtic i avançat en el social. Un reduccionisme simplista però que ha fet el seu camí. Amb aquesta perspectiva s'analitzarà sens dubte la nova encíclica.

■ A.P.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Debat sobre la religió en les escoles públiques d'Europa

Segons una informació de "La Croix", el papa Joan Pau II advoca per una "carta magna" sobre l'ensenyament de la religió en les escoles públiques d'Europa.

Els dies 13, 14 i 15 d'abril, més de 60 delegats de 21 conferències episcopals europees s'han reunit a Roma, per tractar d'un tema difícil: "L'ensenyament de la religió catòlica a les escoles públiques". Donada la diversitat de components socio-polítics, jurídics i culturals, els criteris i valoracions han estat diversos.

El para Estanislau Lalanne, de l'Oficina catequètica de França, veu la qüestió sota doble aspecte: el cultural i el confessional.

Per la seva part, el delegat alemany, Rainer Ilgner, proposa per Europa un pluralisme de models pedagògics. Segons ell, es palesa en els països no confessionals la concepció d'aquest ensenyament, com la transmissió objectiva d'una ciència, o en tot cas, com un punt de referència als valors morals. Quan als països de concepció confessional, l'educació sobre els valors cristians s'interpreta dins l'esquema global de la transmissió de la fe.

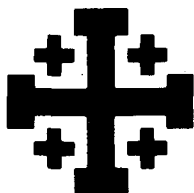
El delegat polonès, Charytanski, insistia a Roma

sobre el risc de veure els crsos de religió donats a l'escola com una mena de "doctrina d'un altre sistema".

Espanya fou representada per Manuel del Campo, el qual manifestà la dificultat en el diàleg fe-cultura, a causa de la pèrdua del sentiment religiós. Del Campo proposà que els Estats haurien d'afavorir una diversitat d'escoles públiques, que podrien escollir els pares lliurement.

El Sant Pare, que va rebre en audiència els participants de la trobada, suggereix l'elaboració d'una "carta magna" sobre l'ensenyament religiós, que respectés les situacions històriques i culturals, així com les diverses alternatives. Joan Pau II insisteix en el caràcter confessional de l'ensenyament de la religió com una garantia oferta a les famílies que desitgen aquest ensenyament per als seus fills. Demana a les autoritats polítiques europees un "status" jurídic i institucional que permeti aquesta llibertat en els pares dels alumnes. I encara afegeix dient que la justícia, la pau i la solidaritat -components de tot ensenyament religiós- no són valors privats, sinó pel bé comú.

■ Francesc Gamissans

A TERRA SANTA

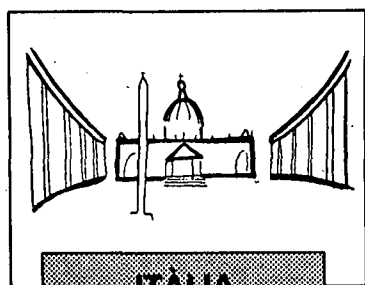
Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs

Del 26 de maig
al 2 de juny

Inscripció i informes:

Comissaria de Terra Santa P. Manuel Prades.
Santaló, 80. Tel. 209 23 88
08021 Barcelona

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

ITALIA

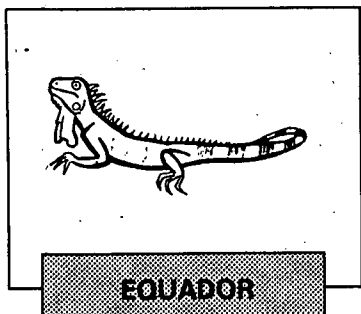
Vaticà.- Disminueixen els sacerdots però augmenten els seminaristes

El nombre de sacerdots catòlics continua disminuint, però el de seminaristes augmenta, segons indica l'Anuari Pontifici de 1991, recentment presentat en el Vaticà. Fins el 31 de desembre de 1989, el nombre de sacerdots era de 401.479, la qual cosa suposa 471 menys que l'any anterior. Tanmateix, fins a la mateixa data, el nombre de seminaristes i d'estudiants en teologia era de 93.405, davant els 92.173 que hi havia l'any anterior. De 1975 a 1989, el nombre de sacerdots ha disminuït en 24.000, mentre que el de seminaristes ha pujat en 33.000. (OFIM)

Roma.- Procés de beatificació d'un industrial italià

L'arquebisbe de Milà, cardinal Carlo Maria Martini, S.J. ha incoat recentment el procés de beatificació de l'industrial milanès Marcello Candia, laic, missioner a Amazones, que va morir fa gairebé set anys. Aquest generós industrial, a mitjans de la dècada dels anys setanta, aplicant a la lletra el consell evangèlic, va vendre tot el que tenia i amb els diners aconseguits va construir asils i hospitals a Amazones, on va treballar com a missioner laic, sobretot entre els leprosos, fins a la seva mort. (APIC)

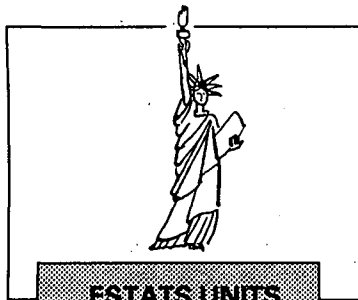
secretari general de la CNBB cal evitar que prosperi el projecte de llei del Congrés. (APIC)

EQUADOR

Quito.- Territoris indígenes podrien passar a companyies petroleres

Si el govern equatorià acceideix a les peticions dels EE.UU. d'augmentar l'extracció de cru, 8.000 quilòmetres quadrats de selva en la qual viuen 23.000 indígenes podria quedar sota el control de les companyies petroleres. La mesura afectaria seriosament els natius, ja que les multinacionals del petroli destrueixen la selva, contaminen l'aigua i els rius i delmen la població índia. Així ho ha advertit Leonardo Viteri, representant de la "Confederació de Nacionalitats Indígenes d'Equador". (OFIM)

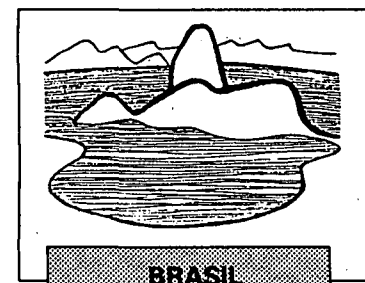

ESTATS UNITS

Washington.- El Banc Mundial oblida l'agricultura del Tercer Món

El Banc Mundial i altres organitzacions financeres internacionals no poden alleujar els problemes del Tercer Món perquè no tenen en compte el desenvolupament agrícola. Així ho ha explicat recentment Chandra Hardy, ex-alta funcionaria del Banc Mundial.

Segons Hardy, el Banc Mundial limita el suport a l'agricultura dels països pobres perquè té por d'enfrontar-se a qüestions que, com la reforma agrària, amenacen la viabilitat dels seus préstecs. Per a l'exfuncionària, la reducció de l'ajut resulta una contradicció ja que la majoria de la població dels països en desenvolupament encara és camperola. "No és possible -diu Chandra- ajudar les dones, promoure la seguretat alimentària, reduir la mortalitat infantil, protegir el medi ambient, etc. sense una més gran inversió per a l'agricultura. (XARXA CULTURAL)

BRASIL

Brasília.- En contra de la pena de mort

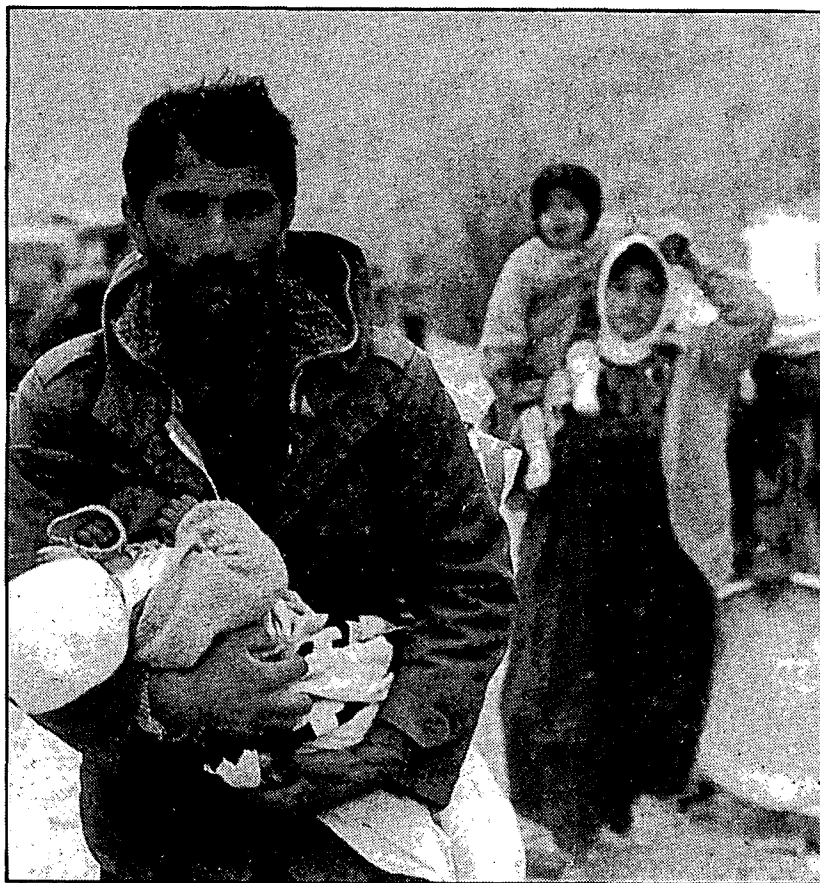
La Conferència Nacional de Bisbes Brasilers (CNBB), el Moviment Nacional sobre els Drets Humans i "Amnesty International" s'han mobilitzat per evitar que el Congrés dels diputats demani un plebiscit arreu del país en favor del restabliment de la pena de mort en casos de robatori greu, segrestos i violacions. Segons monsenyor Celso Queiros,

Successor de l'arquebisbe de Canterbury

L'arquebisbe de Canterbury, Robert Runcie (esquerra), saluda el seu successor, el bisbe George Carey, en l'abadia de Westminster. Runcie es retirà el 31 de gener després de romandre durant onze anys al cap de l'Església d'Anglaterra. Runcie sempre va ser considerat com un decidit partidari de l'ecumenisme. El seu successor Carey, actual bisbe de Bath i Wells, el qual va assumir fa poc oficialment les seves funcions, el proppassat 19 d'abril en una cerimònia oficial, té com a principal objectiu del seu mandat aconseguir avançar en l'aproximació de la seva Església amb la catòlica i la luterana.

Joan Pau II demana als Estats més obertura per als refugiats

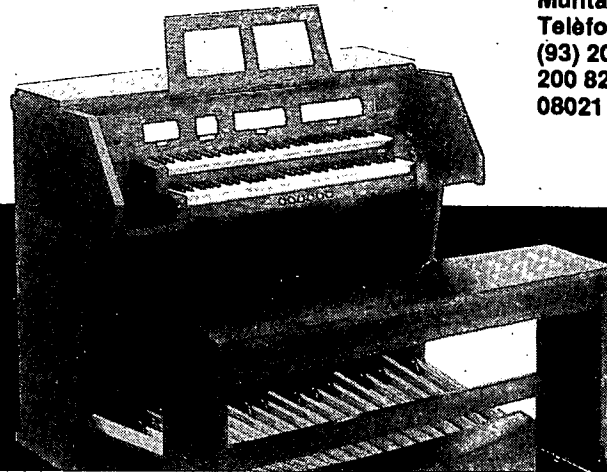

"Els Estats, més que preocupar-se per contenir la massa de refugiats en el seu territori, han de programar amb generositat l'acolliment d'aquestes persones i actuar sobre les causes del seu èxode", digué el Papa als participants en l'Assemblea del Consell Pontifici per a la pastoral del Emigrants.

En la fotografia, kurds desesperats, sense pàtria, sense llengua pròpia, sense casa, sense pa, sense vestit ni treball.

Orgues Litúrgics

Des de 80.000.- ptes. fins la nota més alta
Finançament segons necessitats
Preus nets especials
Servei tècnic propi
Exemptes pagament IVA Inst. Religioses.

Curs d'aprenentatge gratuït.

Muntaner, 300
Telèfons
(93) 200 81 00
200 82 89
08021 BARCELONA

• **Casa d'Exercicis Espirituals Ntra. Sra. de Montserrat. Recés espiritual per a matrimonis.**- Maig: Del divendres 10, a les 21 h., al diumenge 12, a les 18 h. Amb el P. lu Bochatay, c.p.c.r. Tema: "Comunicació entre generacions". 08140 Caldes Montbui (Barcelona). Tel. (93) 865 00 96.

• **"CASA DE MISERICÒRDIA". Exposició de labors i brodats.**-

El proper dia **11 de maig**, s'inaugurarà l'Exposició de brodats i llenceria artística que han realitzat durant el Curs les nenes acollides a la Institució Benèfic-docent "CASA DE MISERICÒRDIA" de Barcelona, de tanta tradició a la nostra ciutat. Estarà oberta al públic cada dia, inclosos festius, fins el dia 15 de juny, de 2/4 d'11 del matí a 2/4 d'una, i de 2/4 de cinc fins a 2/4 de 8 de la tarda. c/. Elisabets, 8-10, (a continuació del carrer Bonsuccés (Rambles). Tel. 318 31 81.

• **30 anys del E.J.E.**- Durant aquests sis quinquennis, uns 300 joves participaren en les nostres convivències i romeries, promogudes pels responsables de l'"EQUIP JUVENIL ECLESIAL". N'han sorgit 65 vocacions sacerdotals i religioses que despleguen el seu apostolat dins i fora d'Espanya. En complir-se aquests 30 anys de servei vocacional, en donem gràcies a Déu. Per això participarem a l'Eucaristia que amb motiu del VI ROMIATGE de Confirmació se celebrarà a Montserrat el dia **1 de juny**, presidida per l'arquebisbe de Barcelona Mons. Ricard M. Carles. Després tindrem el nostre dinar de germanor amb tots aquells que durant aquests anys han col·laborat en les tasques del Centre. Si algú vol venir amb el nostre autocar a Montserrat, sortirem a les 7 del matí, de l'Avinguda del Tibidabo/Rotonda. Truqueu al tel. (contestador automàtic) 317 17 90, o aneu al Centre E.J.E., c/. Muntaner, 91,

Zon. 2a. els dimecres a la tarda.

• **CONCERT A MARATA.**- El diumenge, **12 de maig**, a les 10 del matí, a la Parròquia de Santa Coloma de Marata, les Franqueses del Vallès, CONCERT DE LA CORAL "LOLLIRI", de l'Ametlla del Vallès, dirigida per Pere Díez. Interpretaran peces de: J. Cardona, E. Cervera, Oltra, F. Vila, Victoria, K. Odak, Ll. Millet, Pearsall, Ll. Borrell, Popular Catalana, G. Bataille, J. Domingo i J. Manén.

• **II TROBADA INTERNACIONAL DE BARCELONA.**- L'organitzen conjuntament, FUNDACIÓ PER LA PAU I JUSTÍCIA I PAU. Enguany es tractarà el tema: **"Món àrab i Occident: present i futur d'uns conflictes"**, amb la participació d'especialistes sobre el tema de diferents Estats. L'encontre internacional tindrà lloc els pròxims **14 i 15 de juny**, a l'Auditori del Centre Cultural, Plaça Sant Jaume I, 2, de Barcelona. Per informació: Fundació per la Pau, Casp, 30, pral. 1a., tel. (93) 302 51 29; Justícia i Pau, c/. Rivadeneyra, 6, 10è, tel. 317 61 77.

• **ESCOLA DE L'ESPLAI.**- Escola d'animació, gestió i pedagogia social. Maig 1991. CURSOS MONOGRÀFICS: **11 de maig**, inici del Curs "Integració de Disminuïts al Centre d'Esplai", a càrrec de Pere Joan Giralt i equip d'experts de L'Escola d'Esplai de Barcelona. Es realitzarà en caps de setmana del 11 de maig fins el 2 de juny, de 9 a 14 h. Aquest curs es fa conjuntament amb el M.C.E.C. **18 de maig**, inici del Curs "Explorant Camins de Plàstica", a càrrec de l'equip d'experts del Departament d'Animació i Expressió de l'Escola de l'Esplai, que es realitzarà en caps de setmana, del 18 al 26 de maig, de 9 a 14 h. Informació: Numància, 149-151 (prop de la Av. Diagonal). Tel. 410 16 02.

CENTRE DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI

València 244 - Tel. 215 68 65 - 08007 BARCELONA

DIÀLEGS PER A PROMESOS

BARCELONA CENTRE

9 maig acolliment
14, 16, 21 i 23 maig
4 sessions

2, 9, 16 i 23 de maig
4 sessions

ARXIPRESTAT SANT GERVASI

29 abril i 15 de maig acolliment

6, 9, 13, 16, 20 i 23

6 sessions

ARXIPRESTAT GRÀCIA

7, 9, 14 i 16 maig
4 sessions

GUINARDÓ

14, 17, 21, 24, 28 i 31 maig
6 sessions

HOSTAFRANCS-SANTS

10, 17m 24 i 31 maig 7 juny
5 sessions

L'HOSPITALET

6, 9, 13 i 16 maig
4 sessions

21, 23, 28 i 30 maig
4 sessions

BADALONA

6, 7, 8 i 9 maig
4 sessions

13, 24, 25 i 26 maig
4 sessions

CORNELLÀ

5, 8 i 12 maig
3 sessions

13, 15 i 17 maig
3 sessions

20, 22 i 24 maig
3 sessions

GAVÀ

20, 21 i 22 maig
3 sessions

GRANOLLERS

6, 7, 8, 9 i 10 maig
5 sessions

CALDES DE MONTBUI

31 maig 1, 7, 8 i 9 juny
5 sessions

LLINARS-CARDEDEU

9, 11, 16 i 18 maig
4 sessions

MONESTIR MONTSERRAT

4 i 25 maig

OLESA MONTSERRAT

7, 10, 14 i 17 maig
4 sessions

SABADELL

20, 21, 27 i 28 maig
23, 24, 30 i 31 maig

VILAFRANCA PENEDES

4, 11, 18 i 25 maig
4 sessions

TERRASSA

6, 7 i 8 maig
3 sessions

13, 14 i 15 maig
3 sessions

21, 22 i 23 maig
3 sessions

24, 25 i 26 maig
3 sessions

27, 28 i 29 maig
3 sessions

Pquia. Mare Déu Pilar
Tfn. 430 95 88

Institució Xaveriana
Tfn. 319 17 00

Emancipació 33
Tfn. 417 18 65

Pquia. Josepeta
Tfn. 237 66 38

Pquia. Santa Isabel Aragó
Tfn. 236 41 35

Pquia. Sant Àngel Custodi.
Tel. 423 32 89

Pquia. Santa Eulàlia Provençana.
Tfn. 422 42 19

Pquia. Mare de Déu de la Llum
Tfn. 240 07 45

Pquia. Santa Maria
Tfn. 384 58 04

Pquia. Mare Déu Salut
Tel. 387 34 99

Pquia. Sant Miquel
Tfn. 376 43 56

Pquia. Santa Maria
Tfn. 377 02 80

Pquia. Verge del Pilar
Tfn. 376 02 48

Pquia. Sant Pere
Tfn. 662 02 79

Pquia. Sant Esteve
Tfn. 870 03 24

Pquia. Santa Maria
Tfn. 865 00 82

Pquia. Santa Maria
Tfn. 846 11 91

Tfn. 835 02 5

Pquia. Santa Maria
Tfn. 778 00 91

Pquia. del Sagrat Cor
Tfn. 716 29 10

Santa Maria 12
Tfn. 892 06 46

Pquia. Sant Esperit
Tfn. 783 05 29

Pquia. Sant Cristòfor
Tfn. 785 41 96

Pquia. Sant Josep
Tfn. 785 44 95

Pquia. Sant Llorenç
Tfn. 785 45 40

Pquia. S. Família
Tfn. 788 04 67

Per a més informació CMP - València 244 Tfn. 2156865
08007 BARCELONA

Així una parròquia, de la diòcesi de Barcelona, comunica als seus feligresos el canvi i l'augment del nostre setmanari:

SETMANARI "CATALUNYA CRISTIANA". A partir del número 604, corresponent a la diada de Sant Jordi, CATALUNYA CRISTIANA experimenta una transformació amb profunditat. S'incrementa el nombre de pàgines que passa de 32 a 40, es crea una maquetatge moderna i informatitzada d'acord amb les tendències actuals de disseny per els mitjans de comunicació escrita, es presenta una nova formulació i distribució del contingut i s'afegeixen noves seccions.

Aquest esforç editorial obeeix a la necessitat de posar-se al dia mirant el futur, però també és veritat que aquest millorament té un cost agreujat pel constant encariment de la vida, de manera que el nou preu és de 150 ptes. És un augment considerable, però no és car el setmanari a proporció del servei que ens fa, i encara mirat objectivament, 150 pessetes són ben poca cosa, qualsevol infant les gasta amb futilitats.

Hem de continuar doncs llegint i ajudant el nostre setmanari.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

València 244, 2n.
08007 Barcelona

Nom Població D.P. Tel
Adreça
Se subscriu per un any a exemplars ^{catàleg} _{castellà} del setmanari Catalunya Cristiana.
L'import anual, 7.800,- ptes. es liquidarà de la forma següent:

☐ domiciliació bancària
(En aquest cas vulgueu emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu
☐ altra forma de pagament (indiqueu-la)

Data.....

Signatura.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agència.....
Adreça

Senyors,
Els prego que d'ara endavant, fins nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA, amb càrrec al meu ^{compte corrent} _{llibreta} (poseu les dades completes).....

Data.....

Signatura.....

Ponts, la seva vila nadiua, ha viscut amb entusiasme la festa sacerdotal

Santi Vila consagrat prevere a Ponts

URGELL

PONTS: Ha vibrat en la ordenació sacerdotal del diaca Santi Vila, fill de la població del Mig Segre. Els feligresos han acompanyat el presbiteri d'Urgell que, presidit pel Bisbe Joan, ha participat en la cerimònia. La celebració ha estat una autèntica festa popular.

Santi Vila, en estrenar el seu sacerdoci, ha volgut adreçar una crida vocacional als joves: "Ser sacerdot avui en el nostre món és un risc molt gran, però val la

pena. No és gens fàcil, però és meravellós". El novell sacerdot en el seu caminar cap al sacerdoci ha trobat etapes intricades, però ha viscut també experiències encoratjadores. El Seminari Diocesà de La Seu d'Urgell, Montserrat i Salamanca són les etapes de la seva formació. Retornà a la diòcesi d'origen i aquí ha trobat l'escalf i el suport del presbiteri i del poble que l'han encoratjat a seguir la seva vocació. Parla d'un "tracte fraternal i delicat que ha creat un clima de confiança".

Com cada prevere sent també els seus carismes propis: valora la pastoral litúrgica, li agrada la catequesi i es dedica al dret canònic perquè "és una manera de servir i ajudar l'home". Les paraules de Sant Pere referides a Jesús -"passà pel món fent el bé"- vol que siguin una norma de conducta.

Santi Vila va néixer a Ponts el 1951. Va fer estudis al Seminari Diocesà, ingressà a la comunitat benedictina de Montserrat, on cursà els estudis eclesiàstics i s'ha graduat en dret canònic a la universitat pontificia de Salamanca. Treballa a les cúries de justícia de les diòcesis d'Aragó i d'Urgell i continuarà la tasca pastoral a la parròquia de Tremp.

■ Antoni Mirabet

El Bisbe Joan, acadèmic honorari de Belles Arts

LA SEU D'URGELL: La Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi ha nomenat membre honorari de la institució el bisbe d'Urgell, Joan Martí. El propassat dia 20 de març el President de l'Acadèmia lliurà a Mons. Martí el diploma i la insígnia corresponents.

En l'acte oficial d'ingrés a l'Acadèmia Sant Jordi Mons. Martí pronuncià un discurs en el qual resumí l'actuació del bisbat d'Urgell en relació al patrimoni cultural i artístic. "S'ha assegurat el patrimoni, s'han inspirat i orientat les construccions i creacions, s'ha potenciat la investigació i s'han editat i divulgat molts coneixements històrics", manifestà Mons. Martí. Entre les principals accions esmentà la recollida de documents i obres d'art, la creació de la Comissió d'Art i de la Societat Cultural Urgel·litana i l'ampliació del Museu Diocesà.

En relació al remodelatge i ampliació del Museu Diocesà el Bisbe Joan precisà que el bisbat "no ha volgut perdre ni un sol punt d'autonomia". I denuncià el "desinterès que ha demostrat la societat, malgrat que aquest monument crea imatge, atrau turisme i és utilitzat de diferents maneres". El Sr. Bisbe feia també la relació de les obres del fons dels Arxius Capitular i Diocesà: 8.000 pergamins, 150 còdex, 176 incunables i 175 volums notariais. Referint-se a la distinció rebuda de l'Acadèmia Sant Jordi el Sr. Bisbe manifestava: "Amb el vostre gest, companys de l'Acadèmia, heu donat a la nostra empresa un bon suport".

Augmenten en un 80% les visites al Museu Diocesà

LA SEU D'URGELL: El 1990 les visites al Museu Diocesà d'Urgell han augmentat més d'un 80% en relació a l'estadística de l'any anterior. El 1990 s'han venut un total de 12.020 entrades i l'any anterior la xifra va ser de 6.631. L'import de les entrades venudes el 1990 ha sobrepassat els dos milions de Ptes., el 1989 no arribà al milió.

"La unificació de criteris en la gestió de les visites a la catedral i a l'exposició d'art sacre" ha estat, segons Antoni Cagigós, director del Museu, el factor que ha determinat el canvi. Anteriorment no existia una coordinació entre els serveis de la Catedral i els del Museu, darrerament es van unificar criteris i, per altra banda, ha millorat considerablement la informació al públic. Els beneficiats han estat els mateixos visitants als quals facilita la visita a la catedral i al Museu Diocesà. L'exposició d'art sacre custodia un ampli patrimoni cultural i artístic: còdex, pintura mural i sobre taules, iconografia i orfebreria.

■ A.M.

FETS I CRITERIS

Els drogaaddictes

La difusió de la droga és un gravíssim problema de la nostra societat. És un funest flagell que produeix moltes víctimes, i no és cap secret per a ningú que es tracta d'una xarxa internacional organitzada per afany de lucre i que està programada sense entranyes de cap mena.

La droga afecta persones diverses: els mateixos drogaaddictes, les famílies, els educadors i els governants.

La problemàtica que viu el drogaaddicte és molt especial i complexa. El drogaaddicte se sent i es veu d'una forma molt diferent als altres. El procés d'interiorització va per mecanismes i per camins molt diferents en allò que es refereix a la percepció i a la incorporació a la realitat.

Algunes drogues, especialment la heroïna, marca el toxicòman perquè el record de l'experiència de la droga se li queda "fixada" d'una manera tan profunda que és molt difícil que se li esborri. Aleshores es constata una enorme dificultat per superar la síndrome de dependència.

No hi ha dubte que la droga té una gran repercussió en el camp de la responsabilitat i disminueix i fins i tot pot arribar a anul·lar l'autocontrol de la persona. Aquesta repercussió de la droga en la persona que hi ha quedat "enganxada" es veu agreujada pel canvi de relacions familiars i socials. El drogaaddicte no es veu comprès ni acceptat per la seva família i experimenta la impossibilitat de comunicació i d'integració en la societat.

Pel que es refereix a les famílies dels droga-

addictes, aquestes s'ho passen molt malament. D'una banda es troben davant d'una situació nova i no saben com han d'actuar. D'altra part les famílies dels drogaaddictes passen a ser "sospitoses". Vull dir que, de fet, se senten marginades perquè les altres famílies tenen por del contagi de la droga de cara als seus propis fills. Se senten "acusades", com si els culpables de la situació fossin elles perquè no han sabut educar els seus fills, no els han tractat amb autoritat i els han deixat fer el que han volgut.

Els educadors han de promoure una informació eficient en l'àmbit educatiu sobre el procés de la drogaaddicció i les seves terribles conseqüències. Els governants han de fer una campanya per fer prendre consciència de la gravetat del problema i han de perseguir amb energia els traficants de droga. "El tràfic de drogues ha de considerar-se com un assassinat premeditat", ha afirmat el Dr. Nahas a França.

S'ha de lluitar contra la droga amb un esforç conjuntat. També l'Església, les comunitats cristianes, han d'oferir ajuda i espai de convivència als pares i als mateixos drogaaddictes, els quals són uns malalts "especials". Les Caritas de Catalunya tenen endegat un programa amb persones preparades i enteses per col·laborar en la solució d'aquesta gravíssima plaga de la droga.

■ †Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Primat

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

**El temple de la Parròquia de Sant Francesc de Sales
roman tancat per oferir perill pels fidels**

Calen 15 milions per a restaurar les Saleses

BARCELONA

No hi ha hagut incendis ni saquejos com en els anys 1909 i 1936; aquesta vegada ha estat un senzill tros de pedra d'uns 5 kg. de pes que ha motivat el tancament temporal de l'antiga església de les Saleses, avui seu de la Parròquia de Sant Francesc de Sales d'aquesta ciutat.

Efectivament, al matí del dia 15 del passat mes de març es despreguà, d'un muntant d'una finestra del cimbori, una pedra que es va encastar a la tarima de l'altar central.

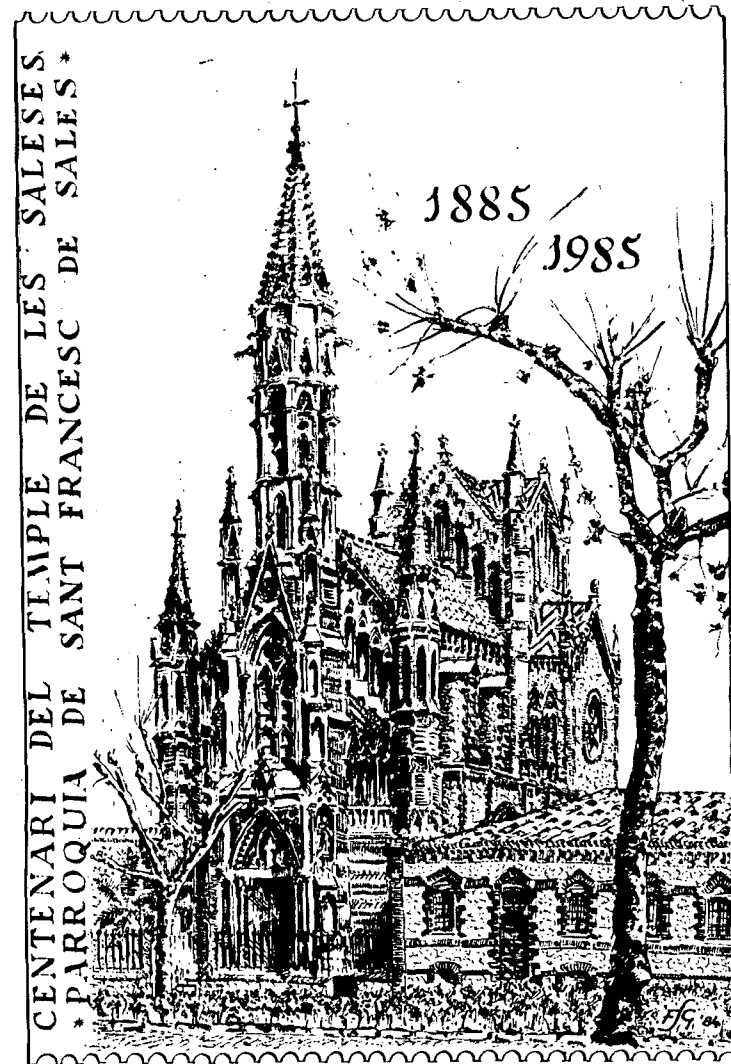
Aquest fet, si bé és el primer que es produeix a l'interior del temple, és un més dels que, des de fa temps, s'originen en els elements decoratius de la façana, a causa de la degradació de la pedra.

Quan en el mes de març de l'any 1983, el temple va ser víctima d'un incendi, provocat, a la sagristia, fet del qual "Catalunya Cristiana" se'n va fer ressò, ja s'havien iniciat estudis per a la restauració de la façana, en haver-se comprovat el deteriorament d'alguns elements.

Com a resultat d'aquests estudis i per poder promocionar les rehabilitacions corresponents, en el mes de gener de 1989, prèvia campanya a tota la demarcació, es varen presentar a l'Ajuntament 1017 firmes recollides en sol·licitud de la col·laboració municipal en aquesta qüestió.

Resultat d'això, inicialment s'aconseguí que el temple fos un dels edificis escollits, per restaurar, en el protocol signat entre el Bisbat i l'Ajuntament en el mes de juny del mateix any 1989.

Per part de l'Ajuntament es passà el tema al departament de "Promoció i Millora del Paisatge Urbà", on, d'acord amb un detallat estudi sobre l'edifici i l'arquitecte que el

va construir, estudi redactat per l'arquitecte designat pel Bisbat, Sr. David Barrera, i les dades facilitades per la Parròquia, es varen iniciar els tràmits per la formació de la fitxa corresponent a efectes d'incloure el temple en el "Catàleg d'Edificis per a Restaurar" que es presenta a les firmes i entitats que s'ofereixin per finançar les obres.

En aquest període de tramitacions es quan s'ha produït el lamentable despreniment assenyalat al començament.

Obra de Joan Martorell i de Gaudí

El temple va ser projectat i dirigit per l'arquitecte barceloní Joan Martorell i Montells (1833-1906). Fou deixeble d'Elies Rogent, (autor, entre altres obres, del Seminari, Universitat Central, restauració de Ripoll), i fou mestre d'Antoni Gaudí. Aquest, segons assenyalava l'investigador de la seva obra, l'arquitecte Joan Bassegoda, va col·laborar amb en Martorell en diverses obres, entre les quals hi ha el temple de les Saleses.

Aquest temple formava part del conjunt d'edificacions del Convent de les Saleses ubicat a l'illa que formen el Passeig de St. Joan, i els carrers de València, Roger de Flor i Aragó.

Es va iniciar la construcció l'any 1882 i es va acabar l'any 1885. Recordem que l'any 1985 en varem celebrar el Centenari.

Joan Martorell, medievalista arqueològic, segons Cirici Pellicer, fou representant del goticisme arqueològic, encara que en l'edifici del temple de les Saleses, que es considera una obra cabdal de la

CARTA DOMINICAL

Cara i creu

Cara. Sempre que anava a un cert poble, per a la vista pastoral, confirmacions o qualsevol altre motiu, no deixava de visitar una llar molt concreta: composta per una viuda amb una sola filla. Aquella noia, subnormal profunda, ni reconeixia la mare. Però per a la mare era l'únic motiu pel qual gastava la vida. Era la seva il·lusió i el seu orgull. Podria relatar una infinitat d'històries semblants que són "cares" boniques de l'amor. Llàstima que la bellesa abundant de tantes vides no sigui "notícia" per a alguns professionals de la informació!

Creu. Alguna família em portava on hi havia l'ancià. Comentaven: "Ja ho veu, senyor Rector, no li manca res". Era cert en l'aspecte material: molt net i ben alimentat, però... molt sol. Es passava el dia assegut en el seu racó, amb les mans recolzades en un bastó i els ulls fets en terra amb tristesa. No hi havia ningú a la casa disposat a escoltar-lo, a contar-li alguna cosa... Uns casos semblants em recorden la introducció d'una escriptora, que viu malalta i del tot sola, i que comença el seu darrer llibre amb aquesta frase: "No sóc res, si no em necessiteu".

Una altra frase, "Jesús és la salut", és el lema del Dia del Malalt que celebrem avui. Jesús afirma: "Jo he vingut perquè tinguin vida i la tinguin en abundància". Quina traducció actual té aquesta afirmació? L'Organització Mundial de la Salut va definir aquesta com "un estat de perfecte benestar físic, mental i social, i no solament l'absència de malaltia".

La religió -fora de la no petita influència de la vida moral en la salut del subjecte- no pot oferir gaire en el primer nivell de la salut (física); però sí que ho ha fet i continua fent-ho en el segon nivell. L'OMS identifica la salut amb el perfecte estat de benestar. Però, la perfecció consisteix únicament en el benestar, o hi poden haver uns altres ideals de perfecció diferents? En tota definició d'un ideal de perfecció, hi batega sempre una determinada concepció de l'home.

Jesús cerca, no pas la simple millora física, sinó el guariment integral de la persona, la reconstrucció total del malalt, el naixement d'un "home nou", guarit -salvat- integralment. Ell és portador de la vida que no s'acaba mai. "Qui creu en mi, encara que hagi mort, viurà". L'Església continua traçant les línies de la seva conducta com a portadora de salut i servidora de la vida. Ho fa amb una renovada pastoral de la salut, que acompanya el malalt, l'ajuda a prendre les regnes del seu procés, li fa retrobar les ganes de viure, l'ajuda a descobrir el "sentit" del que va passant, i a fer que continuï creixent en el seu interior l'Esperit del Senyor: un esperit d'amor, d'alegria i de pau.

Són molts els professionals, les persones consagrades i els voluntaris que col·laboren en centres sanitaris o de marginats, en parròquies i en moviments. En cap comunitat cristiana no han de quedar en la penombra els qui s'assemblen, per una creu més personal que d'altres, al Senyor Jesús. També l'apropament a ells és una clara semblança amb el Mestre.

■ † Ricard M.,
arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Un document més

El Document del Comitè de Defensa de la Vida de la C.E.E. ha aixecat polseguera com era d'esperar. Des del menyspreu més obert a la lloanga més sincera, passant per les mitges tintes que, al meu entendre, són el pitjor ja que no pretenen altra cosa que nedar i guardar la roba quan es tracta d'opinar sobre un tema per si mateix espinos, com és el de l'avortament.

Jo voldria saber quants dels opinants, ja siguin comentaristes o simples enquestats, s'han pres la molèstia de llegir el document. Fan la impressió que opinen sobre resums o titulars de periòdic carregats d'intencionalitat esbiaixada...

I em pregunto quins fonaments té aquesta senyora, que es diu pintora i artista, per qualificar el document de cosa d'un altre món i que li sembla procedent d'una gent que veu el problema des de fora i amb pretensions moralitzants que exclouen la realitat. No, senyora opinant. Vostè com molts altres, opina lleugerament, no ha llegit el document perquè el seu primer instint és de rebuig de tot el que vingui de l'Església. Com tampoc l'ha llegit aquell altre opinant que barreja l'avortament amb els canvis socials...

No són d'estranyar aquestes reaccions perquè, desgraciadament la qüestió de l'avortament és gairebé tan vella com la humanitat, i continuarà flagellant-la fins la fi dels segles. I seguirà així mentre no s'informi degudament, que és el que a fi de comptes vol fer el blasmat document episcopal.

■ Oriol Camps

Compte corrent pels donatius

La Parròquia de St. Francesc de Sales ha obert un compte corrent per facilitar el lliurament de donatius per la reconstrucció del temple: És el c/c n. 2296-13 de l'agència n. 3041 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona. Gran Via de les Corts Catalanes n. 661.

Agraïrem de tot cor qualsevol aportació, independentment del seu import. El temple és de tots.

seva producció, va deixar aquest arqueologisme per un estil neogòtic amb reminiscències de tipus mudèjar. Veiem les combinacions de rajola vidrada i obra vista.

Actualment l'edifici, com altres obres del mateix Martorell, està catalogat com històric-artístic i pertany al Patrimoni de la Ciutat de Barcelona.

Altres obres de l'arquitecte Martorell en les quals s'aprecia la seva evolució són el Convent de les MM. Adoratrius, l'Església del Col·legi de Casp (Jesuïtes) i el Col·legi de Sarrià (Jesuïtes), a part d'altres edificis destinats a habitatges.

Ara, per les causes abans esmentades, el temple roman tancat. S'han iniciat gestions per co-

mençar com més aviat millor les obres indispensables que permetin de reobrir les portes del temple.

La parròquia demana ajut

Segons el pre-estudi tècnic que s'ha fet, es preveu en uns 15 milions de pessetes l'import de les obres. La Parròquia, actualment no disposa d'aquesta quantitat, però espera recollir-la de la generositat de totes les persones, empreses i entitats interessades a recuperar una joia de la nostra arquitectura i ensem recuperar el temple per al seu ús.

En l'intermedi, els actes de culte se celebren repartits entre el Casal Parroquial i les capelles cedides per les Comunitats de Religioses Dominiques i Religioses del Servei Domèstic. Durant tota la passada Setmana Santa es pogueren celebrar al Col·legi de les MM. del Sagrat Cor.

Esperem retornar ben aviat a casa, la seu titular.

■ Josep Mª Gispert
Guinot

I Simposi Congregacional sobre "Nova Evangelització de les Carmelites Misioneras Teresianes"

"Sigueu fidels al propi carisma"

La Congregació de les germanes Carmelites Misioneras Teresianes filles del beat P. Francesc Palau i Quer O.C.D. ha celebrat recentment a Buenos Aires (Argentina), un simposi sobre el tema de la **"NOVA EVANGELITZACIÓ"**.

Ha estat, sense cap dubte, una resposta efectiva de la nostra Congregació, al Sant Pare, que va instar que durant la celebració del V Centenari del descobriment d'Amèrica, l'Església, ho fes, mitjançant la realització d'una **evangelització nova**.

Les filles del P. Palau, no podem restar callades a la crida feta per l'Església, ja que la nostra consagració a ella, ens compromet, d'una manera vertebral, a qualsevol proposta o bé necessitat urgent que ens faci, dintre de les nostres possibilitats i carisma.

La proposta feta pel Consell General, va ser dirigida concretament als dos continents implicats en aquesta efemèride: Europa i Amèrica Llatina.

La participació de 39 germanes de la Congregació ha fet que l'esdeveniment fos molt ric en aportacions i experiències, ja viscudes i molt vives, d'evangelització.

Hi hem participat, els següents països: Espanya, Portugal, Argentina, Xile, Uruguai, Paraguai, Brasil, Mèxic, Veneçuela i Bolívia.

Un moment de les sessions del Simposi

Tres punts de reflexió

El "Simposio" ha constatat de tres parts:

1ª FASE PREPARATÒRIA, amb una ambientació espiritual a càrrec del P. Eugenio Sainz de Baranda, ocd. que va presentar la ponència central. **La Carmelita Missionera Teresiana en front del repte de la Nova Evangelització en les diverses cultures**. Va fer molta força en

la missió profètica de la vida consagrada que ha d'evangelitzar mitjançant el carisma específic de cada Institut.

Mons. Joan Esquerda i Bifet, va fer la presentació de la darrera Carta Encíclica del Sant Pare Joan Pau II. **"REDEMPTORIS MISSIO"**, tot fent notar que com a novetat que és una crida a totes les Esglésies a fer una **Nova Evangelització** cap a dins i després es podrà fer de cara a fora.

Els temes de les ponències, presentades per les diferents germanes, van envoltar el tema central expressant el carisma i la identitat pròpia de la Congregació. Van anar acompanyats de dues **Comunicacions** cada un d'ells i dintre el marc apostòlic i missioner de cada un dels països participants:

PONÈNCIES:

- "El carisma específic de la Carmelita Missionera Teresiana i la Nova Evangelització en la Postmodernitat".

- "La Identitat de la CMT i la NE en la pròpia cultura".

- "Primers evangelitzadors i NE en el servei dels més pobres i marginats".

- "La NE de les cultures, camí d'alliberament".

- "Maria en l'hora de la NE i la religiositat popular".

Les ponències van anar acompanyades cada un de dues comunicacions, que junt amb la **Fase conclusiva** que es van presentar **Experiències d'Evan-**

gelització van ser les que van fer referència als diferents sectors de treball, tocant les cultures, el món de la salut, educació i ensenyament, pobres i marginats, família, joventut, formació, vocacions, mitjans de comunicació, etc.

Participació molt enriquidora

La participació ha estat molt enriquidora quant a les aportacions i intervencions de totes les persones que hi hem participat. Hem arribat a la clausura del "Simposio" amb el ple convenciment que la tasca evangelitzadora, ha de començar a ser una novetat a nivell personal i comunitari, així com congregacional; que hem fet un diagnòstic molt clarivident de la nostra realitat a nivell de **vida i de projecció apostòlica** i que s'ha fet dintre del marc de les realitats socials, culturals i apostòliques de cada una de les nostres tasques i experiències d'evangelització; i que en cada una de les filles del P. Palau hi ha una autèntica inquietud missionera, com la va tenir ell en el seu temps.

La clausura del "Simposio", amb la celebració de l'Eucaristia, va ser junt amb el sagrament el signe de la tramesa a les tasques d'evangelització: **"aneu arreu del món, als vostres països de missió i comuniquen a cada home l'Amor de Déu manifestat en Jesucrist, no tingueu por, Ell, el Senyor, és amb vosaltres sempre. Sigueu fidels al propi carisma i visqueu la vostra identitat de CMT amb el mateix zel apostòlic i l'amor de servei a l'Església que va sostenir sempre i tota la seva vida i obra al beat Francesc Palau i Quer, el vostre Fundador.**

■ Maria Aymerich i Elias

*El dia 8 de juny
ens aplegarem a Montserrat
als peus de la Moreneta*

TROBADA DELS AMICS SUBSCRIPTORS, LECTORS I PELEGRINS DE "CATALUNYA CRISTIANA" A MONTSERRAT

Reserveu la data; us hi esperem

Per una millor organització, demanem de telefonar al (93) 301 37 18, abans del dia 30 de maig, per tal de reservar el dinar, i també el lloc a l'autocar en el cas de no anar-hi amb mitjans propis.

PREUS

DINAR: 1.850 Ptes..
AUTOCAR: 800 Ptes.

D'INTERÈS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS

La parròquia de Sant Martí d'ALTAFULLA (Tarragona) ofereix gratuïtament un apartament apte per a tres persones i adjunt a l'església del barri marítim de la vila, a sacerdots i religiosos que, des del juny al setembre, ambdós inclosos, vulguin passar un temps de vacances vora el mar, amb l'única condició de celebrar cada dia la missa a l'esmentada església i ajudar els dies festius pastoralment a la parròquia principalment en la celebració de l'Eucaristia.

Els interessats dirigir-se a mn. Isidre Saludes, pvre, rector, Plaça del l'església/s/n. ALTAFULLA D.P. 43893 (Tarragona). Tel. (977) 65 01 58.

Diferents grups testimonials treballen de forma aïllada als barris obrers

La J.O.C. està tractant de reorganitzar-se

GIRONA

El Consiliari de la JOC del bisbat de Girona, mossèn Josep Perich, ha manifestat que existeix un projecte de relançament del moviment que es discutirà amb els consiliaris parroquials, els religiosos i els laics que treballen en barris obrers. La reunió conjunta tindrà lloc a principis de juny i mossèn Perich espera que a continuació es creï una Delegació Diocesana d'Apostolat Obrer que coordini en el futur totes les activitats que es realitzin en aquest camp.

Segons el mateix consiliari diocesà actualment existeixen grups de JOC als barris de Vila Roja i Germans Sàbat, de Girona i a les parròquies de Blanes i Calella. Amb tot, mossèn Perich diu que aquests grups treballen més aviat en un pla amateur i que és necessari un reconeixement oficial.

Per la seva part, l'ex-president de la HOAC gironina, Miquel Molledo, ha manifestat

que l'associació és pràcticament inexistente al bisbat. Només queden alguns ex-militants que es reuneixen esporàdicament més com a amics que no pas com a membres d'una associació apostòlica. El mateix deia Esteve Barberà, també membre de la junta directiva els anys

setanta, que ara es lamenta que "cada vegada som menys per llei de vida i ja no podem donar cap testimoni, fora del personal, perquè si intentem organitzar algun acte públic no hi ve gairebé ningú".

La HOAC va implantar-se a Girona a principis dels anys

cinquanta a la parròquia de Sarrià de Ter per iniciativa del militant, Josep Barberà i amb l'ajut del rector, mossèn Isidre Mulà i el rector del Seminari, Doctor Damià Estela. Posteriorment, un dels fundadors, Paco Mera, va arribar a president estatal. Després del Concili Vaticà II es va

iniciar la devallada, per culpa en part a la desfeta dels moviments cristians especialitzats, propiciada des de la mateixa Conferència Episcopal.

■ M.Caballé

Ha mort monsenyor Pere Xutglà, ex-rector de Figueres

FIGUERES: El passat dia 17 va morir a la residència sacerdotal "Bisbe Sivilla" de Girona, monsenyor Pere Xutglà i Figueras, prelat domèstic de Sa Santedat i ex-rector de la parròquia de Sant Pere de la capital empordanesa. L'ajuntament d'aquesta ciutat li va concedir fa uns anys la medalla de plata en reconeixement del seu treball religiós, cívic i social.

Monsenyor Pere Xutglà havia nascut a Les Preses el dia 14 de maig de l'any 1901 i nou anys després ja ingressava al seminari de la Sagrada Família, de Girona. S'ordenà sacerdot el 19 de juny del 1924 i després va ser nomenat vicari de Cadaqués. L'any següent es llicencià en Sagrada Teologia en la universitat de Tarragona i poste-

riorment va ser destinat a la Bisbal, Begudà i Amer.

En esclatar la guerra civil, va passar a territori "nacional", i fou nomenat ecònom de les parròquies de San Cebrià i Matienza, del bisbat de Vitòria, i de Lucillos, del de Toledo. En tornar a Girona, va ser destinat primer a Castelló d'Empúries i un any després a Sant Pere, de Figueres, on va reconstruir el temple parroquial i va reorganitzar les activitats apostòliques. Feia una desena d'anys que s'havia jubilat i retirat a la residència "Bisbe Sivilla" on ha mort, un mes després de sofrir una caiguda i trencar-se el fèmur dret.

■ M.C.

■ M.C.

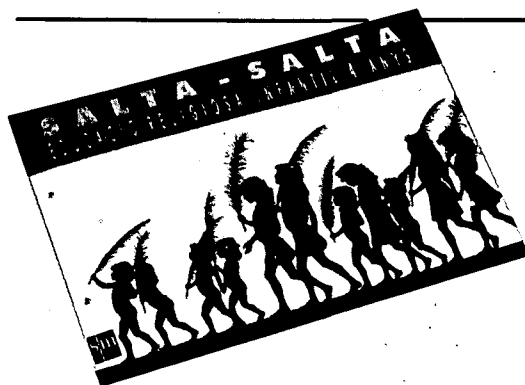
Moren tres religioses

GIRONA.- En les últimes setmanes han mort la religiosa benedictina, Maria Agnès Estañol i Font al monestir de Sant Daniel a l'edat de 71 anys; la religiosa carmelita Vedruna al convent de Palafrugell, a l'edat de 75 anys; i la religiosa Sàlvia Muñoz i Sanfeliu, de la comunitat de les Germanetes dels Pobres, de Girona, als 64 anys.

NOVETATS
EGB

Salta-Salta proposa aprenentatges de manera molt lúdica i usa molt la manipulació d'elements ben diversos.

SALTA-SALTA 4 i 5 EDUCACIÓ RELIGIOSA

Desenvolupen la programació oficial d'Educació Infantil amb els objectius propis de l'àrea de religió,

editorial cruïlla

9 Però ja que fins el catorzè dia posterior a la fecundació existeix la possibilitat que d'un òvul fecundat surtin no un, sinó dos éssers humans (bessons mono- zigòtics), ¿no s'hauria d'afirmar que mentre sigui possible aquesta divisió no existeix un ésser humà individualitzat?

El que puguin arribar a existir dos éssers humans a partir d'un mateix òvul fecundat no significa que abans de la divisió no n'hi hagi cap, sinó que més aviat que on n'hi havia un -per un procés encara no ben conegut- arriba a haver-n'hi més d'un.

Cal tenir en compte que no és el mateix individualitat que indivisibilitat. Un ésser viu pot ser individual, però divisible; és el cas de les bactèries i altres microorganismes. El que en una determinada època de la seva evolució biològica un ésser viu pugui ser divisible no invalida el seu caràcter d'individu únic en els moments anteriors. L'ésser

L'avortament (II)

100 Qüestions i respostes sobre la defensa de la vida i l'actitud dels catòlics

Document del Comitè Episcopal per a la Defensa de la Vida sobre l'avortament

iniciarà en la paret de l'úter de la seva mare. Després aniran diferenciant-se els seus òrgans, uns abans que els altres, durant tot el període embrionari, alhora que la placenta es desenvolupa totalment. L'embrió s'anomenarà aleshores fetus, i continuarà el seu creixement mentre es produeix la maduració funcional dels seus òrgans fins que, en un moment donat, naixerà i s'anomenarà noutat, nascut de poc. I aquest procés únic, que s'ha desenvolupat suaument,

embaràs cessat prematurament) és més gran a mesura que la gravidesa és més avançada, però és molt difícil determinar-la en el temps, ja que el fet que el fill pugui continuar vivint depèn en gran part de factors externs: tipus de part, atencions mèdiques que rebi el nen, abundor o escassetat de mitjans i estat de la tècnica allí on s'esdevingui el naixement, etcètera. A més, a mesura que avancen els coneixements de la ciència va disminuint l'edat de l'embaràs en la qual es pot considerar viable el fetus. Per això l'adquisició de la viabilitat, com aprendre de caminar o parlar, o arribar a l'ús de raó, són coses que li passen a un ésser humà, però de cap manera moments en què aquest es converteix en humà. No té sentit fer dependre la condició humana del desenvolupament tecnològic.

Per la resta, la capacitat de subsistir fora del si matern ha de ser forçosament aliena a la determinació de l'inici de la vida humana, perquè un nascut de poc és també absolutament incapaç de subsistir per si mateix sense rebre les atencions oportunes. El naixement determina un canvi en la manera de rebre l'oxigen i un canvi en la manera d'alimentar-se, però la resta del desenvolupament continua el curs que va iniciar-se en el començament de la vida intrauterina.

12 Malgrat tot, si algú tingués dubtes sobre en quin moment exacte sorgeix un nou ésser humà, ¿quina actitud ha d'adoptar?

Suposat que algú tingui dubtes sobre si en un instant concret ja comença a existir un nou ésser humà o encara no existeix, cal abstenir-se d'interrompre el seu normal desenvolupament o de donar-li tractes indignes de l'home, ja que davant del dubte ha de prevaldre la possibilitat que sí, que estem davant d'un ésser humà; igualment que, en cas de dubte sobre si un home ja és mort o encara no, s'exigeix que se'l respecti com a ésser humà vivent fins que hi hagi la certesa de la seva mort. Tan altament la societat valora la protecció de la vida humana, que per extirpar un òrgan destinat a un trasplantament no n'hi ha prou amb la probabilitat que el donant hagi mort, sinó que s'exigeixen rigorosos criteris científics per diagnosticar la seva mort.

Que això és així es pot apreciar molt vivament en els casos dramàtics d'enfonsament d'edificis o de miners atrapats en una ensorrada: els treballs de desenrunament i rescat continuen mentre no hi hagi la total certesa que no resta ningú viu i mai no se suspenen

13 En quins moments de la seva vida intrauterina va desenvolupant el fill no nascut els seus diferents òrgans i funcions?

A les dues setmanes s'inicia el desenvolupament del sistema nerviós.

A les tres setmanes de vida comença a diferenciar-se el cervell, apareixen esbossos del que seran les cames i els braços i el cor inicia els seus batecs.

A les quatre setmanes comencen a formar-se els ulls.

A les sis setmanes el cap té la seva forma gairebé definitiva, el cervell està molt desenvolupat, comencen a formar-se mans i peus, i molt aviat apareixeran les empremtes dactilars, les que tindrà tota la seva vida.

A les vuit setmanes l'estómac comença la seva secreció gàstrica: apareixen les ungles.

A les nou setmanes es perfecciona el funcionament del sistema nerviós: reacciona als estímuls i detecta sabors, ja que s'ha comprovat que si s'endolceix el líquid amniòtic -en el qual viu nedant dins del ventre matern- n'ingereix més, mentre que si se sala o s'acidula, el rebutja.

A les onze setmanes ja es mama el dit, com pot veure's perfectament en una ecografia.

La major part dels òrgans estan completament formats al final de la dotzena setmana, i gairebé tots ells ja funcionen en la segona meitat de la vida intrauterina. Però hi ha canvis que no es produiran fins després de néixer: la primera dentició no apareix fins sis mesos després del naixement, les dents definitives ho fan cap als set anys i algunes vegades els últims queixals no surten fins ben avançada l'edat adulta. La pubertat, amb tots els seus canvis anatòmics i fisiològics, s'esdevé en la segona dècada de la vida, i la capacitat reproductora en la dona s'inicia poc després de la pubertat i cessa en el climateri. O sigui, la vida és un procés únic, que comença en la fecundació i no s'atura fins a la mort, amb les seves etapes evolutives i involutives.

14 Aleshores, ¿amb quin fonament defensen alguns que el fill encara no nascut forma part del cos de la mare, i que és ella l'única que pot decidir sobre el destí del seu fill?

Els qui així opinen no tenen, en absolut, cap fonament. La realitat demostra categòricament que el fill és un ésser diferent per complet de la seva mare, que es desenvolupa i reacciona pel seu compte, encara que la dependència de la seva mare sigui molt intensa, dependència que, per cert, continua molt temps després del naixement. Ni tan sols formen part del cos de la mare la placenta, el cordó umbilical o el líquid amniòtic, sinó que aquests òrgans els ha generat el fill des de la seva etapa de zigot perquè li són necessaris per a les seves primeres fases de desenvolupament, i els abandona en néixer, de manera semblant com uns anys després del naixement abandona les dents de llet quan ja no li són útils per continuar creixent. Per tant, pretendre que el fill forma part del cos de la mare no és, en el millor dels casos, sinó una mostra d'absoluta ignorància.

La mirada il·lusionada de la dona que espera, és l'amor que triomfa sobre l'egoisme

humà, com s'ha dit abans, fins aproximadament el dia 12/14 de la seva evolució és individual, però divisible, i a partir de la niació ja és únic i indivisible.

10 Si existeix un ésser humà des de la fecundació, ¿per què els científics es refereixen a ell amb diferents termes segons la seva fase de desenvolupament: zigot, mòrula, blastòcit, embrió, fetus?

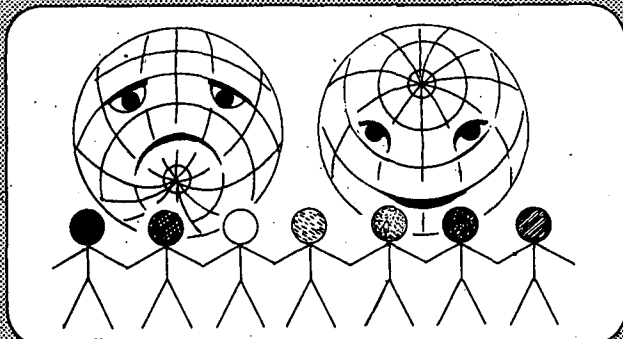
Perquè la vida d'un ésser humà és un llarg procés que s'inicia quan de dos gàmetes, un masculí i un altre de femení, sorgeix una realitat clarament diferent: el nou ésser humà, fruit de la fecundació, el qual en les diferents etapes del seu desenvolupament rep noms diferents: el zigot és la primera cèl·lula que resulta de la fusió de les cèl·lules masculina i femenina. Després d'unes primeres divisions cel·lulars, aquest ésser humà rep el nom de mòrula, en la qual aviat apareixerà una diferenciació entre les cèl·lules que formaran l'embrió (que hem anomenat embrió preimplantat, i que alguns anomenen preembrió) i les destinades a

sense canvis bruscs, continua després del naixement, i el noutat es fa nen; el nen l'adolescent, jove; el jove, adult, i l'adult, ancià. Tots aquests són els noms que distingeixen les etapes de la vida d'un sol ésser que sorgí amb la fecundació i que serà el mateix fins que mori, encara que la seva aparença externa sigui molt diferent en una o altra fase.

11 No es podria entendre que fins que sigui viable, és a dir, fins que sigui capaç de subsistir fora del ventre matern, el fill no nascut no és un ésser humà, ja que depèn de la seva mare per existir?

No. El fet que una determinada fase de la seva vida el fill necessiti l'ambient del ventre matern per subsistir no implica que sigui una part de la mare. Des de la fecundació ja té el seu propi patrimoni genètic diferent del de la mare, i el seu propi sistema immunològic diferent també del de la mare, amb qui manté una relació similar a la de l'astronauta amb la seva nau: si en sortís moriria, però no per estar dins forma part de la nau.

Per altra banda, el que s'anomena

OBERTS AL MÓN

La importància de les vocacions missioneres no només es refereix als qui surten del seu lloc d'origen o arrelament per anar a les missions llunyanes. La missió es realitza des de cada comunitat de fe establerta en els llocs de missió, treballant infatigablement els missioners arribats de llocs llunyans i els sacerdots, religiosos, religioses i laics nadius del mateix lloc.

En la seva recent encíclica missionera, el Papa, en constatar els fruits missioners del Concili Vaticà II, posa en primer lloc: "s'han multiplicat les Esglésies locals previstes de clergat i personal apostòlic propis" (Redemptoris Missio, 2).

Una carta rebuda de la serra peruana -de la diòcesi d'Huancavelica- pot constituir una glossa viva d'aquest fet d'Església: creixen les vocacions al sacerdoti en les Esglésies joves.

Comença agraint la tramesa de 13.000 dòlars que, d'acord amb les instruccions de Roma, la Direcció de les OMP d'Espanya les ha enviat. Amb tot això "hem pogut fer front a la gravíssima situació econòmica que travessa

Clergat nadiu, una joiosa realitat

el Perú en aquests moments". Amb senzillesa, el Rector del Seminari ens diu: "Molts pares de família no han pogut cancel·lar els seus pagaments, en especial el mes de desembre. Fa pena sentir dels seus llavis: «Pare, no puc pagar-la, no en tinc prou». Quan vaig anar al Perú, vaig poder confirmar el dramàtic problema

econòmic dels pobres d'un país amb tanta infracció.

La carta continua dient: "sense el suport de les Obres Missionals Pontificies, no podríem tirar endavant aquest Seminari Menor, planter d'esperança per a la nostra diòcesi. Aquí hi som des de fa anys i ens manquen sacerdots. Durant anys hauran de venir

"Després d'evangelitzar Derba... Pau i Bernabé se'n tornaren a Llistra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe... Ordenaren preveres a cada església, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut" (Fets 14, 21-23).

d'altres països. Però la solució definitiva està en el Clergat natiu, que va sorgint en aquesta porció de l'Església".

Però no tot són problemes i esperances de futur. Hi ha realitats: "Gràcies a Déu, els fruits maduren. Els dos primers sacerdots ordenats a Huancavelica fa dos anys -després de vint d'abso-

luta "sequera"- treballen molt i ho fan bé. Han conclòs ja tres promocions d'alumnes. De les dues primeres són cinc els seminaristes que estudien Filosofia al seminari Major de la diòcesi d'Abancay. Aquest any ingressaren dos o tres de l'última promoció".

El goig espiritual per aquest progrés en les vocacions sacerdotals de les Joves Esglésies, ha de ser compartit per tothom. Elles són l'Església que s'expansiona per la força dinàmica del Regne i per al servei del gran disseny salvífic de Déu.

Pau i Bernabé, en el seu primer viatge apostòlic, en establir preveres nadius en les joventutssimes esglésies que fundaren, sentiren la mateixa alegria del bon rector del Seminari d'Huancavelica. És un goig que es propaga des de fa segles. Cooperadors d'aquest goig són tots aquells que ajuden d'alguna manera al desenvolupament i formació de les moltes vocacions sacerdotals i religioses amb les quals Déu beneeix actualment les joves Esglésies.

■ **Josep Capmany**

Bisbe, Director Nac. de les OMP

Pastoral vocacional a les Esglésies Joves

BRASIL

D'una carta recent (26-3-91) del P. Joan Font, claretia

"No fa gaires dies que va arribar de Catalunya un dels nostres missioners que estava de vacances i em va fer a mans el donatiu de la Delegació diocesana de Missions de Barcelona. Us estic molt agraït en nom propi i en nom de tot aquest Seminari Major "Nossa Senhora do Seringueiro" de la diòcesi de Guajará-Mirim a la Rondonia brasilera. Aquests diners seran destinats a l'ajut de la biblioteca i a alguna altra necessitat més urgent, que aquí són moltes.

Els claretians estem aquí fent un servei diocesà, desinteressat, per tal de poder fer sorgir una Església autòctona. El Seminari ha estat un dels primers passos per arribar al nostre objectiu i en ell hi esmercem personal i temps. Junt amb els seminaristes, un grup de laics aprofiten també les classes per arribar a tenir així persones capacitades en tots els camps. Nosaltres pregarem Déu per l'Església de Barcelona que ens ha ajudat generosament. Els cristians de la ciutat de Guajará-Mirim ens ajuden amb aliments i alguna altra cosa. Així, entre tots, fem créixer el Regne".

CAMERUN

Pla d'acció per a les vocacions - diòcesi de Bertoua

Per promoure i acompanyar les vocacions, la diòcesi de Bertoua ha creat una comissió de preveres i religioses amb el lema: "Si a Déu al servei dels meus germans". Volen ajudar els joves a tenir un ideal de generositat humana i cristiana. El seu interès, però, no acaba en els joves; vol arribar a les comunitats cristianes, ja que si aquestes no són unes comunitats vives, difícilment hi haurà vocacions.

GUATEMALA

Hi ha massa pocs sacerdots indígenes

Monsenyor Flores, bisbe de Vera Paz, manifesta: "A Guatemala tenim poquíssims sacerdots indígenes. A la meua diòcesi fundada el 1561 i amb un 95% d'indígenes d'una gran qualitat, no hem tingut ni un sol sacerdot en tota la història. El 17 d'octubre de 1989 vaig ordenar el primer sacerdot de l'ètnia 'quechi'. Ara tenim un bon nombre de seminaristes".

Fort aumeng de les ajudes missionals

Les aportacions dels cristians de totes les diòcesis de l'Estat Espanyol a les Obres Missionals Pontificies, durant l'exercici 1990 (març '90 - febrer '91) han augmentat en un 15,8%. En números rodons: s'ha passat dels 2.098,3 milions de 1989 als 2.430,3 de 1990. Cal destacar que pel DOMUND '90 s'han recaptat 1.750 milions, seguits pels 376,4 milions de l'Obra del Clergat Nadiu i pels 304 milions de la Infància Missionera. Com ja és sabut, tots aquests diners, convertits en dòlars i amb permís del Govern, aniran directament a les missions que indiqui la Santa Seu.

Una missionera de Reus ha mort al Perú

El Sr. Arquebisbe de Tarragona ha rebut no fa gaires dies una emotiva carta de Mons. Juan José Larrañeta, Bisbe Vicari Apostòlic de Puerto Maldonado (Perú), en la qual li agraeix el treball dels missioners de Reus i molt especialment el testimoniatge de la Jeanette Serra. Aquest és el text:

"Una salutació molt cordial des d'aquestes terres, concretament des de les nostres selves del Vicariat Apostòlic. Tarragona i Puerto Maldonado tenen vincles molt estrets a través d'un grup de reusencs. Durant molts anys han estat amb nosaltres el matrimoni Cerveró-Jansà, Àngela Cerveró i Jeanette Serra.

Els tres primers després d'una dilatada vida missionera, han retornat a la seva estimada ciutat de Reus. Jeannette Serra, després d'una penosa i perllongada malaltia, va morir el 20 de novembre de 1990 als 55 anys.

Amb aquestes línies desitjo expressar-li la meua profunda gratitud per la generosa entrega d'aquests fills de Reus. El testimoni de Jeannette ha estat formidable. Va arribar a Puerto Maldonado fa 22 anys. El 1989 fou elegida Directora General de "L'Associació de Missioners Seglars Puerto Maldonado". Llavors ja duia en el seu interior la llavor d'una greu malaltia: el càncer. Això no va mitigar l'esperit íntegre de Jeannette, ans al contrari, el va enfortir fins a límits insospitats. Els últims mesos de la seva vida a Lima foren una contínua predicació. Va suportar amb valentia el seu mal i oferí el seu immens dolor a favor de tota la causa missionera. Va saber seguir Crist en allò que potser més ens espanta: el dolor i el sacrifici total. El gra de blat ha mort però dona les primeres espigues.

Sr. Arquebisbe: amb aquesta sincera carta vull agrair al seu Poble pel regal d'una vida tan missionera com la de Jeannette".

Cal llegir...

La recent encíclica missionera del Sant Pare Joan Pau II que porta per títol: "REDEMPTORIS MISSIO". L'Editorial Claret n'acaba de publicar la traducció catalana feta per "Documents d'Església" de Montserrat. És el volum 13 de la col·lecció "Documents del Magisteri" de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Joseph, René, Gabriel i Claude són quatre joves estudiants que viuen a Douala i a Yaounde, al Camerun. Ells han estat testimonis de les progressives transformacions que han fet, d'aquest país centre-africà de població dispersa i societats tribals, un Estat amb un fort ressorgiment del fenomen urbà, del barraquisme i de l'atur. Sembla que els europeus, presents al Camerun d'un segle ençà, no els han dut tan sols coses bones.

Joseph, René, Gabriel, Claude: tots quatre són cristians i pertanyents al Centre Catòlic Universitari de Yaounde. Ells veuen amb pena com molts dels seus compatriotes, davant l'allau de maldecaps d'aquest nou tipus de societat importada, es refugien en les velles religions locals de tradició animista i en les sectes, que per altra banda són, també d'importació occidental. Ells també s'interroguen sovint sobre l'Església del seu país. A voltes no l'entenen, com quan fa quatre anys 51 capellans catòlics de Douala van fer un memoràndum contra la nominació d'un bisbe auxiliar de l'ètnia bamiléké. Ells hi veuen massa rancúnies entre grups ètnics, massa conflictes tribals en el si de la pròpia comunitat. A vegades, segons diuen, la relació que s'estableix entre preveres i bisbes pren caires escandalosos per la poca praxi evangèlica que demostren.

Joseph, René... Malgrat tot, tots quatre de festa enguany: el passat vuit de desembre els sis milions de batejats camerunesos -d'un país que oscil·la entre els onze i els dotze milions d'habitants- van celebrar el centenari de l'arribada de l'Església al Camerun, i aquesta celebració es perllongarà fins el vuit de desembre d'aquest any. Ja fa cent anys des que, aquell dia de la Immaculada de 1890, van arribar a les boscúries fosques i feréstegues del Camerun vuit religiosos alemanys disposats a trametre l'Evangeli a tots aquells nuclis tribals de pigmeus, betis, yambossos i bamilekés. La tasca va ser més dura del que en un principi hom havia previst. La manca de metges i medicines era preocupant, com ho era a quasi tots els punts missionals del Tercer Món.

Passats els anys, al 1962, un grup de metges catòlics de diverses nacionalitats centre-

europees, van crear Medicus Mundi Internacional amb l'objectiu de donar suport, tant material com personal i econòmic, a les deficients infraestructures sanitàries de les missions a tot el món i, consegüentment, també al Camerun.

Al 1962, Salvador Cortadellas tenia 52 anys. Era un metge de cert prestigi a Barcelona i un catòlic compromès però certament preocupat per les deficiències sanitàries a les missions. En la seva condició d'endegador de Medicus Mundi a Barcelona, va ser un dels primers metges a viatjar al Camerun per construir-hi hospitals i exercir-hi la medicina. Aquesta experiència ha omplert la seva memòria de coneixements sobre aquest país i la seva llar de Vallcarca d'exòtics ornaments africans.

No ens enganyeu

El Dr. Cortadellas, assegut ara al sofà de casa seva i comentant-me amb el comandament del "vídeo" a la mà les imatges que ha recollit en tants anys d'estada al Camerun, em conta com va anar la seva arribada al país centre-africà. **"Cap al 63 havíem recollit firmes entre els metges catalans per crear una associació d'ajuda a les missions. Vam trigar quatre anys a tenir-ho tot. Al febrer del 63 vam començar a funcionar amb el nom de "Ayuda Médica Misional". Aleshores, per una curiosa casualitat, ens va arribar un número de la revista de l'associació de metges catòlics de França i deia que al desembre del 62 s'havia creat amb metges belgues, alemanys, austríacs, francesos i d'altres països centre-europeus una associació d'ajut a les missions amb el nom de "Medicus-Mundi Internacional". Llavors nosaltres hi vam entrar en contacte i vam canviar el nom que ens havíem posat, "Ayuda Médica Misional", pel de "Medicus Mundi".**

Medicus Mundi va decidir al cap de poc obrir un hospital al Camerun i el Dr. Cortadellas, amb tots els seus estalvis -que feien dotze fills-, se n'hi va anar amb la seva esposa al 1964. El primer que recorda de la seva arribada al país camerunès és **"la rebuda que ens van fer". "Ens van tenir fins a les dotze de la nit drets veient com cantaven i ballaven per a nosaltres".** Tot seguit van arribar els par-

Camerun: una re demana una nov

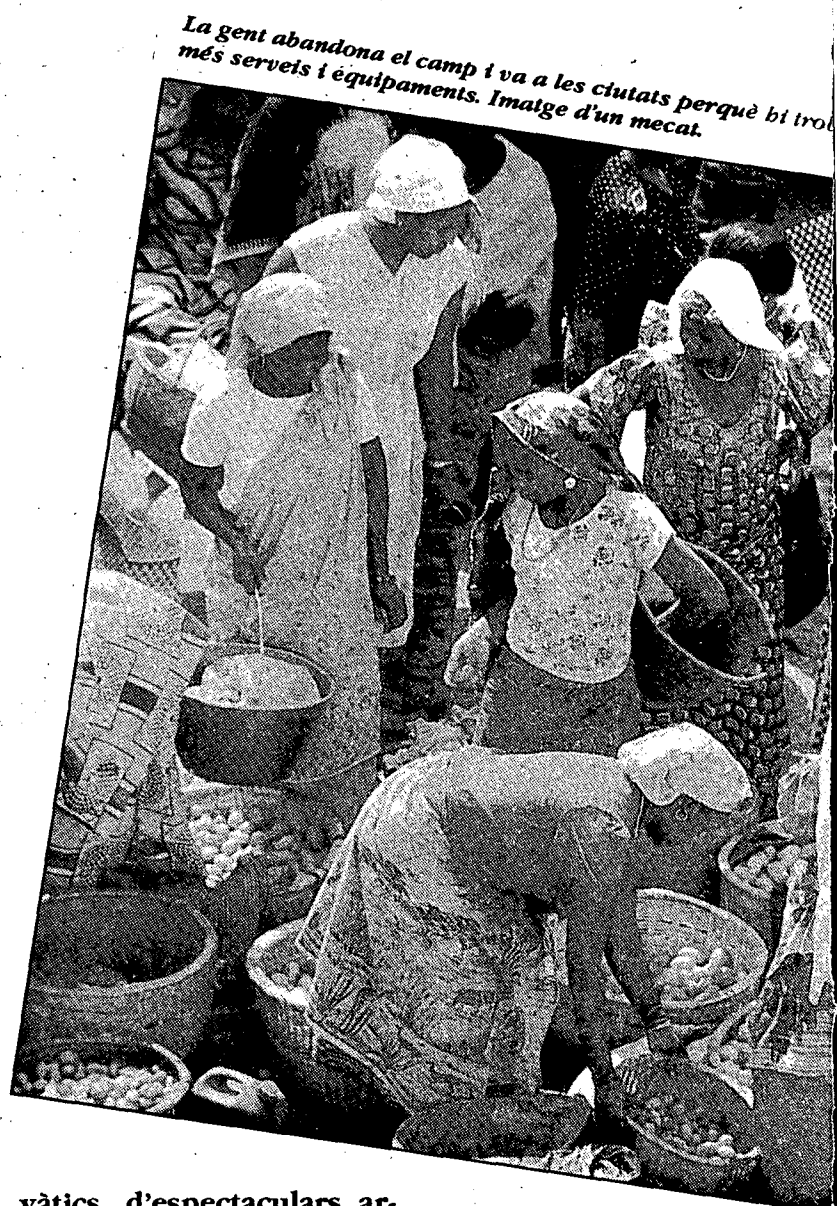
laments de rebuda dels diferents caps locals de totes les tribus dels encontorns. Tots aquells caps sabien que aquella expedició de blancs tenia l'objectiu de bastir un hospital a la zona, hospital valuósíssim si considerem que el més proper es trobava llavors a Douala, a més de tres-cents quilòmetres. Era lògic, doncs, que els discursos de tots els caps demanessin amb insistència al Dr. Cortadellas que escollís aquell indret, Ngovayang, per aixecar-hi l'hospital. Però va arribar el torn de paraula per a un cap dels pigmeus. **"El que em va dir ho recordaré tota la vida", m'assegura Salvador Cortadellas. "Si el voleu construir aquí, construï-lo", li digué el cap pigmeu, "si no ho feu serà perquè hi haurà d'altres zones més necessitades. Però només us demanem una cosa: que no ens enganyeu. Tots els blancs que han passat per aquí ens han promès moltes coses i després no han complert res".**

Finalment, l'hospital, no cal dir-ho, es féu a Ngovayang.

D'aquell any ençà, el Dr. Cortadellas va decidir no fer més vacances i esmerçar-les, any rere any, a anar al Camerun, al Txad i a d'altres centres missionals que demanaven ajut a Medicus Mundi. **"Ara ja fa dos o tres anys que no ho faig i ho trobo a faltar",** assenyala amb recança ensems que m'ensenya il·lusionat la fotografia d'aquell primer hospital de Ngovayang.

El Camerun que aleshores va poder veure el Dr. Cortadellas no era, geogràficament, gaire diferent, de l'actual. **"És un país d'una gran varietat climàtica que va de nord a sud i que arrossega amb ella una gran varietat paisatgística: el nord és tot desert i, a mesura que vas baixant et trobes amb la sabana boscosa primer i amb uns impressionants matolls sel-**

Enguany se celebra el centenari de

vàtics, d'espectaculars arbres, ja al sud". Aquí la diferència nord-sud s'estableix en sentit invers a l'habitual: el nord és més pobre que el sud i al nord, a més, hi ha més presència musulmana, mentre que al sud és més arrelada la religió catòlica i a la costa, a Kribi, hi ha una certa presència protestant. El Dr. Cortadellas m'explica com algunes tribus del nord viuen als aiguavessants de petits puigs del desert, on per plantar el mill -conreu principal de tot el Camerun- han de construir petites feixes amb pedra i terra. **"La collita és miserable",** afegeix.

Però, ¿per què no cerquen un altre lloc per conrear? La resposta és evident: aquella és la terra dels seus avantpassats

i allà romanen llurs restes. La presència de la religió animista tradicional entre els camerunesos és encara molt forta, malgrat que Salvador Cortadellas assegurí que **"el Camerun ha progressat molt".**

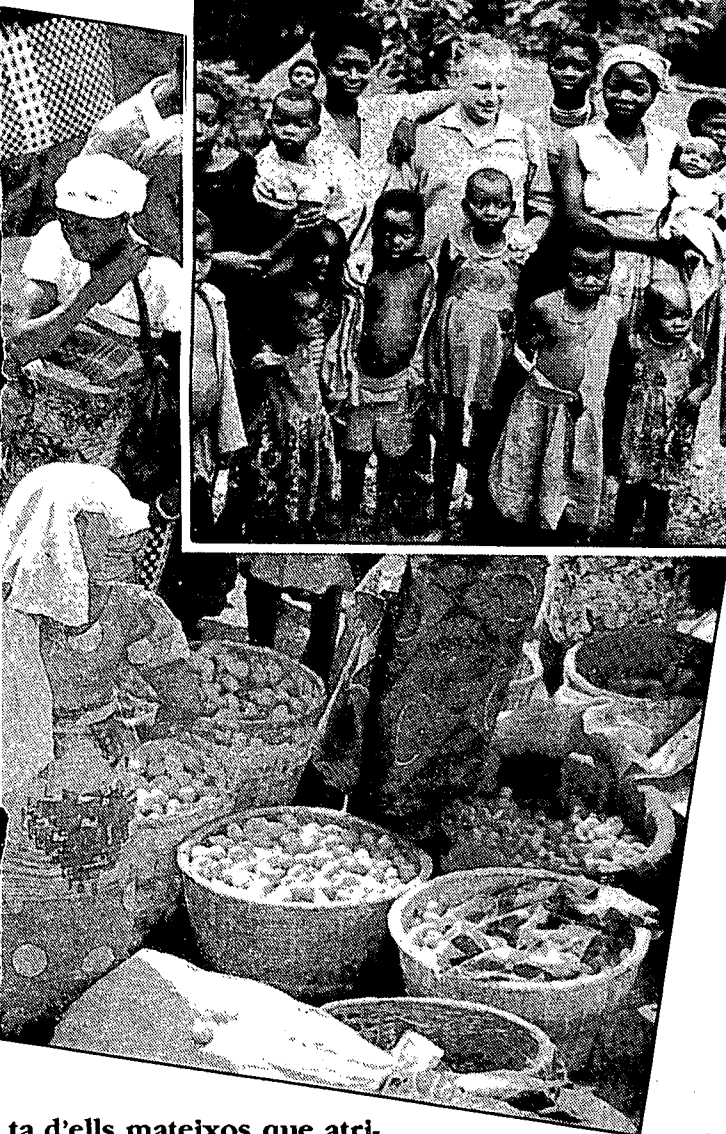
Inculturar l'evangeli

Cal dir que les religions negres són de tipus màgic, com a expressió d'una societat íntimament lligada amb la natura perquè la seva supervivència durant segles ha hagut de dependre de la seva capacitat per comprendre la gramàtica de la natura i interpretar-la correctament. Arran d'això **"la natura se'ls apareix tan poc distin-**

l'arribada de l'Església al Camerun

Realitat social que va evangelització

El doctor
Cortadellas,
envoltat
d'un grup
d'infants.

ta d'ells mateixos que atribueixen als animals o a les plantes necessitats i desitjos propis de l'ésser humà", diu el Dr. Cortadellas. A més d'això, l'animisme fa que "els avantpassats, els "ancêtres", siguin els amos i els conservadors del dret i de la moral", afegeix. Per lluitar contra aquest fort arrelament animista tradicional, els capellans catòlics sovint optaven per reconvertir llocs sagrats de l'animisme indígena en llocs de culte catòlic. Així va passar amb la cova de la muntanya del Ngog Lituba, on els nadius retien culte als seus avantpassats i on un capellà catòlic va

fer col·locar una imatge de la Mare de Déu de Lourdes.

Amb aquest esforç continuat s'ha assolit la implantació del catolicisme al Camerun. Al 1986, arribaven els catòlics a més del 26% de la població total d'aquest país. Ara, però, amb una societat sotmesa a pregons canvis, l'estratègia evangelitzadora ha canviat totalment i radicalment. Començant pel fet que ara, la iniciativa i el pes d'aquesta estratègia, l'assumeix una Església local totalment auto-administrada.

En aquest sentit, les queixes de molts nadius es dirigeixen

no tant al fet missional en si -el qual agraeixen- com a la manera en què es va desenvolupar aquesta tasca missional. Etienne Ngué, secretari general de la Conferència Episcopal del Camerun, creu que la qüestió rau en això: "deixar viure l'Evangeli amb l'ànima camerunesa". "Els missioners aprenen la nostra llengua per anunciar-nos l'Evangeli i els estem molt agraïts. Però ells no poden evangelitzar els nostres hàbits i els nostres costums. No solament els ignoren, sinó que fins els blasmen sovint. Avui, per a nosaltres, es tracta de viure l'Evangeli sentint-nos bé dintre de la nostra pròpia pell", conclou monsenyor Ngué.

Abonant aquesta postura, Jean Zoa, arquebisbe de Yaounde, afirma: "Hem d'inventar la nostra pròpia manera de viure l'Evangeli, de sentir-nos cristians i de proclamar la nostra fe".

El creixement de les ciutats

Douala és una ciutat portuària que fa de porta d'entrada al país. Les seves aigües encara són netes i el seu cel encara és cristal·lí i ple de tota mena d'ocells. Per quan temps serà així? Douala veu ara amb sorpresa com al damunt de les seves fangoses perifèries s'aixequen, tot donant-se empentes, petites i fràgils construccions de fusta i tova. Surten com els bolets a la tardor humida, a milers. El mateix succeeix a Yaounde, on els barris populars i les perifèries acullen milers d'emigrants, la major part provinents del nord del país, la part on senyoreja el desert i la misèria es fa més palesa.

La Conferència Episcopal camerunesa ha dit, arran de la celebració del centenari de l'arribada a aquest país de l'Església, que aquest esdeve-

niment ajuda a "prendre consciència dels canvis esdevinguts al llarg d'aquests cent anys al Camerun". Dintre d'aquests canvis, la Conferència Episcopal destacada "el fenomen urbà com un dels canvis més característics del període". Aquestes noves ciutats no saben respondre a les esperances amb què vénen els immigrants dels pobles, els camperols. Aquests, per poder sobreviure, en comptes de gaudir d'un salari regular, s'han d'accontentar amb anar agafant petites feines -en els millors casos- o bé lliurar-se a feines poc legals. Achille Mbala-Kyé, prevere de la catedral de Yaounde, creu que és urgent "tenir en compte totes aquestes noves realitats i inventar una nova estratègia d'evangelització". Mossèn Mbala-Kyé assegura que la pèrdua massiva de llocs de treball, les malalties que encara causen estralls entre la població i els fracassos matrimonials formen part d'un nou tipus de societat que està sorgint al Camerun. "Aquest nou fenomen urbà transforma tota l'evangelització prèvia feta fins ara", assenyala el prevere de la Seu de Yaounde.

A les urbs van a cercar fortuna sense aconseguir-ho novament de tot el territori camerunès, però principalment del nord i essencialment joves. Segons afirma el pare Alain Renart, jesuïta i responsable del Centre Catòlic Universitari de Yaounde, "tot això porta a molts a buscar respostes als seus problemes tan greus, creats per aquest difícil context social, en les religions animistes tradicionals o en les sectes". Abans hem parlat del pregon arrelament que té l'animisme en aquest poble. No hem de menysprear la influència de les sectes. D'elles ens diu el Dr. Cortadellas: "El mal és que no sols es transplanten a l'Àfrica totes les sectes d'Europa i d'Amèrica, sinó que una vegada arribades al continent africà es multipliquen de tal manera que es calculen en més de cinc mil les que han sorgit en els darrers anys".

En aquest context és necessària una plena assumpció de l'Evangeli per part de la cultura camerunesa com un fet propi i no com una intervenció cultural forastera dins del propi desenvolupament social. Sembla que en aquest sentit s'ha treballat exitosament, per bé que al 1930 només hi havia un bisbe

natiu en tot el vastíssim territori africà, al 1985 ja n'havia 337 i, al Camerun, els setze bisbes són tots camerunesos de naixement.

La importància del catequista

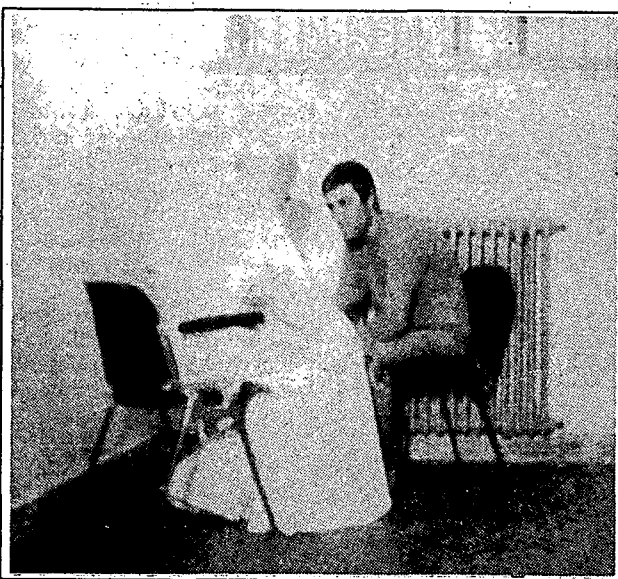
"Una de les coses que més crida l'atenció en els primers contactes amb la manera de viure la fe dels africans és la importància que té el catequista en el si de la comunitat cristiana", diu Salvador Cortadellas. Aquesta importància prové de la necessitat que tenia el missioner d'atendre tota la seva parròquia que sovint era extensíssima i abastava molts i dispersos indrets. Com ho aconseguia un sol home? "No és cap secret: és la institució de la figura del catequista la que ho permet", assegura el Dr. Cortadellas. El catequista és l'adjudant del missioner: a on no arribava el missioner arribava el catequista. És una funció "de diaca", puntualitza aquest profund coneixedor del Camerun, i sovint la realitzava un natiu convers.

Probablement en René, en Joseph, en Gabriel o en Claude, aquells quatre joves estudiants que viuen als barris nous i fangosos de Yaounde i Douala, han conegut encara algun d'aquest vell tipus de catequista camperol. O, potser, si vénen del nord, coneixen més de la vora la cultura musulmana i la misèria de les paupèrrimes collites de mill de la sabana i el desert. Ara, però, es troben vivint una nova fe en un nou medi, com feren al seu torn aquells vuit missioners alemanys ara fa un segle. La diferència és que en René i els seus companys potser ni tan sols saben que la fe que ells coneixen i la societat que ells viuen no sempre han estat així.

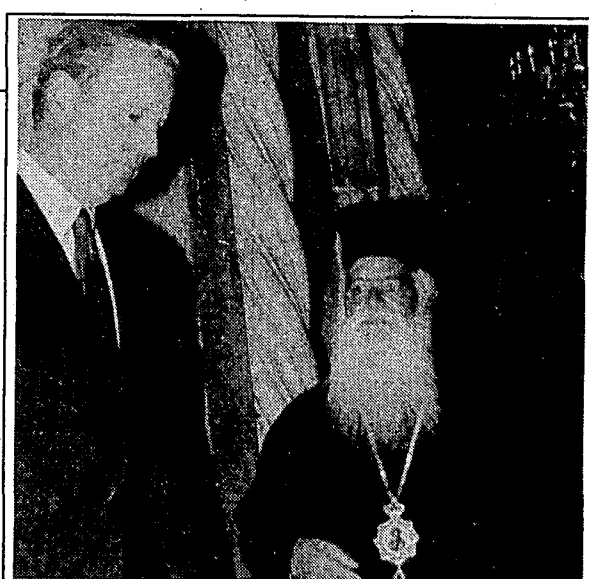
Aquests estudiants, això sí, s'enorgulliran aquest dissabte quan al Centre Catòlic Universitari de Yaounde el pare Alain Renart els conti la història dels vuit missioners que van deixar la pell per empeltar la seva fe a una cultura aliena. I, en acabar la prèdica, celebraran el centenari d'aquest empelt amb un frugal berenar, abans d'anar a l'Eucaristia. I, ben segur, en Claude i en Joseph ballaran rítmicament durant la missa, perquè és la seva forma de lloar Déu.

El Dr. George Carey, nou arquebisbe de Canterbury, el dia de la seva entronització.

Fotografia històrica del Papa amb Ali Agca. Després que les autoritats búlgares han admès la complicitat del règim anterior en l'atemptat del 13 de maig del 1981.

James Baker en la seva estada a Jerusalem, visita l'església del Sant Sepulcre.

24, dimecres

Moscou: ple del Comitè Central del PCUS

La dreta conservadora del **PCUS** vinculada estretament a les àrees que fins ara monopolitzaven el poder a l'**URSS**: exèrcit, **KGB**, nomenklatura, indústria militar, etc., i reunides en el grup parlamentari **Soyuz**, presentaran avui la batalla a **Gorbatxov** en el si del **Comitè Central** del **PCUS**; els conservadors podrien demanar a **Gorbatxov** que marxi si no està disposat a fer ús dels seus poders per declarar l'estat d'excepció. Es parlarà també del programa "anticrisi" presentat ahir per **Pàvlov** al **Soviet Suprem** i que ha de fer front a la situació socio-econòmica i el **Tractat de la Unió** que ha de regular les relacions entre **Moscou** i les **Repúbliques**. Ahir, a **Minsk**, capital de **Bielorússia**, més de 30.000 persones es varen manifestar per obligar les autoritats a acceptar les reivindicacions polítiques dels obrers: anul·lar el règim presidencialista de l'**URSS**, traspasar els poders executius al **Consell dels Presidents** de les **Repúbliques**, no ingerència del **PCUS** en les institucions estatals, nacionalització dels béns del **PCUS**, supressió del monopoli del partit sobre els mitjans de comunicació i abolició dels privilegis de la nomenklatura.

El periple de James Baker

Inesperadament ha decidit ajornar fins divendres la seva última i decisiva entrevista amb el premier israelià **Yitzhak Shamir**, i avui marxarà cap a l'**URSS** per entrevistar-se amb el ministre d'**Afers Estrangers** soviètic i demanar-li els seus bons oficis perquè convenci **Síria** de participar en la conferència de pau sobre el conflicte àrabo-israelià.

El problema kurd

Sembla que a poc a poc, i gràcies al treball de les forces aliades destacades a la frontera de l'**Iraq** amb **Turquia**, la situació dels refugiats es fa més suportable. A les rodalies de **Zakho**, un campament per a 120.000 persones entrarà en servei ben aviat.

25, dijous

Moscou: Gorbatxov continua líder

El politburó del **PCUS** (òrgan executiu permanent del partit; consta de 24 membres), ha donat suport, per unanimitat, a **Mikhail Gorbatxov**; prèviament havia arribat a un consens sobre punts polítics bàsics (restablir l'ordre constitucional, urgència del **Tractat de la Unió**, elaborar una nova **Constitució**, compliment de la legislació administrativa vigent, condemna de les vagues no constitucionals, reconeixement del dret de les sis **Repúbliques** secessionistes a l'autodeterminació davant el **Tractat de la Unió**, consensuar la política de preus, creixement autònom de les **Repúbliques** federades); això ha fet que **Gorbatxov** hagi pogut presentar-se al **Comitè Central del Partit** (412 membres), amb prou força per a no ser destituït.

Damasc: Síria vol que la conferència de pau sigui internacional

Síria només acceptarà participar en una conferència de pau si seuen a taula per participar-hi activament: els **EUA**, l'**URSS**, la **CE** i l'**ONU**. **Síria** vol garantir la màxima cobertura diplomàtica. **Baker** es desplaça ahir a l'**URSS** per entrevistar-se amb el ministre d'**Afers Estrangers**, **Aleksandr Beesmertnikh** per precisar la participació russa en la conferència de pau.

Bagdad: el problema kurd

Sembla que la delegació kurda, encapçalada pel líder de la **UPK (Unió Patriòtica del Kurdistan)**, **Jalal Tabalani**, ha arribat a un acord amb el president **Saddam Hussein**. L'acord preveu el retorn de tots els ciutadans kurds de l'**Iraq** a les seves viles i ciutats. No ha transcendit què s'ha pactat sobre la guerrilla kurda (més de 80.000 peixmergues kurds armats hi ha al nord de l'**Iraq**). Tot i la inquietud per la presència de soldats iraquians a la zona, continua per part de les forces aliades la instal·lació de campaments per atendre els milers de refugiats kurds. La seva situació millora per moments.

26, divendres

Madrid: l'impacte d'una escolta pirata

Algú va enregistrar subrepticiament dues converses telefòniques que el número tres del **PSOE**, **Txiqui Benegas**, va mantenir des del telèfon del seu cotxe amb dues altres persones. Tot i condemnar el fet en si mateix, tothom suca pa en el seu contingut, que evidencia una forta discordança entre el govern i el **PSOE**. En el transcurs de la conversa, **Benegas** es refereix a **Felipe González** com "el one", a **Narcís Serra** com "el catalán" i **Carlos Solchaga** como "el enano". No ens hem d'escandalitzar, perquè és evident que, en una conversa privada, a tota persona li és permès expressar-se amb certa llicència.

Moscou: Gorbatxov ofereix anar-se'n, amb la confiança de quedar-se

És la segona vegada que **Gorbatxov** juga aquesta carta. Ahir després d'una tumultuosa sessió del **Comitè Central** del **PCUS**, en el transcurs de la qual alguns ultraconservadors havien demanat la dimissió del president de l'**URSS** i el secretari general del **PCUS**, **Gorbatxov** oferí la seva renúncia; però el **Politburó** reunit d'urgència, evità que es posés en l'ordre del dia, fet que fou acceptat majoritàriament. Així **Gorbatxov** continua el joc polític entre els immobilitistes i conservadors i els progressistes i liberals.

Koslovodsk - Jerusalem: la difícil negociació de la pau

L'entrevista del secretari d'Estat nord-americà **James Baker** amb el seu homòleg soviètic **Bessmertnikh** a la vila termal de **Kislovodsk**, ha fet que els **EUA** i l'**URSS** s'hagin posat d'acord en els trets fonamentals de la conferència de pau per a l'**Orient Mitjà** i sobre alguns punts conflictius del **Tractat sobre Desarmament Convencional**. **Israel**, tanmateix acollí ahir amb pessimisme la visita de **James Baker**, la quarta des del final de la guerra del **Golf**.

27, dissabte

La conferència de pau àrabo-israeliana

Troba moltes dificultats per obrir-se camí. Ahir, a causa de la mort de la seva mare, **James Baker** va haver de tornar precipitadament als **EUA**, donant per acabat el seu tercer periple polític per l'**Orient Mitjà**. Els resultats, després d'entrevistar-se amb **David Levy**, ministre d'**Afers Estrangers** israelià, i durant quatre hores amb **Yitzhak Shamir**, són molt minsos. **Israel** estaria disposat a admetre la participació activa en la conferència dels **EUA**, de l'**URSS** i de la **CE**, mentre no tinguessin dret a votar o imposar cap mena de resolució; en canvi es nega a acceptar la intervenció de l'**ONU** i a negociar amb l'**OAP**.

El problema kurd

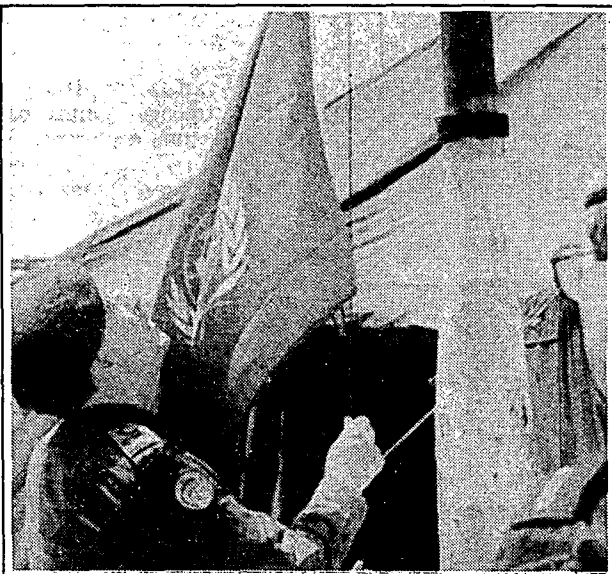
La major part de les tropes iraquianes desplegades al nord de l'**Iraq**, i més concretament a la ciutat de **Zakho**, varen començar ahir a retirar-se. Soldats aliats patrullaven ahir pels carrers d'aquesta ciutat, i contingents de refugiats kurds començaven a arribar-hi. L'organització dels campaments continua sense treva. Han resultat desconcertants les manifestacions del líder kurd de la **Unió Patriòtica del Kurdistan**, que aquests dies està negociant amb el govern de **Bagdad**, dient que defensa la sobirania i independència de l'**Iraq** i que s'oposa a qualsevol intervenció estrangera.

Gorbatxov agafa les regnes amb fermesa

Després de sortir ahir de la palestra parlamentària, **Gorbatxov** vol endegar amb fermesa el camí de la recuperació econòmica. Des del 1 de maig, els sectors més importants de l'economia soviètica seran sotmesos a l'estat d'excepció. Proposa també un mecat únic federal amb moneda i política financera comunes. Sembla també que les vagues laborals han començat a disminuir en tot el país.

David Levy, ministre d'Afers Estrangers israelià (esq.) i James Baker, en el seu encontre a Jerusalem. La conferència de pau sobre l'Orient Mitjà ha de superar encara molts obstacles.

Un soldat irlandès hissa la bandera de l'ONU en un camp de refugiats kurds.

Lech Walesa oferí un banquet de gala a la reina d'Anglaterra.

28, diumenge

Iran hi vol dir la seva

Iran no vol que després de la guerra del Golf, quan les grans potències i els països de la zona estan estudiant establir un nou ordre de seguretat a la zona, ell en quedi al marge. Per això, el president iranià, **Ali Akbar Rafsanjani**, per primera vegada des que té aquest càrrec, ha sortit a l'estranger, visitant **Síria**, el seu aliat més fidel en la guerra i en la pau. Els punts principals a tractar amb el president sirí, seran els següents: la situació global de l'Orient Mitjà, els ostatges occidentals al **Líban**, i la qüestió palestina. Després de la seva visita a **Damasc**, **Rafsanjani**, visitarà també **Turquia**, per tractar segurament del problema dels refugiats kurds.

Guatemala: serà possible la pau?

Un fort optimisme s'obre camí en l'ànim dels guatemalencs. Sembla que finalment, les converses entre representants del govern i de la guerrilla marxen per bon camí. Els caps de les dues delegacions i el bisbe **Mons. Quezada**, que fa de mitjancer entre les dues, han manifestat la seva impressió positiva sobre el desenllaç d'aquesta primera tanda de converses. Fa trenta anys que dura la guerra civil, i ha causat més de 80.000 morts. En la segona quinzena de mai no es tornaran a reunir.

Dimarts, reunió històrica sobre l'Ulster

Dimarts vinent, a **Armagh**, celebraran una cimera per parlar sobre l'**Ulster**; catòlics i protestants, representants del govern de **Londres** i **Dublin**; només en queda exclòs el **Sinn Féin**, rama política de l'**IRA**. Mentrestant, però, s'han agreujat els atemptats realitzats per ambdós bàndols. Recordem que des dels disturbis del 1972, **Irlanda del Nord** és governada des del **Parlament de Westminster**.

29, dilluns

Jerusalem: Shamir, una galleda d'aigua freda

Les tensions polítiques entre els diferents partits del **Parlament** israelià, s'han entès també entre els diferents membres del govern. Ahir **Shamir** desautoritzà el ministre d'Afers Estrangers, **David Levy**, que havia parlat de "conferència regional" referint-se a la conferència de pau proposada per **Baker**, en la qual, sota el patrocini dels **EUA** i l'**URSS**, tindrien lloc les negociacions àrabo-israelianes i àrabo-palestines. **Shamir** continua defensant un diàleg directe amb els països àrabs i amb el poble palestí; i refusa negociar amb els líders palestins de **Jerusalem** est, amb l'**OAP** i és contrari a la presència de l'**ONU**.

Damasc: Entrevista Hafiz el-Assad-Rafsanjani

Ahir els dos caps d'Estat varen mantenir una nova reunió en la qual expressaren el seu acord en allò que fa referència a la zona del Golf. Manifestaren també la seva oposició a tot intent de trencar la unitat territorial de l'**Iraq**. Altres temes de l'agenda foren: el problema dels ostatges occidentals al **Líban**, el problema palestí i una participació activa d'ambdós països en el nou ordre internacional.

Luxemburg: reunió dels ministres d'Exteriors de la CE

Enviar tropes de les **Nacions Unides** al nord de l'**Iraq**, reunió dels cinc membres del **Consell de Seguretat** de l'**ONU**; aquestes foren les dues propostes presentades pel **Regne Unit** i **França** respectivament, i que trobaren bona acollida per part dels altres països participants. Es vol evitar que el problema kurd s'eternitzi, que els kurds puguin, amb plenes garanties, tornar a les seves llars, i els soldats aliats també. La reunió també es va fer ressò d'una carta enviada per **Iàsser Arafat**, en la qual demana que la **CE** proposi noves accions a favor de la pau.

URSS: Una situació clarificada

El nomenament de cinc bisbes a Rússia, Bielorússia i al Kazakhstan per Joan Pau II, llargament esperat, ha estat possible després de dos esdeveniments:

1. El vot de la llei de l'URSS sobre la llibertat de consciència i les organitzacions religioses, l'1 d'octubre de 1990. Efectivament, l'article 9 precisa: "Les organitzacions religioses a l'URSS que tenen el seu centre dirigent a l'estranger poden seguir en les seves activitats els statuts (reglaments) d'aquesta última, a condició que no s'enfrontin amb la legislació soviètica.

Les relacions entre l'Estat i les direccions, centres i unions religioses, especialment aquests de l'estranger, que no són reglamentats per la llei, són regulats a base dels acords entre ells i els òrgans de l'Estat." (**La Documentation catòlica**, 3 març 1991).

2. L'establiment de relacions quasi diplomàtiques, el 7 de juny de 1990, entre la Santa Seu i l'URSS. En virtut d'aquest acord, el nunci Mons. Colasuonno hi ha pogut viatjar diverses vegades i circular-hi lliurement per estudiar la situació dels catòlics, el seu nombre, la seva distribució geogràfica, el nombre de preveres llatins que s'hi havien pogut mantenir i conèixer la seva situació jurídica.

Segons aquesta informació, el nomenament d'un administrador apostòlic a Moscou amb el títol d'arquebisbe, és significatiu. La seva autoritat s'estén per tot el territori de la Federació de Rússia. D'ell depèn l'única parròquia catòlica de Moscou, Sant Lluís dels Francescos, servida de 1926 a 1936 per monsenyor Neveu, bisbe assumpcionista, i després d'ell per religiosos assumpcionistes fins el 1950. Des de novembre de 1990, el P. Bernard Le Leannec, antic redactor de **LA CROIX**, fou destinat al servei d'aquesta església per les autoritats romanes competents, per ajudar el rector, religiós marianista, persona soviètica. Del nou administrador dependrà des d'ara la parròquia de la Mare de Déu de Lourdes, a Leningrad, (abans Nostra Senyora de França), on han retornat els dominicans, ja que en altre temps aquesta església afectada a l'ambaixada francesa a la capital dels tsars, era regida per dominicans francesos.

Fins ara, Leningrad, o abans quan era Petrograd, per voluntat dels tsars, era la residència de l'arquebisbe de Mohilev. Així, doncs, la Santa Seu observa una llei constant en les seves relacions amb els Estats amb els quals manté relacions diplomàtiques, fent coincidir els límits de les diòcesis o de les administracions apostòliques amb les fronteres de les Repúbliques que constitueixen la Unió Soviètica. Aquesta és una primera clarificació. Des d'ara, ja no serà l'arquebisbe de Riga o de Vilnius o d'altra banda, no serà cap superior d'orde religiós qui enviarà els seus preveres o els seus religiosos a la immensitat de la Rússia. El nou administrador assignarà a cadascú el seu lloc i les seves funcions per una missió canònica. Així es posa fi al desordre i a les rivalitats que, per manca d'autoritat religiosa clarament definida, es creaven en els últims temps a Rússia.

La Santa Seu, prenent aquestes mesures, en virtut de les seves responsabilitats pastorals, s'ha recolzat en la llibertat que li confereix la nova llei sobre organitzacions religioses. Però aquesta llibertat segurament serà concertada amb l'ambaixador de l'URSS prop del Vaticà, M. Karlov. L'Església ortodoxa russa, sense ser-hi part interessada, ja que es tracta únicament de catòlics llatins, haurà estat previnguda per l'esperit ecumènic. Com diu la declaració oficial de la Santa Seu, la nova estructura eclesial donarà a l'Església catòlica a l'URSS "interlocutors qualificats per desenvolupar ulteriorment el diàleg ecumènic amb l'Església ortodoxa russa i les altres comunitats religioses existents en territori soviètic".

Allò que ha sorprès a molts catòlics, poc al corrent de la història de Rússia i de la Unió soviètica, és l'existència de centenars de milers de catòlics al Kazakhstan, deportats o exiliats en aquestes regions: polonesos i alemanys del Volga, i no menys d'una forta diàspora catòlica a Sibèria, en el curs de la línia del Transsiberià. L'administrador nomenat és un jesuïta, ciutadà soviètic, rector de Marx (abans Karl-Marx-Stadt). Els jesuïtes son allí des dels temps de Caterina II.

La permanència de la fe catòlica després de setanta anys de persecució, en aquests països de deportació i desolació, és el signe de la presència de l'Esperit en la seva Església.

(De "la Croix")

■ Antoine Wenger

Ciències físiques i filosofia de la naturalesa

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

64. Un simposi per "processar" l'atzar (II)

Les conferències, col·loquis i debats que tingueren lloc en el "Procés de l'atzar" de la trobada de Figueres de l'1 i dos de novembre de 1985, van mostrar sobretot com és de complicat l'assumpte de la fonamentació de la ciència física. No s'arribà a conclusions definitives, ni tan sols clares, però sí que va veure's clar que la cosa encara és fosca i que el judici que hom en faci depèn molt de la pròpia ideologia. Així mateix es va dir. Ho féu notar Wagensberg. I nosaltres hi afegírem: això vol dir que depèn bàsicament de la formació filosòfica rebuda. Però, per cert, no es veié entre els participants coneixements filosòfics clars i, en conseqüència, també hi mancava puntualització dels termes amb definicions clares i precises; un mateix terme era usat diversament per autors diversos. Tanmateix no volem, amb això, fer desmerèixer els ponents ni restar importància a aquella trobada, que ara dona peu a moltes reflexions que poden aclarir el problema.

Això que hem fet notar es manifestà encara més potser al segon dia, en què el problema bàsic de l'atzar només fou tocat tangencialment:

Cosmologia, biologia i sistemes en no-equilibri

El primer conferenciant d'aquest segon dia fou l'astrofísic Evry Schatzman, el qual es decantà decididament pel determinisme en els esdeveniments cosmològics. A l'hora de la conclusió diu: "Des del punt de vista astrofísic, les lleis universals de la natura actuen de manera completament determinista. No hi ha cap altra manera possible d'abordar les qües-

tions suscitées per la increïble varietat dels fets observats". En el col·loqui que seguí a la conferència Rolf Tarrach li preguntà: "Sabem que una petita variació en les constants fonamentals de la natura (massa del protó, càrrega de l'electró o la constant de la gravitació...) seria suficient perquè l'univers fos radicalment diferent del que observem i en el qual vivim. I d'acord amb el que sabem en l'actualitat, el desenvolupament de la vida intel·ligent hauria estat impossible. Segons la vostra opinió, és una qüestió de l'atzar el fet que les constants de la natura siguin exactament i precisa aquelles que permetin que estiguem asseguts aquí? o, per contra, no serà, potser, que hi ha una entitat més enllà de l'espai i del temps a la qual devem aquesta oportunitat?" Schatzman contestà dient que això (que fa referència al "principi antròpic") era una manera d'introduir una idea de Déu dibuixada científicament, i que ho veia estrany. Nosaltres, creients, podríem dir que hi veiem una confirmació del fet que Déu creà el món en ordre als homes, i per això tot lliga perquè hi poguéssim viure la criatura racional.

El segon conferenciant, el barceloní Ramon Margalef, parlà de biologia: "S'ha escrit que la selecció natural és l'únic mecanisme que en el món pot extreure ordre del caos. Jo crec que una opinió tan rotunda arrossega una dosi apreciable d'ingenuïtat i que, potser, correspon a una època passada. En qualsevol cas, el tema de la selecció natural reitera, en un altre terreny, l'eterna qüestió del determinisme o l'indeterminisme en la natura". I en la seva llarga i documentada intervenció Margalef ve a dir

que en aquest terreny la cosa és de debò molt complicada. "Creiem que tot és resultat de la selecció natural, diu, però és difícil de reconèixer-la entre el fullatge, els arabescos i els angelets del quadre".

A l'última conferència el premi Nobel Ilya Prigogine va tractar de dos punts: la relació de l'espai amb el temps i el pluralisme de descripció de l'univers. Del temps digué que per a la física clàssica i per la relativitat podia prendre's com una il·lusió; ho deia Einstein en aquella cèlebre carta que va escriure quan morí el seu amic Michele Besso: "Michele se m'ha avançat en abandonar aquest món estrany. No té gaire importància. Per a nosaltres, físics convençuts, la distinció entre passat i futur és tan sols una il·lusió, encara que persistent"; però Prigogine no és d'aquesta opinió: "El temps com a irreversibilitat és un ingredient essencial de la natura". No hi ha doncs, simetria temporal entre l'abans i el després. I és imprevisible què farà la natura en certes situacions; hi ha una irreduïble pluralitat de perspectives sobre la mateixa realitat.

Determinisme i llibertat

Aquest fou el títol de l'últim debat general. S'hi digueren moltes coses. Les més interessants potser van ser les que afirmà Prigogine: que la llibertat humana no és una sensació sinó un fet, i que aquest fet no és contradictori per la física. Són seves aquestes paraules: "Tradicionalment (es refereix a l'època del determinisme), hom havia triat entre un punt

de vista anticientífic i la idea alienant que "som autòmats mal que no ho sapiguem. Penso que la física moderna ha col·laborat en l'acabament d'aquesta disjuntiva". I més avall: "El 'quid' de la qüestió rau en el fet que per prendre decisions necessitem un mecanisme i el cervell no és un simple receptor passiu d'informació. Les decisions són bifurcacions produïdes per un mecanisme extraordinàriament complicat".

També és interessant el que digué G. Ludwig reafirmant la cosa: "Hi ha moltes coses del nostre cos que no estan determinades... El cervell no és una excepció... En el passat tot està fixat, només hi ha un passat: d'acord. I el futur s'esdevé quelcom definit, només que no sabem què. I no solament això, sinó que també podem emprar el nostre lliure albir per intentar forçar aquest 'què'. No s'ha d'esperar, tanmateix, que la física o una teoria física sigui capaç de descriure tal cosa."

Es plantejaren altres qüestions importants que restaren sense resposta: l'actual tendència indeterminista és un estat provisional de la ciència o més aviat una adquisició definitiva de la ment humana? Com que no és el mateix determinisme que predicibilitat, quin valor de certesa hem de donar a les lleis físiques? Nosaltres reflexionarem sobre aquests punts la setmana que ve.

■ Francesc Nicolau

Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AL TERCER MÓN, prop de 82.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciants femenins i masculins de Missions.

Enguany els nostres donatius van dirigits especialment als seminaris majors: "Bon Pastor" de Bengela (Angola); "Esperit Sant" d'Antioquia (Colòmbia); "Sant Josep" de Rangoon (Birmània) i "Nostra Senyora de Kandy" (Sri Lanka).

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita tres anys d'estudi.
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/. Obispo Irurita, 5

17004 Girona
C/. Albareda, 15

43003 Tarragona
Pla del Palau, 2

25280 Solsona
Bisbat

25002 Lleida
Plaça de San José, 2º 1º

25007 Seu d'Urgell
Bisbat

08500 Vic
Seminari diocesà

43500 Tortosa
Bisbat

Associació Catòlica Internacional de Serveis per a la Joventut Femenina

L'ACISJF dóna suport a les noies allunyades de l'entorn familiar

El 1897, com a conseqüència de la iniciativa de diversos països europeus, es va fundar a Fribourg (Suïssa) l'ACISJF (Associació Catòlica Internacional de Serveis per a la Joventut Femenina) amb la finalitat d'ajudar a solucionar la problemàtica amb què topaven les noies joves que, sovint sense prou formació, deixaven les seves llars del poble que per anar a temptar la fortuna a les noves grans ciutats crescudes amb força arran del veloç desenvolupament industrial urbà.

D'aleshores ençà, l'ACISJF ha anat creixent i evolucionant segons ho demanaven les canviants necessitats de la societat moderna, però sempre mantenint l'esperança fixa en el seu carisma: la promoció de la joventut femenina que es troba fora del seu àmbit familiar.

Actualment, l'ACISJF s'ha estès per 64 països repartits pels cinc continents i és membre de l'OIC (Organitzacions Internacionals Catòliques). Aquesta associació també gaudeix des del 1975 d'estatus consultiu al Consell d'Europa i des del 1985, a la UNESCO. Iniciada a Barcelona al 1953 amb caràcter i finançament autònoms, està connectada amb serveis d'institucions públiques i privades, civils i eclesials, de Barcelona, Catalunya i de tot l'Estat espanyol. El Secretariat Internacional es troba a Ginebra.

Montserrat Raventós és la presidenta de l'ACISJF de Barcelona i, d'ençà del congrés internacional que aquesta associació féu el passat novembre a Buenos Aires, també presidenta de l'ACISJF a nivell internacional. Montserrat Raventós creu que la tasca d'aquesta institució no perd actualitat perquè la societat actual continua essent "molt violenta i agressiva", i la dona continua emportant-se "les conseqüències" més negatives d'aquesta tensió social.

-Com va anar la seva elecció com a presidenta internacional?

-Jo crec que una de les causes de la meua elecció és que el Servei de Barcelona, la seva manera de treballar, sempre ha estat molt ben vist a dintre de l'associació a nivell internacional. Barcelona ha estat molt ben valorada i sempre s'ha considerat que aquí es treballava molt bé. Per tant, suposo que el fet que jo sigui la presidenta del Servei de Barcelona ha influït en la meua elecció. Per altra banda hi ha el problema de la llengua. Jo sóc de parla castellana i sempre és més fàcil entendre's amb una persona llatinoamericana, tant per llengua com

per mentalitat, essent espanyol, que no pas essent centre-europeu. Això, fent-se la votació com es va fer a l'Argentina, crec que també va pesar molt.

-I, ara per ara, a la vora del tercer mil·lenni, quin és l'objectiu que fa viure aquesta associació?

-El primer objectiu de l'ACISJF continua essent la promoció de la joventut femenina que està fora del seu ambient familiar. Això pot esdevenir-se per qualsevol circumstància, fins i tot per una tan normal com pot ser els estudis, que obliguen moltes noies a deixar la família al poble per venir a estudiar a la ciutat. Per a totes aquestes noies l'associació fa una xarxa de serveis a tots els països on està, i a cada país ofereix un servei distint i diferenciat segons quines siguin les necessitats d'aquest país.

Així, per posar un exemple, serà molt diferent el servei que l'ACISJF dispensi a Suïssa, on gairebé tot ja està cobert per l'Estat, que el servei que caldrà oferir al Camerun.

La violència de la societat

-Quina societat dibuixen les peticions d'ajut que reben cada dia al Servei de Barcelona?

-Hem constatat un augment dels maltractaments, tant físics com psíquics. Estem en una societat molt violenta i molt agressiva, i la dona sempre ha estat la part més dèbil d'aquest entramat social, la que de sempre ha hagut de carregar amb les conseqüències d'aquesta societat agressiva. No som un centre de dones maltractades, però en tenim, de la mateixa manera que no som un centre de menors però en tenim. També tenim noies que esperen donar a llum i, al cap i a la fi, una mica de tot. Fem una barreja de tot a les nostres residències perquè penso que a la societat també està tot barrejat, i no volem convertir la nostra residència en un petit "gueto".

-Quina és l'oferta de servei que concreta avui l'ACISJF?

-Com ja he dit abans, el servei ofert depèn molt de cada país i de la seva xarxa de serveis socials. De tota manera, els tres serveis centrals que ofereix l'associació són els anomenats, en l'argot de l'ACISJF, el Secretariat, el Servei d'Acollida a les Estacions i el Servei d'Allotjament o la residència.

El Secretariat és el servei d'acollida, a on es fa la petició del servei. És també a on es rep la

correspondència de la noia que vol marxar i on s'encarreguen del seu paperam.

El Servei d'Acollida a les Estacions es duu a terme a les estacions de tren, especialment a França, però també a tot Europa i, és clar, aquí a Barcelona, a l'estació de Sants. En aquest servei a l'estació tractem amb moltes joves que han perdut, o els han robat, el seu equipatge en trens de llarg recorregut. Són gent que es troben

mateixos espais comuns, la mateixa casa i la mateixa educadora.

Sense discriminacions

-Com va sorgir la idea de crear, en una societat masculista com la del segle XIX, una entitat que promocionés els drets de la dona?

-Aquesta associació va néixer arran de la Revolució Industrial, quan moltes noies del món rural

que el noi té més facilitats en tot, per exemple en l'àmbit laboral.

Si una dona és maltractada i se n'ha d'anar de casa amb els nanos, no té la facilitat per trobar feina que té un home perquè acostumen a estar més mal preparades. Així normalment han d'acabar fent feines a les cases i cobrant un sou de 60.000 ptes. amb el qual han de pagar el lloguer desorbitat del pis i el manteniment dels seus fills. Per contra, als marits, en aquests casos, no solen tenir aquests problemes.

-Com es manté l'economia de l'ACISJF, també coneguda com "Casa de la jove"?

-La part econòmica de l'associació depèn molt de la seva situació a cada país. A Barcelona, per exemple, som una entitat privada, legalment constituïda segons els Drets, amb personalitat jurídica pròpia. Com tota associació tenim una assemblea que és sobirana i una

junta que en coordina els serveis. El finançament surt tant de les quotes dels socis com de les aportacions per prestacions de serveis que rebem de les entitats públiques del país -Ajuntament i Generalitat-. També rebem els ajuts de donacions particulars i de Caritas.

-El personal de l'ACISJF és voluntari o professional?

-Aquí treballem colze a colze tant voluntaris com professionals assalariats en una proporció d'un professional per cada dos voluntaris, dins d'un personal total d'unes seixanta persones, que és el que en aquests moments tenim.

-L'any anterior quin abast van tenir els seus serveis?

-A l'any 89 van passar per les gairebé seixanta places de les nostres tres residències 368 noies i pels nostres cursos de formació professional per al jove uns 118 alumnes.

■ David Vidal i Castell

Un moment d'esbarjo en una de les residències d'acollida de joves que té l'ACISJF a Barcelona.

sense res i en un país estranger, i, mentre se'ls toma a tramitar la documentació o es posen en contacte amb l'ambaixada, els ajudem i els donem allotjament. Per tant, a les nostres residències també guardem un lloc per a aquestes places de transeünt.

-I, a més d'aquests transeünts, qui més fa ús d'aquest tercer servei, el Servei d'Allotjament?

-Tot tipus de noia, les causes per les quals vénen són molt variades. En aquests moments tenim tres residències a Barcelona, una de 36 places, una de 15 i una de 8. Aquestes estan muntades de manera que la jove vagi adquirint una autonomia progressiva en el seu pas pels tres centres: a la primera residència hi ha una educadora les 24 hores del dia, a la segona l'educadora només apareix a estones i la tercera residència per on passen les noies ja està totalment autogestionada.

Sempre hem fugit, com abans he dit, de fer una residència per a un sol tipus de noia. Aleshores, tenim un grupet de noies que treballen, que són funcionàries i la seva destinació les ha allunyades de l'entorn familiar, i també tenim les noies que anomenem dissocials, o sigui, les noies que tenen la família trencada per qualsevol causa: prostitució de la mare, alcoholització del pare, divorci... Totes estan juntes, compartint els

es plantejaven anar a treballar a les fàbriques de la gran ciutat. Aleshores van sortir unes xarxes de prostitució que, coneixedors d'aquest moviment migratori, captava les noies i les introduïa als prostíbuls. Va ser llavors quan un grup de gent preocupada per aquest assumpte va fundar aquesta associació amb finalitat preventiva. L'ACISJF va acollir sempre, sense fer cap discriminació per motiu de credo religiós, classe social o color de la pell, a tot tipus de noies. Potser aquesta especificació ara pot fer riure, però hem de pensar que en aquells moments -finals del XIX- aquestes discriminacions eren habituals.

Malgrat ser un organisme confessional, catòlic, sempre actuem amb un gran respecte davant la cultura i la religió de la noia que ve a demanar-nos ajut. Som una associació de servei i no d'evangelització.

-I per què la dedicació exclusiva a la dona?

-La dedicació a la dona ve donada, en gran part, pel carisma vocacional de la fundació, que ja en el seu inici s'orientà cap aquest vessant. A més cal reconèixer que l'àmbit femení està més desprotegit. Malgrat això cal dir que nosaltres tenim aquí a Barcelona un servei d'acollida i d'orientació i informació del treball que és obert tant al sexe femení com al masculí. En general, em sembla

APOSTOLAT REPARADOR

Si desitja col·laborar, l'esperem!
Truqueu als telèfons
428 38 77 - 215 38 57
de 22 a 0 hores.

Afirma el professor Francisco Grande

La dieta té una importància decisiva en la longevitat de l'ésser humà

El professor Francisco Grande Covian, catedràtic de bromatologia de la universitat de Saragossa, considera que la dieta té una importància decisiva en la longevitat de l'ésser humà, en el sentit que permet aproximar-se més a la durada per a la qual l'organisme està programat biològicament, que ell estima en aproximadament 120 anys.

Grande Covian ha defensat en unes jornades científiques de l'alimentació humana, organitzades pel col·legi lliure d'emèrits, la importància de la dieta en la prevenció de les malalties degeneratives, des de les cardíaco-vasculars fins el mateix càncer, que són les causes més nombroses de mortalitat en els països desenvolupats juntament amb els accidents de trànsit.

-Quines són les línies actuals d'investigació en nutrició?

-Un cop conegudes perfectament les necessitats nutritives del seu organisme i l'existència d'innombrables dietes que compleixen aquestes necessitats, s'ha observat que n'hi ha que afavoreixen certes malalties d'alta incidència en els països desenvolupats degut a l'increment de la durada de la vida. Es tracta de les malalties degeneratives.

Entre les quals, les cardíaco-vasculars -l'infart- ha estat i continua essent la causa fonamental de mort, fruit d'un procés arterioescleròtic que se sap que està originat en l'acumulació de greixos alimentaris. Coneixent aquest risc s'ha aconseguit alterar la dieta de tal manera que als Estats Units, la mortalitat coronària s'ha reduït en els darrers 15 anys en un 40 per cent.

La línia d'investigació es dirigeix

ara a saber quins factors dietètics poden incidir en la prevenció d'altres afeccions degeneratives, sobretot, el càncer. El problema és la manca d'explicació teòrica sobre quins poden ser els mecanismes que associen certes característiques de la dieta amb el desenvolupament dels tumors.

Quant de temps es pot viure?

-En quina mesura pot allargar-se la vida si es preveuen les malalties degeneratives?

-La idea és que la durada de la vida d'una espècie animal ve a ser entre cinc i set vegades la duració del període de creixement, és a dir, que si nosaltres acabem de créixer als 20 anys, la durada de la nostra vida pot ser, com a màxim, d'uns 120 anys.

-Quin paper juga la dieta per aconseguir una vida longeva?

-La dieta té una importància decisiva en el sentit que permet assolir la durada de la vida per a

la qual el seu organisme està programat.

Si nosaltres estem programats per viure 120 anys, són molt poques les persones que assoliran aquesta edat, fins i tot a Espanya

El nostre cicle de vida és de 120 anys

que té una esperança de vida entre les més altes del món. Per tant, el primer esforç que hem de fer és intentar que la dieta s'ajusti a les condicions necessàries per assolir aquesta durada.

Pes estable i varietat d'aliments

-Quines són aquestes condicions?

-Això comporta dues fórmules molt simples. La primera, i estic

parlant d'adults sans, és la que li permet a vostè de mantenir el seu pes corporal idoni constant, i que aquesta dieta sigui variada, perquè no hi ha element perfecte, tots tenen virtuts i inconvenients.

-I què es pot fer per superar la barrera biològica dels 120 anys?

-Fins ara l'únic que es coneix per prolongar la nostra vida per damunt d'aquest horitzó biològic és la reducció del consum alimentari en la primera època de la vida, amb la qual cosa s'allargaria el període de creixement, o l'ús de substàncies que actuen com inhibidors de l'oxidació, com les que s'utilitzen en la tècnica alimentària per evitar l'envel·liment que, se sap, han augmentat la vida de rates de laboratori en termes que portats a l'espècie humana recomanaria el seu consum. Es tracta d'una simple via d'investigació per ara.

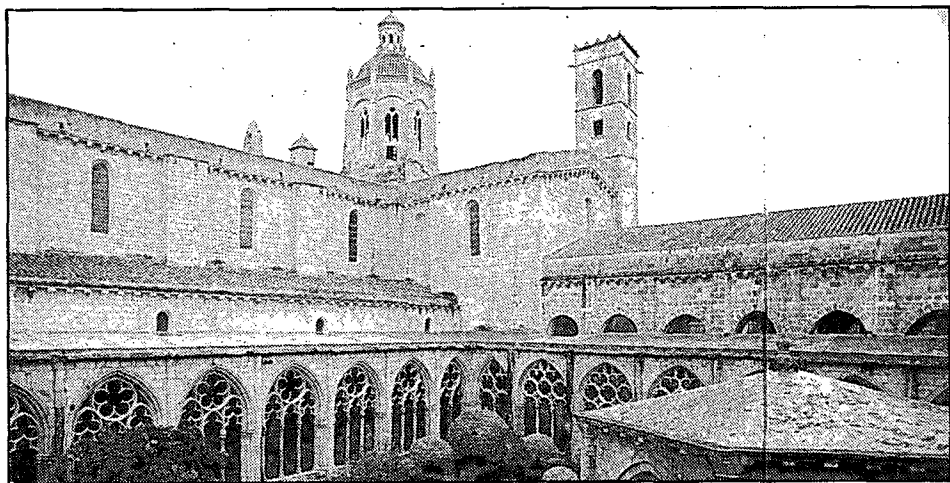
■ E.P.

LXXIV VIATGE CULTURAL

Al matí assistirem a le tradicionals representacions del "BALL DEL SANT CRIST" en les Festes de Santa Creu a SALOMÓ.

Dia 12 de maig de 1991

A la tarda visita al Monestir de Santes Creus

Preu: 3.500 ptes., comprenent viatges, entrada a la representació del "Ball del Sant Crist", visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel.: 215 27 84 Sra. Roser. La sortida serà a les 8.30 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

**DINAREM
RESTAURANT
EL JARDÍ
Tel. 977 - 62 90 93
SALOMÓ**

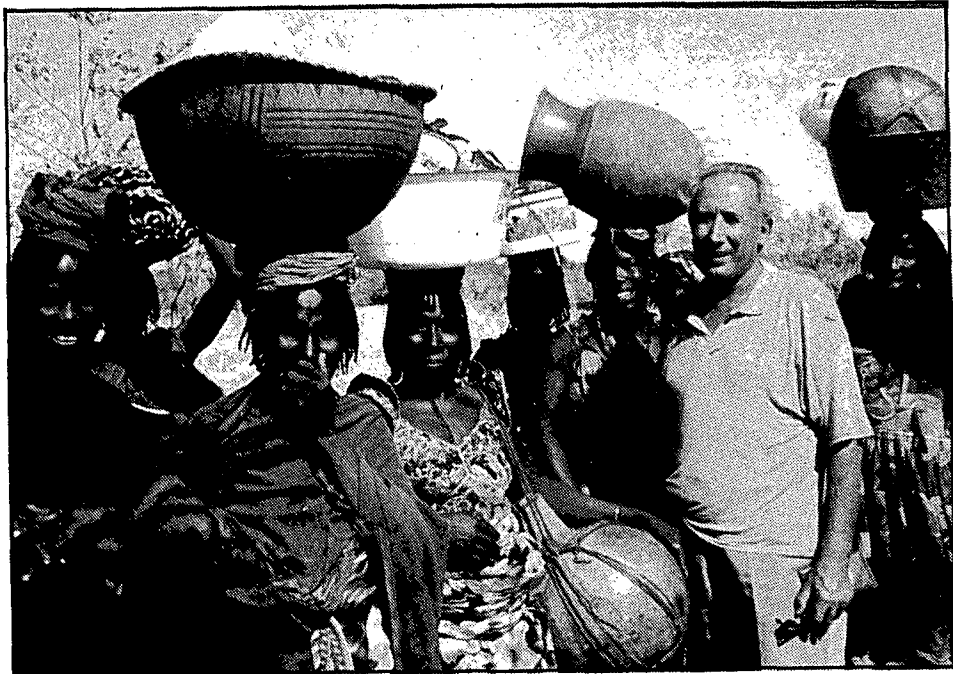
Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical

AVÍS La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

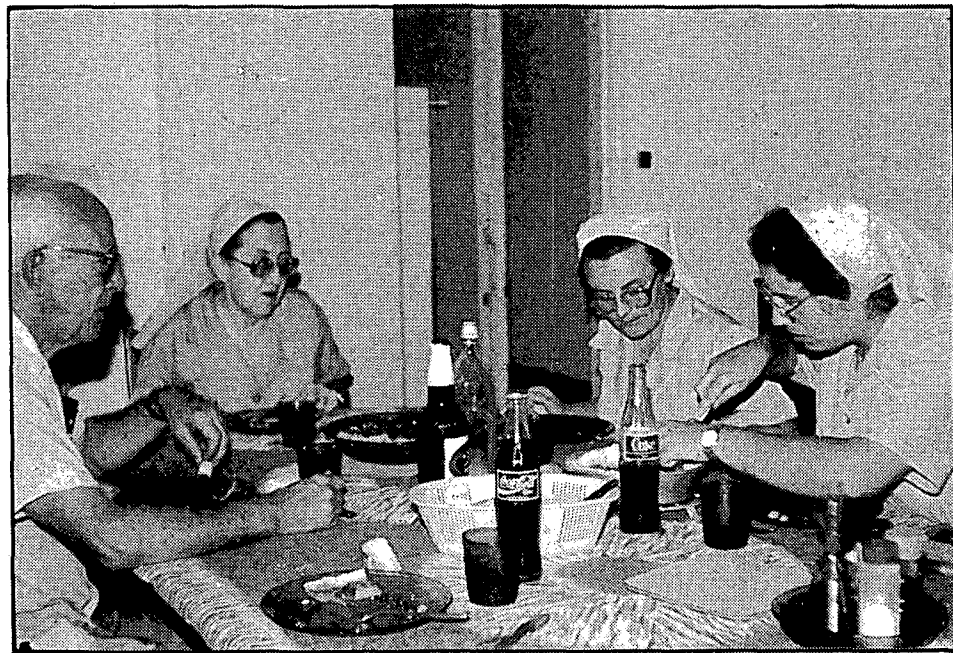
Enguany s'ha publicat el llibre: "Agermanament. Història d'una engrescadora experiència de cooperació internacional", escrit per Joan Casañas i Guri i editat en la col·lecció Torsimany. L'obra explica la col·laboració entre el Camerun i la diòcesi de Barcelona a finals dels anys 60 i principis dels 70. Molts sacerdots van anar al Camerun, per realitzar una tasca pastoral i evangèlica.

En contacte amb el poble africà alguns dels enviats

optaren per fer-se laics, continuant, però, el servei a l'Església; altres seguien essent preveres o religioses. A aquests que mossèn Ignasi Marquès, en representació del Delegat de Missions de l'arquebisbat de Barcelona, mossèn Jordi Jorba, ha visitat durant un mes. La visita ha estat un contacte orientatiu i pregonament humà. Va coincidir amb la celebració del centenari de l'Església catòlica, inaugurat el 8 de desembre a la missió Marienberg.

Mossèn Jordi Mas, fill de la Garriga, amb dones txoes que van camí del mercat.

El germà Jaume Pon de la Salle i les germanes Rosa M. Garriga, Núria Moragas i Vicki Hernández, missioneres de Natzalet. Treballen a laounde.

Missioners catalans treballen en aquest país

Floreixen les vocacions religioses al Camerun

El Camerun, país de l'Àfrica equatorial de més de 475.000 km², va associat a immenses plantacions de cotó, cafè, bananes, caixú i cacau; a una vegetació variada que passa per la selva equatorial i de la sabana a la zona muntanyosa cap a l'oest i arriba fins al Sahel al nord. Aquesta varietat el fa un país amb recursos i que podria ser ric; tanmateix, està en crisi ja que els productes que exporta, es paguen a la meitat de preu des de fa 5 anys i el país no té cap poder negociador per rebre un preu just per les exportacions.

La crisi afecta la majoria de la població i molts joves estan a l'atur. "Quan baixes del cotxe -explica Ignasi Marquès, rector de la parròquia Sant Simó i Sant Pau, de Mataró i director del "Centre d'Acolliment per africans"- se t'acosta una gran diversitat de gent a oferir-te els seus serveis per obtenir una propietat". Molts, per fugir de la misèria, van a les ciutats que creixen a una gran velocitat, però aquesta opció només serveix per trobar-se en una misèria més gran.

"Jo només coneixia el Senegal i Gàmbia i he visitat per primera vegada el Camerun i ha estat una experiència impactant. També va ser impactant conèixer mossèn Jordi Mas, fill de la Garriga, un home inquiet i d'avantguarda que ara s'encarrega d'una parròquia que abasta 200 km²".

Quins aspectes l'han impressionat més del Camerun?

-Bé, he tingut poc temps per aprofundir en l'esperit del país, són moltes les coses que m'han impressionat, la gent i la seva acollida, la pobresa, la cultura... Destacaria, amb tot, l'apropament a la religió animista. Aquesta és practicada per molta gent africana, concretament al Camerun pels Bagyelis (el nom propi

dels pigmeus, perquè pigmeu és ofensiu) que viuen al Sud. Un d'ells em va explicar que ells són molt menyspreats per les altres ètnies que els consideren poc intel·ligents i àgils, tant els menyspreen que els deien que no valia la pena que resessin perquè Déu no se'ls escoltava... Tanmateix, van conèixer les germanetes de Jesús que pregaven com ells i en la seva mateixa llengua! Aleshores van obrir els ulls i van comprendre que Déu els entenia també. A partir d'això, s'han integrat i van al dispensari o a l'hospital de Ngovayang i fins i tot alguns han fet batejar els seus fills.

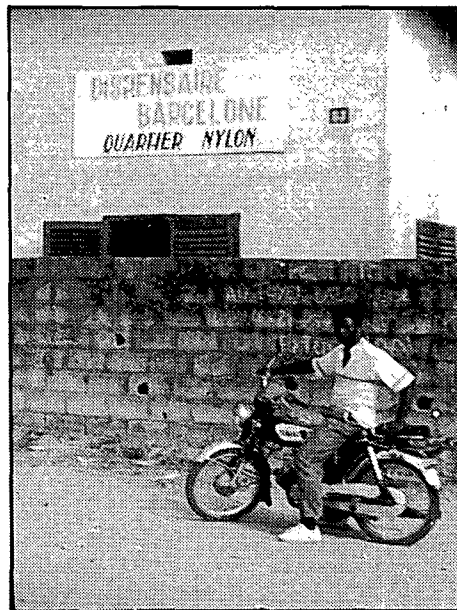
-Què destacaria del seu viatge?

-Tot -diu amb un somriure- i necessitaria moltes hores per explicar-ho... Per exemple, els dies passats amb mossèn Jordi Mas. Ell havia treballat amb Baba Simon, molt profètic i carismàtic, va ser el primer sacerdot nadiu del Camerun, i va fundar la missió de Tokombere, al nord, que també he visitat. Fa uns quants anys que està a la riba del llac Txad, afrontant amb Koljamena. Junts vam agafar un avió per traslladar-nos al nord (haviem de fer més de 1.200 km) i em va acollir una setmana. Està envoltat de gent musulmana que l'estimen; ell treballa amb cristians, la majoria emigrants i indocumentats (com els meus amics de Mataró), o funcionaris que tenen moltes ganes de trobar una plaça millor. La seva feligresia fluctua.

És preciós veure com el saluden i l'estimen, igual que la manera com les dones txoes pronuncien la J, la pronuncien a la perfecció, en canvi a altres zones són incapaços de pronunciar-la sense l'accent francès.

Mossèn Marquès els ha fet una visita.

Fa una pausa i continua: La tasca dels nostres missioners, inclosos els de Catalunya i d'altres països del món, és impressionant, i per ser just hauria de citar una per una totes les coses que vaig veure. Però si haig de resumir diré que el dispensari "Barcelona" edificat a Duala a la barriada de New Bell l'any 67 amb donatius, ara ja està regentat per monges africanes. I que mossèn Salvador Torres, rector d'aquesta zona de New Bell, fundà una església que dedicà als bamilekés, la gent més preparada i treballadora del Camerun i la més ambiciosa tant en el terreny polític com religiós... Estan enfrontats amb altres ètnies que se senten desplaçades.

El dispensari "Barcelona", edificat al barri New-Bell de Duala per aportacions canalitzades a través d'Agermanament els anys 1965-67.

-Quina és la situació de la dona?

-S'observa una diferència bastant notable entre la zona nord, musulmana, i la sud més cristianitzada i europeïtzada... Malament -diu lacònicament-. Ja t'ho pots imaginar ser dona i al Tercer Món. Així i tot, es veuen dones treballant en oficines i en general són noies que han rebut formació de les religioses, com les missioneres de Natzalet. Però és corrent al nord veure l'home muntant en un camell, protegit amb una paraigua i amb una cantimplora a la mà per beure, i al davant les dones i els nens carregats com les bèsties...

-Ignasi Marquès remarca que gràcies a l'acció dels laics durant aquests 100 anys ha crescut l'Església cristiana, ja que a molts llocs els missioners passaven, fundaven i no tornaven durant bastants anys. Els catequistes han arribat on els missioners per nombre no han pogut arribar. I com la responsabilitat última recau en els bisbes, l'Església catòlica viu molt la unitat. "Les vocacions religioses i sacerdotals viuen un temps d'eufòria. Cal, però, destriar, perquè molts busquen una promoció social o fugir de la gana".

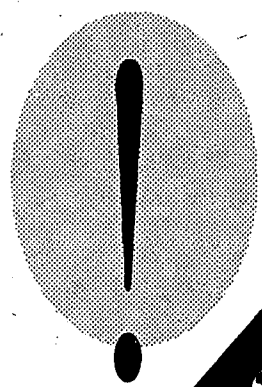
-Es fa treball ecumènic?

-Sí. L'Església cristiana no hauria avançat si no arriba a ser perquè treballa conjuntament i s'ajuden les diverses confessions.

-Es pot parlar d'un abans i un després en acabar la visita?

-Hom torna amb una certa eufòria, ja que reps, no sols en acollida, sinó en tot. També m'he adonat que valoren la tasca que realitzem amb la gent de color aquí i això et fa venir ganes de fer-ho millor, de donar-te més.

■ Núria Oriol Palarea

la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS
AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: Un cotxe
Renauld
Clio
5 portes

SORTEIG TRADICIONAL: 3 DE JUNY

2n. premi: Una Minicadena completa AIWA NSX-800 (2x75w)

3r. premi: Un Joc de Cafè artístic de producció artesanal

Altres premis: 10 lots de llibres amb les col·leccions completes: "*Cultura i Pensament*" i "*Miscel·lania*" (11 títols) de la Fundació Catalunya Cristiana
10 lots de llibres amb la nova col·lecció de contes "*Babar i els seus amics*" (6 títols)
10 aparells Walkman amb ràdio (AM/FM) i auriculars, SONY WM-BF44 (Megabass)

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1991 en suport de
CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BULLETES A LES SEGÜENTS
LLIBRERIES:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3

—Balmesiana, Duran i Bas, 6

—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta
butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

**ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA
GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ**

Una magna exposició que es presenta a Barcelona

"Xina, mil anys d'art i cultura"

Mil anys d'art xinès seran presentats en l'exposició "Xina, mil anys d'art i cultura" que es presenta en el Centre d'Art Santa Mònica, de Barcelona. L'exposició ha estat promoguda amb la Conselleria de Cultura de la Generalitat i hi apareixen peces que fins ara mai no havien sortit de Xina.

El director general del patrimoni de la Generalitat, Eduard Carbonell, manifesta que la Conselleria s'ha plantejat com a objectiu realitzar una gran exposició cada any. Enguany es la d'art xinès, i la propera serà una sobre icones russes i una altra sobre l'art medieval català.

Enorme valor

En l'exposició es presenten un total de 105 peces rigorosament seleccionades, cosa que ha exigidit gairebé dos anys de negociacions amb els responsables del Museu nacional d'Història de Pequín. Entre les peces més destacades hi ha un funcionari i dos guerrers de terracota de la tomba de l'emperador Qin Shihuang trobats a Xian, un rinoceront de bronze i or que és un vas ritual, un cavall de terracota, cavalls de ceràmica esmaltada i altres. Segon va manifestar el comissari d'aquesta exposició, Francesc Vicens, el valor del que s'exposa supera els 8.000 milions de pessetes. A part dels guerrers de terracota, Vicens va posar especial èmfasi en un rinoceront de bronze i or, el valor del qual s'eleva a uns 900 milions de pessetes. Aquest rinoceront era, en realitat, una espècie de càntir de vi, destinat als emperadors. Hi ha la circumstància que, segons la cultura xinesa, els rinoceronts tenien en el seu ullal la capacitat de detectar el verí. Era una cautela significativa pel vi que arribés a la taula dels emperadors.

L'exposició afecta una època que va des de l'any 221 abans de Crist fins el 907 després de Crist. Aquest període correspon al de més gran esplendor dels emperadors xinesos i va des del principi de la dinastia Qin fins al final de la dinastia Tang.

El comissari de l'exposició, Francesc Vicens, explicà que moltes d'aquestes obres mai no havien sortit de Xina, i que es tracta d'una de les millors exposicions sobre art xinès mai realitzades a Europa. Per la seva banda, representants del Museu nacional de Pequín digueren que les obres havien estat més ben tractades a Barcelona que quan anaren a exposicions realitzades anteriorment a Venècia i a Lugoslàvia, les quals, per la seva banda, no tenien un nombre d'obres tan elevat com el de Barcelona.

■ E.P.

Apareix la biografia de la historiadora A.Schwarzenbach

La biografia de la historiadora i escriptora suïssa Annemarie Schwarzenbach acaba de sortir al mercat editorial espanyol publicada per Circe.

Nascuda a Zurich el 1908, tercera filla d'un ric propietari de filatures de seda, Schwarzenbach és presentada en el llibre com una dona de peculiar personalitat, que va rebre una educació elevada en la qual no hi faltà equitació o piano.

Ja des de la seva joventut inicià viatges per Nova York, París i posteriorment, Berlín, Munic, Venècia, Estocolm, Moscou, Praga, Kabul, Turquestan, Bombai, Massachussets, Conneticut, Georgia, el Congo, Madrid, Rabat, Tetuan i Lisboa.

La biografia, obra de Dominique Grente i Nicole Muller, retrata una persona a la recerca infructuosa del més transcendent de la seva vida, comú denominador de tots els viatges en els quals ofegà anys i amors frustrats.

Malgrat que el 1935 es casà amb un diplomàtic francès a Teheran, al qual va conèixer durant els seus estudis arqueològics a Pèrsia, les seves nombroses històries d'amor foren amb altres dones.

Annemarie va mantenir una gran amistat amb Erika i Klaus Mann, fills del gran escriptor, amb els quals compartiria viatges i experiències com la primera experiència amb la droga, en la qual cauria fins a l'addicció.

Victima de les seves pròpies contradiccions, va passar per diversos sanatoris, en els que deixar la seva ansietat per un "absolut" que l'escindia i l'omplia de conflictes devastadors, que contrasten amb el món dolorós de l'Europa de les grans guerres que li tocà viure. Visqué el Berlín prehitleria i es va comprometre contra el nazisme.

Amb un breu currículum vitae que Annemarie Schwarzenbach redactà per a la tesi doctoral comencen les autores la biografia que fa repàs dels fets més rellevants de la vida de la historiadora suïssa i que conclouen amb un intent frustrat de suïcidi i una mort sobtada després d'un accident de bicicleta que la deixa en coma alguns dies, el 1942.

■ E.F.

Es presenta en la Universitat de Barcelona

Mostra de suports i mitjans de comunicació alternatius al llibre

Una selecció dels diferents suports i mitjans de comunicació alternatius al llibre en la seva funció de transmetre informació s'exposen a la Universitat de Barcelona.

L'exposició, titulada "Del llibre a l'edició en nous suports: vídeo, videotext i multimedia", presenta vídeos interactius, compact disc i composicions multimedia realitzades per diferents institucions.

Durant l'exposició, que remarca especialment en la utilització pedagògica i educativa del vídeo, s'exhibiran de forma continuada vídeos científics, artístics i educatius.

Composicions multimedia i ofertes de serveis de videotext

podran veure's també en l'exposició, que pretén mostrar al públic una visió pràctica d'aquests nous mitjans.

Entre els expositors, destaquen la societat estatal del cinquè centenari, que aporta els vídeos "cinc-cents anys després", "Informació 92", i "Admet", que es podran veure per primera vegada en l'exposició.

L'ajuntament col·labora també en la mostra amb l'exhibició del sistema de treball del seu servei d'informació al ciutadà i, a través de l'àrea de desenvolupament econòmic, amb les maquetes elaborades en el curs "Disseny interactiu i multimedia".

El Ministeri de Cultura, la

Universitat nacional d'educació a distància, les distintes universitats catalanes i diferents empreses d'informàtica i se mostren també en l'exposició algunes de les seves creacions més destacades.

Vídeos de Cézanne, Juan Gris i de l'Art Povera realitzats pel museu del Prado i pel centre d'art Reina Sofia, un vídeo interactiu sobre geografia de Catalunya realitzat pel departament d'Ensenyament de la Generalitat i més de 100 vídeos científics, artístics i pedagògics de diferents distribuïdors seran exhibits en l'exposició.

■ P.L.

BALL DEL SANT CRIST

S A L O M O

TRADICIONALS REPRESENTACIONS ELS DIUMENGES DE MAIG A L'INTERIOR DEL TEMPLE PARROQUIAL

El BALL DEL SANT CRIST és una de les poques versions populars d'aquells retaules religiosos que la tradició ha conservat.

El TEMPLE parroquial obre de bat a bat les seves portes per oferir-vos un espectacle tendre i perenne a l'ensems... Paraula, Dansa i Llum.

HORARI DE L'ESPECTACLE: DE LES 12 DEL MIGDIA A LES 2

DIES DE REPRESENTACIÓ

5, 12, 19 i 26 de maig de 1991

PER RESERVA DE LOCALITATS I ALTRES INFORMACIONS. TELF. (977) 62 90 58

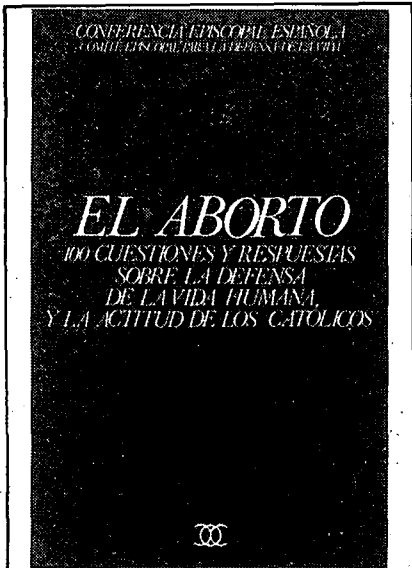

LLIBRES

LLIBRES

El aborto

Per l'elaboració d'aquest text han intervingut, en estreta col·laboració amb els bisbes membres del Comitè Episcopal, per una part, persones especialitzades en diversos camps de la investigació i l'estudi: metges, biòlegs, biopàtlegs i farmacèutics; i per una altra, teòlegs, moralistes, juristes, sociòlegs, psicòlegs i periodistes. Tots ells han contribuït, amb els seus suggeriments, els seus coneixements, la seva experiència i la seva presència en les múltiples reunions de treball, al resultat final, que és el text que el lector té en la seva mà.

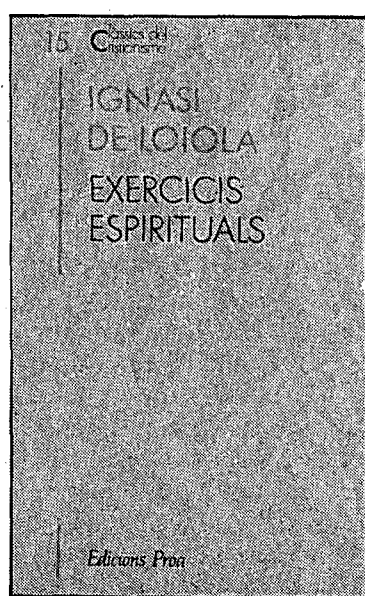
El Aborto. 100 Cuestiones y Respuestas sobre la defensa de la vida humana, y la actitud de los católicos. Conferència Episcopal Espanyola. Comitè Episcopal per a la defensa de la vida. Edicions Palabra.

Coincidint amb el Cinquè Centenari del Naixement de sant Ignasi de Loyola (1491-1556), la Col·lecció Clàssics del Cristianisme, amb el suport de la Companyia de Jesús, ens ofereix una obra decisiva en la història de l'Església i de l'espiritualitat; sobretot a partir de la Contrareforma: els seus *Exercicis Espirituals*. D'entrada, cal dir que no és un llibre de lectura qualsevol i potser ni tan sols de meditació en general, sinó sobretot per posar en pràctica, si hom vol arribar a copsar la riquesa de l'experiència ignasiana de Déu. Així ho han fet des d'abans ja del 1540 els seguidors d'aquest gran home de Loyola i els jesuïtes de tots els temps. I tots han coincidit a assenyalar que quan van fer els *Exercicis* durant el noviciat, les seves vides i la seva fe van quedar transformades.

L'obra s'inicia amb una adient introducció pel P. Rambla: en ella

se'ns mostra la vida d'Ignasi i se'ns orienta sobre la producció escrita d'aquest: "Perquè en els escrits ignasians trobem sovint una densitat de pensament que sembla força vigorosament el conducte sempre estret de la paraula i acaba manifestant-se en la seva originalitat; hi ha frases que prometen de copsar la riquesa i profunditat d'un sentiment humà i espiritual molt pregon: (p. 19). Una breu cronologia i una petita bibliografia ens deixen ben preparats per encetar els *Exercicis*.

Vint-i-cinc anys va tardar Ignasi a donar-los la forma definitiva: són una espiritualitat -potser a les antípodes de la mística de sant Joan de la Creu- que arrenca de dues premisses: la primera és que els *Exercicis* s'han de fer amb un mestre o director i la segona, que suposen un camí ascètic d'endinsament en un mateix, per tal d'aprofundir en la seva fe. Els *Exercicis*, certament, condensen amb tota pregonesa l'experiència gratuïta, vital i cristiana de Déu viscuda pel sant: és "un procés de llarga durada, multiforme, transformador, que va il·luminar Iñigo amb una nova claror i el portà a triar un nou rumb en la seva vida" (p. 22). És sabut que els *Exercicis* es divideixen en quatre setmanes (on a la segona -nos. 136-138, p. 101- apareix el cèlebre passatge de *les dues banderes*), però la present edició inclou un seguit d'interessants materials complementaris. Aquests són: *Els misteris de la vida de Crist*, algunes Regles, el relat autobiogràfic

El pelegrí, la Deliberació sobre la pobresa, Directoris i unes selectes Cartes. És, doncs, una molt completa síntesi del pensament ignasià, que ens porta el fundador de la Companyia de Jesús, la congregació més nombrosa de l'Església, a la normalitat lingüística catalana (com en el cas de sant Joan de la Creu també aparegut a la Col·lecció "Clàssics del Cristianisme").

Fra Agustí Boadas i Llavet, o.f.m.

IGNASI DE LOYOLA, Exercicis espirituals, Clàssics del Cristianisme núm. 15, Barcelona, Edicions Proa.

LA SARDANA I LA DANSA

L'Hospitalet, Ciutat Pubilla

El dia 17 d'abril es complien exactament vint-i-cinc anys del nomenament de L'Hospitalet de Llobregat com a Ciutat Pubilla de l'any 1966. Els mateixos membres que van organitzar els actes de vint-i-cinc anys enrera (menys les inevitables pèrdues produïdes), van celebrar un acte commemoratiu a l'Ateneu de Cultura, en què es va llegir el "Missatge" que llavors va escriure Josep Miracle, al qual va seguir una intervenció de qui firma aquestes ratlles. Després es va inaugurar una exposició fotogràfica. Els actes populars del vint-i-cinc aniversari es faran el mes de novembre.

Música tradicional.- A Cornellà de Llobregat s'han celebrat les Primeres Jornades de Música Tradicional, organitzades per l'Agrupació Sardanista, els dies 20 i 21 d'abril. Hi van intervenir el grup "Primera Nota", els Grallers de Cornellà, els Grallers del Baix Llobregat, la cobla de tres quartans Els Burdons i diferents grups d'animació que van participar a la Cercavila i la Toca da Concert.

Diada de la Sardana.- El dia 28 d'abril es féu celebració de la Diada de la Sardana instituïda per l'Obra del Ballet Popular amb la idea de promoure els actes sardanistes i dotar-los també de la seva Diada. Per aquest motiu el nombre de ballades i actes sardanistes anunciats per aquest dia era molt nombrós, amb una forta activitat, que s'uneix a la que també va ser molt important de les ballades organitzades per festejar la festa de Sant Jordi.

Conferència.- Dintre els actes organitzats per festejar la Diada de la Sardana, l'Agrupació Sardanista d'Olot, celebrà el dissabte, dia 27 d'abril, una conferència-col·loqui, a càrrec del President de la Federació Sardanista de Catalunya i de l'Obra del Ballet Popular, senyor Joan Vidal i Gayolà, sobre el tema "Perspectives de futur de la sardana". La conferència tingué lloc al saló de descans del Teatre Municipal.

Josep Ventura

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada. COSM. Balma, 64, 3^a. 2^a. Tels. 317 41 44 - 302 59 83. Pref. Concertar entrevista.

UN BON REGAL DE NOCES, D'ANIVERSARI, DE PRIMERA COMUNIÓ, DE BATEIG, ETC.

Artesania de la Família Monàstica de Betlem

Imatges en dolomia — pedra del Pirineu — reconstituïda i amb acabat polícromat, o bé en marfilina (blanques), fetes a mà per les Monges Betlemïtes als seus tallers artesanals.

COMANDES:

Per telèfon, al núm. (93) 301 37 18, o bé per correu, enviant la Butlleta de Comanda als **AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA** Pça. Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona.

També s'hi poden adquirir personalment, i a **LA FORMIGA D'OR:** Avda. Portal de l'Àngel, 5.

DEMANEU EL CATÀLEG D'ARTESANIA IL·LÚSTRAT.

BUTLLETA DE COMANDA

EN DOLOMIA:

- ☐ MdD Benaurada.....13.900,—
- ☐ MdD a Natzalet.....12.800,—
- ☐ MdD amb romànica...14.800,—
- ☐ MdD amb Infant.....8.200,—
- ☐ Sant Josep.....9.960,—
- ☐ Sant Francesc.....9.840,—

EN MARFILINA:

- ☐ MdD de Montserrat.....9.440,—
- ☐ Sta. Anna i MdD.....9.960,—
- ☐ Díptic Jesús i Maria.....5.440,—

nom i cognoms

adreça

població

codi postal

Telèfon

Demano les imatges assenyalades al marge, per un valor de+ 510,—* =.....Pts.

* (són les despeses d'embalatge i framesa)

☐ Adjunto xec barrat, a nom d'Amics de Catalunya Cristiana.

☐ Ho pagaré contra reemborsament.

Signatura:

..... de de 1991

RACÓ DEL LLENGUATGE

La fruita (1)

Hi ha noms que sempre els direm en singular, si més no en el tracte quotidià que donem a aquests mots. -Avui, per sopar he menjat verdura, peix i fruita. I ho diem encara que hàgim menjat més d'una verdura, d'un peix i d'una fruita. Una botiga de fruita, un magatzem de fruita, un colliter de fruita, malgrat la pluralitat de fruites que inclouen aquests conceptes. Ara, però, parlarem de diverses fruites i expressament de cada una d'elles.

Entenem per fruita la que hom menja directament, sense altra preparació que llevar-li la pell i mossegar, i encara d'alguna se qui se les menja amb pell i tot per aprofitar bé les vitamines.

Hi ha fruita que no us la podeu menjar sense pelar, com són les taronges, les mandamines, les magranes, els plàtans, les síndries i els melons.

N'hi ha que ens les podem empassar amb pela, segons els gustos i sensibilitats: les pomes, les peres, el raïm, els préssecs, els albercocs, les prunes, les figues. I algunes s'han de menjar tal com vénen, com les cireres i les maduixes.

Quan el bon temps ja se n'ha anat, quan ja no podem anar a prendre el sol sempre que volem, ens arriben les taronges. De primer un xic àcides, es van guanyant dolçor tant com va avançant la

tardor, i són dolces del tot durant tot l'hivern. Sembla que la natura ens vulgui rescabalar de la pèrdua d'intensitat solar, encapsulant el sol en la dolçor i el color de les taronges. Ens fornexen de vitamina C i sals minerals durant tot el temps fred.

És la fruita més popular, la que dura més temps i la més sucosa. És la base d'alguns licors i confitures, i de molts refrescos artificials. Segons la varietat i la maduresa, el color de les taronges quan són madures va del groc clar al vermell -recordeu les taronges de sang-, passant per tota la gamma dels taronja. Ja sé que és una repetició, però les taronges són de color de taronja, què hi farem! No oblidem la classe de taronges agres, ingredient de licors i medicaments.

REGRACIaments

M'avisava el senyor Raurich, de Mataró, sobre la inconveniència d'una frase del meu escrit El pa i el vi (1), on, distreïment, deia que el pagès sega les espigues. És evident que no se seguen les espigues, sinó tota la planta, i que en cap pagès no sentirem mai aquesta expressió, sinó la de segar el blat. Rectifico gustosament i agraeixo l'observació.

■ Albert Pera

Publicat un estudi arquitectònic sobre el Centre Històric de Tarragona

La secció de ciències de l'Institut d'Estudis Catalans acaba de publicar un estudi arquitectònic sobre la part alta del centre històric de Tarragona, obra de Lluís Cantallops i Xavier Romaní.

El treball, que representa un estudi previ a la redacció del pla urbanístic de l'ajuntament de Tarragona, té l'objectiu de recuperar l'espai històric de la part alta des dels punts de vista de l'espai físic, l'espai funcional del paper del centre històric i de l'espai social de la població resident.

L'obra ofereix una imatge gràfica total de l'estat de l'edificació civil des del 1981 a 1988 en aquesta part del centre històric de Tarragona, amb plans

de façana i planta d'aquestes construccions.

L'estudi ha comptat amb el suport de l'ajuntament de la ciutat, la cambra oficial de la Propietat Urbana de la província tarragonina, el col·legi d'arquitectes de Catalunya i el port de Tarragona.

La Tarragona històrica és una ciutat bipolar, formada pel nucli urbà al voltant del port o part baixa i el recinte emmurallat que inclou la catedral, la part alta, una dualitat que conserva des d'un punt de vista vital i de personalitat fins i tot en els nostres dies, tot i que la ciutat constitueix ja un continu urbà.

Centre administratiu i religiós que contenia els equipaments més representatius de Tarrago-

na, la part alta, situada en un tossal de 60 metres sobre el nivell del mar, agrupà la major part de la població.

A partir de 1960, aquesta part alta ha experimentat una considerable degradació-entrellament de les construccions civils i disminució notable de la població, que entre 1960 i 1981 es va reduir a la meitat.

■ J.O.

CUINA

Mongetes tendres amb blat de moro

300 gr. de mongetes tendres fines
300 gr. de blat de moro en conserva
1 pebrot vermell petit
4 cullerades d'oli
2 cullerades suc de llimona
3 cullerades crema de llet
2 cullerades julivert trinxat

Traieu les puntes de les mongetes tendres molt fines i tal·leu-les d'uns 3 cm. de llarg, bulliu-les amb aigua i sal durant 8 minuts, després escorreu-les i passeu-les per aigua freda, torneu-les a escórrer.

Talleu el pebrot a dauets petits i barregeu-los amb el blat de moro escorregut i les mongetes cuites, tireu-hi el pebre. Prepareu la salsa barrejant l'oli, suc de llimona i la crema de llet, bateu bé amb el batidor perquè es formi una emulsió, afegiu aleshores el julivert molt trinxat.

Poseu les verdures a la plata de servir i regueu-ho amb la salsa. Serviu-ho fred.

■ M. Glòria Muntañola

L'escultor Frederic Marés va rebre la medalla del col·legi d'advocats

L'acadèmic i escultor Frederic Marés va rebre la medalla del col·legi d'Advocats de Barcelona.

El degà del col·legi, Eugeni Gay, va lliurar la medalla al fundador del Museu Marés, que actualment té 98 anys, en reconeixement als mèrits de l'artista i a la seva estimació vers la corporació, a la qual oferí la participació en el consell assessor del museu.

Frederic Marés va fundar el 1946 el museu barceloní que porta el seu nom amb les nombroses escultures antigues i objectes romàntics que havia anat reunint per la seva afecció al col·leccionisme.

Autor, entre altres escultures, del monument a Francesc Layret i el de la Victòria, Marés ha escrit llibres com "Dos siglos de Enseñanza Artística en el Principado" (1964) i "Port de la Selva. Notas históricas" (1972).

■ P.L.

Commemoració dels 250 anys de la mort de Vivaldi

El grup de música clàssica Diatessaron interpretà el propassat dia 20 un concert integrat per diverses peces de Vivaldi, organitzat pel Centre Cultural de la Fundació "La Caixa", en commemoració del 250 aniversari de la mort del compositor italià.

Diatessaron està format per Lluís Caso, flauta travessera, Jordi Argilaga, oboè, Angel Sampedro, violí, Gino Mangiacavallo, violí, Josep Borràs, fagot, Mireia Hernández, clavicèmbal, i Clara Hernández, violone.

Aquesta formació, que es dedica a l'estudi i interpretació de la música dels segles XVII i XVIII, conserva l'estètica barroca i treballa l'ornamentació i la improvisació perquè aquest tipus de música resulti viva i actual.

L'actuació de Diatessaron va incloure les següents obres de Vivaldi: concert en Fa Major, RV 442, concert en la menor, RV 108, concerts en sol menor, RV 104 i 105, sonata a trio número 8, en re menor, RV 108 i concert en Do Major, RV 87.

■ A.E.

UNA VEU EXULTANT

Cançoners i cassettes

UN EXCEL·LENT REPERTORI DE CANÇONS DESTINAT A LES PARRÒQUIES I CENTRES DE CULTE

Una mateixa cançó podreu cantar-la sovint

Lletra i música: Mn. Josep Soler. Il·lustracions: P. Oriol M. Diví, monjo de Montserrat.

TESTIMONI: Cada comunitat, cada grup, busca els mitjans més adients per fer més viscudes les celebracions. Un element molt important n'és, sens dubte, el cant. En l'obra musical de Mn. Josep Soler hi he trobat una deu molt rica d'inspiració (poesia senzilla i profunda, ritme acurat i melodia enganxosa...) A la capella de l'hospital, on celebro l'eucaristia habitualment, hi ha, com és lògic, una assemblea de gent "transeünt" ja que hi solen venir malalts i familiars dels malalts. Això no facilita gens l'aprenentatge d'uns cants que cada setmana poden resultar ser nous per a les persones que acaben d'arribar a l'hospital... Solució? Quan sovint em serveixo de les cançons de Mn. Josep Soler, ho faig d'aquestes dues maneres: O com a música de fons, de meditació, etc... o animant la gent a unir-se a la TORNADA (quan la composició la presenta) que sol ser una resposta curta i melòdica. Ara recordo, per exemple, la tornada del cant "Enlaira't damunt la terra" que fa: "DÉU ESTIMA TANT EL MÓN QUE HA DONAT EL SEU FILL". Són tan boniques aquestes melodies que més d'un cop, després, al llarg del dia, em trobo que les estic taral·lejant sense ni adonar-me'n.

Ramon CARALT,
Capellà de l'Hospital de Bellvitge.

Maradona no ha sabut pair l'èxit.

FUTBOL

PRIMERA DIVISIÓ

Sevilla	3	Castellón	0	Logroñés	1	Ath. Bilbao	1
Mallorca	1	Barcelona	1	Oviedo	3	Tenerife	1
Zaragoza	1	At. Madrid	0	R. Madrid	1	Valladolid	0
Cádiz	1	Sp. Gijón	1	Español	2	Betis	2
R. Sociedad	1	Osasuna	1	Valencia	0	Burgos	1

1. Barcelona	52 + 20	32
2. At. Madrid	44 + 12	32
3. Osasuna	38 + 6	32
4. R. Madrid	35 + 3	32
5. Sp. Gijón	35 + 3	32
6. Oviedo	35 + 3	32
7. Sevilla	34	32
8. Logroñés	33 + 1	32
9. Valencia	32	32
10. Burgos	31 - 1	32
11. Ath. Bilbao	31 - 1	32
12. Tenerife	31 - 1	32
13. Valladolid	30	32
14. R. Sociedad	30 - 2	32
15. Español	29 - 3	32
16. Zaragoza	27 - 5	32
17. Mallorca	27 - 7	32
18. Castellón	24 - 8	32
19. Betis	21 - 9	32
20. Cádiz	21 - 11	32

Laudrup (Barcelona)

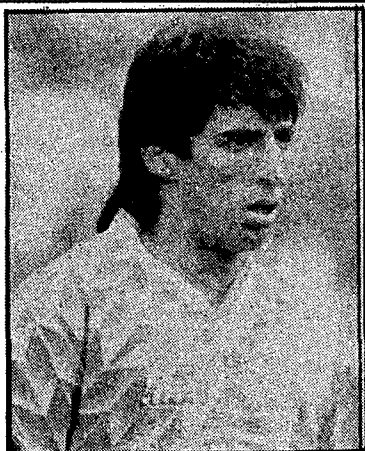
GOLEJADORS

Manolo (At. Madrid)	15
Stoichkov (Barcelona)	14
Aldridge (R. Sociedad)	*
Bakero (Barcelona)	13
Mel (Betis)	*
Hugo Sánchez (Real Madrid)	12
Urban (Osasuna)	*
Butragueño (Gijón)	*
Alcañiz (Castellón)	11
Bango (Oviedo)	*
Luis Enrique (Gijón)	*
Romel (Tenerife)	*

SEGONA DIVISIÓ

Murcia	2	Levante	0	Deportivo	2	Eibar	3
Elche	0	Lleida	0	Avilés	5	Jerez	0
Rayo	0	Palamós	0	Figueres	0	Málaga	1
Las Palmas	2	Salamanca	0	Sabadell	1	Orihuela	1
Bilbao Ath.	1	Ath. Celta	1	Albacete	0	Sestao	0

1. Real Murcia	41 + 9	32
2. Albacete	38 + 8	32
3. Deportivo	38 + 8	32
4. Málaga	35 + 5	32
5. Orihuela	34 + 2	32
6. Lleida	34 + 4	32
7. Figueres	34 + 4	32
8. Sestao	31 + 1	32
9. Avilés	31 + 1	32
10. Rayo V	31 + 1	32
11. Bilbao Ath.	30	32
12. Celta	30 - 2	32
13. Eibar	29 - 3	32
14. Elche	28 - 4	32
15. Sabadell	28 - 4	32
16. Salamanca	28 - 2	32
17. Las Palmas	27 - 5	32
18. Palamós	26 - 4	32
19. Jerez	24 - 8	32
20. Levante	21 - 11	32

Cantero (Lleida)

GOLEJADORS

Comas (Murcia)	19
Pitarch (Orihuela)	17
Cantero (Lleida)	16
Corbalán (Albacete)	15
Uralde (Coruña)	14
Andrés (Jerez)	*
Zalazar (Albacete)	12
Akimira (Figueres)	10
Fabiano (Celta)	*
Márquez (Figueres)	9
Sixto (Palamós)	*
Aquino (Murcia)	*
Jesús (Elche)	9

LA TRAVESSA

JORNADA 32 (28-4-91)

1. Sevilla - Castellón	1
2. Mallorca - Barcelona	X
3. Zaragoza - At. Madrid	1
4. Cádiz - Sp. Gijón	X
5. R. Sociedad - Osasuna	X
6. Logroñés - Ath. Bilbao	X
7. Oviedo - Tenerife	1
8. R. Madrid - Valladolid	1
9. Español - Betis	X
10. Valencia - Burgos	2
11. Bilbao Ath. Celta	X
12. Figueres - Málaga	2
13. Sabadell - Orihuela	X
14. Albacete - Sestao	X
Pleno 15	
Elche - Lleida	X

PROPERA BUTLLETA

JORNADA 33 (5-5-91)

1. Burgos - Sevilla	
2. Castellón - Mallorca	
3. Barcelona - Zaragoza	
4. At. Madrid - Cádiz	
5. Sp. Gijón - R. Sociedad	
6. Osasuna - Logroñés	
7. Ath. Bilbao - Oviedo	
8. Tenerife - R. Madrid	
9. Valladolid - Español	
10. Betis - Valencia	
11. Sestao - Murcia	
12. Levante - Elche	
13. Celta - Coruña	
14. Jerez D. - Figueres	
Pleno 15	
Orihuela - Albacete	

LA PROPERA JORNADA

PRIMERA DIVISIÓ

Burgos - Sevilla
Castellón - Mallorca
Barcelona - Zaragoza
At. Madrid - Cádiz
Osasuna - Logroñés
Sp. Gijón - R. Sociedad
Ath. Bilbao - Oviedo
Tenerife - R. Madrid
Valladolid - Español
Betis - Valencia

SEGONA DIVISIÓ

Sestao - Murcia
Levante - Elche
Lleida - Rayo
Palamós - Las Palmas
Salamanca - Bilbao Ath.
Celta - Coruña
Eibar - Avilés
Jerez - Figueres
Málaga - Sabadell
Orihuela - Albacete

La caiguda d'un ídol

Les imatges d'un Maradona sota els efectes de la droga, envoltat de policies, han donat la volta al món, i han posat de manifest el drama en què viu immersa una figura molt important del món de l'esport. En la seva darrera etapa esportiva, la imatge del futbolista argentí s'ha associat sovint amb l'escàndol, ha fet la impressió que aquest gran futbolista ha perdut el rumb de la seva existència.

Maradona no ha sabut pair l'èxit i s'ha envoltat d'una colla d'aduladors que no han fet altra cosa que viure dels seus milions. Ja quan jugava al F.C. Barcelona hom va constatar que el seu entorn era perillós i més d'un havia denunciat que, malgrat els seus guanys, podia acabar en la misèria.

El drama que viu Maradona l'han conegut d'altres esportistes de primera fila que han aconseguit l'èxit

i diner fàcil quan encara eren molt joves. Algunes persones perden el món de vista, la noció de la realitat i s'instal·len en un núvol.

Amb motiu de la detenció de Maradona s'ha recordat l'anunci gravat a Barcelona per col·laborar en una campanya contra la droga. El futbolista d'aquella època, abans d'embolicar-se en històries tèrboles i estranyes, va fer un servei a la col·lectivitat. Les grans figures de l'esport són un mirall per a molts joves.

Els diners, en aquest cas, no han proporcionat l'estabilitat a un home jove, d'indubtable qualitat futbolística. L'han abocat a una situació dramàtica i difícil. Quelcom d'això ens temíem en observar la seva mirada hostil, tancada i neguitosa dels darrers anys.

■ Tomàs Puntí

BASKET

Lliga ACB

Semifinals

25 y 27 d'abril,
2, 4 y 7 de maig

Final

12, 14, 17, 19 y
21 de maig

JOVENTUT
TAUGRES

88 76 -
111 74 -

2-0

F. C. BARCELONA
ESTUDIANTES

82 77 -
83 81 -

2-0

CURS D'ESTIU 1991

La Facultat de Teologia de Catalunya organitza, com cada any, el Curs d'Estiu.

Aquest curs és vàlid:

-Com a preparació per iniciar la Llicència, per a les persones que han cursat el sexenni filosòfico-teològic.

-Els quatre anys del Curs d'Estiu serveixen com a sector teològic per a l'obtenció de la Declaració Eclesiàstica d'Idoneïtat (DEI) que capacita per a ser professor de Religió: a) per a EGB i FP I als mestres i altres diplomats i llicenciats universitaris; b) per a BUP i FP II a les persones amb nivell universitari de 1r. cicle i amb una experiència mínima de 5 anys, abans del curs 1980-1981.

Dies: de l'1 al 13 de juliol 1991

Lloc: Casal Borja. Sant Cugat del Vallès

Tema central:

• **EL FET RELIGIÓS EN EL MÓN:
FENOMENOLOGIA DE LA RELIGIÓ
I FE CRISTIANA**

Informació i inscripcions:

-Facultat de Teologia de Catalunya.

C/ Diputació 231, Barcelona. Tel. 254 16 00.

-Institut de Teologia Fonamental. C/ Llaceres 30, Sant Cugat del Vallès. Tel. 674 11 50.

televisió

Programació del 5 a l'11 de maig de 1991

TV
3

DIJOURES, 8
09.15 Sardanes
09.50 Club super 3
12.25 Tennis
14.00 Gol a gol
14.30 Telenotícies
15.00 El temps
15.10 Programació infantil
15.40 La pel·lícula del diumenge (D): «La sensació de París»
17.40 Batman (D)
18.05 Exit
18.40 Jim West (D)
19.45 Gol a gol
20.30 Telenotícies
21.00 El temps
21.05 Trenta minuts
21.40 Dallas (D)
22.35 Gol a gol
00.05 **SIGNES DELS TEMPS**

ESPais FIKOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
09.05 La senyoreta (D)
09.35 Graduf's, ara pot!
10.05 Informació agrària
10.15 Universitat oberta (D)
12.55 Gent del Barri (D)
13.30 T/N Comarques
14.30 Telenotícies
15.00 El temps - Bona cuina

20.30 Telenotícies
21.00 El temps - Bona cuina

DILLUNS, 9
10.40 Thalassa
11.25 30 minuts
11.55 Això és massa
14.00 Cos a cos (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 Califòrnia (D)
17.35 Club super 3
19.00 Magnum
19.50 Diccipinta
21.15 Betes i films
21.45 Pantalla (D): «Més American Graffiti»
00.15 Telenotícies - Diners
00.45 Tot l'esport

DIMARTS, 1
10.40 Vida salvatge
11.15 Senyals
12.00 Versió directa
14.00 Cos a cos (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 Califòrnia (D)
17.35 Club super 3
19.00 Simon i Simon
19.50 Diccipinta
21.10 Super 10

21.20 Roseanne 2 (D)
21.45 Això és massa
22.45 Quan es fa fosc (D)
23.45 Telenotícies - Diners
00.15 Tot l'esport

DIMECRES, 2
10.40 Vida salvatge
11.15 Segle XX
12.10 Cagney i Lacey (D)
14.00 Cos a cos (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 Califòrnia (D)

17.35 Club super 3
19.00 Simon i Simon
19.50 Diccipinta
21.05 Lotto 6/49
21.25 Cinema 3: «New York, New York»
00.20 Informatiu cinema
00.50 Telenotícies - Diners
01.20 Motor a fons

DIOUS, 3
10.40 Planeta terra
12.00 60 minuts
14.00 Cos a cos (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 Califòrnia (D)
17.35 Club super 3
19.00 Simon i Simon
19.50 Diccipinta
21.05 Super 10
21.20 Tres pics i repicó
23.00 Actual
00.05 Telenotícies - Diners
00.35 Tot l'esport - Temps de neu

DIVENDRES, 10
10.40 Còmic, el 9è art
11.15 Actual
12.10 Dallas
14.00 Cos a cos (D)

15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 Califòrnia (D)
17.35 Club super 3
19.00 Simon i Simon
19.50 Diccipinta
21.15 La vida en un xip
24.00 Telenotícies - Diners
00.30 Tot l'esport

DISSABTE, 11
09.15 Sardanes
09.30 Club super 3
12.25 Tres pics i repicó
14.00 Betes i films
14.30 Telenotícies
15.00 El Temps - Bona cuina
15.10 Les fabuloses tortugues Ninja
15.40 Tarda d'aventures èpiques: «Els últims dies de Pompeia»
17.25 Sereu campions
17.40 Olíana Molla
18.05 Buck Rogers (D)
19.00 Cagney i Lacey (D)
19.50 Futbol
22.00 Telenotícies
22.30 El temps - Bona cuina
22.40 Cine nit: «Bullit»
00.40 Cinema de mitjanit (D): «Divendres 13 - 3a. part»

TV
2

DIJOURES, 8
08.00 Tribunal Popular
09.00 **SANTA MISSA**
10.00 Gordi
10.30 Cine para todos: «La venganza de Genghis Khan»
12.00 Diumenge esport
14.30 Avanç informatiu
14.35 Diumenge esport
16.15 Avanç informatiu
16.20 Diumenge esport
17.40 Avanç informatiu
17.45 Cine Paral·lel: «El beso mortal»
19.30 La colecciones de la 2
21.00 Mira - 2
22.00 L'informatiu cap de setmana
22.10 Un año en la vida
23.00 Vuelta ciclista a España
23.30 Estudio estadio
00.30 Video-mix
01.00 Música N.A.
01.30 Glasnost
02.00 Jazz entre amigos

ESPais FIKOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:
09.00 TV educativa
10.00 Notícies
10.05 TV educativa
12.00 Notícies
14.25 Avanç informatiu
16.30 Avanç informatiu
20.00 L'informatiu vespre
21.00 Contrapunt

DILLUNS, 9
07.30 Això no pot fer-se per TV
08.00 Dibuja 2
08.30 Les aventures de Willy Fog
12.05 Cheers

12.30 La finestra
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Vuelta ciclista a España
17.00 Primera sesión: «Marianela»
18.35 Historias de cada día
19.30 Basket ACB
20.30 Vuelta ciclista a España
21.10 Murphy Brown
21.35 Aquellos maravillosos años
22.00 La estrella es... Katherine Hepburn: «La gran aventura de Silvia»
00.00 Força Barça
00.30 Ràpid
01.00 Última sesión de cine: «Saludos»

DIMARTS, 1
07.30 Això no pot fer-se per TV
08.00 Dibuja 2
08.30 Mofli, l'últim koala
12.05 Cheers
12.30 Força Barça
13.00 Bellesa i poder
13.25 Profesor Falco
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
16.30 Vuelta ciclista a España
17.00 Primera sesión: «La hija de Juan Simón»
18.35 Historias de cada día
19.30 Mec-Mec
20.30 Vuelta ciclista a España
21.10 La vida a prueba
22.00 El abogado Matlock
23.00 Eurocops
00.00 El arte del video

01.00 Última sesión de cine: «Corazón de perro»

DIMECRES, 2
07.30 Això no pot fer-se per TV
08.00 Dibuja 2
08.30 Mofli, l'últim koala
12.05 Cheers
12.30 Cruz roja
13.00 Bellesa i poder

13.25 Menjar i beure
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Vuelta ciclista a España
17.00 Primera sesión:

«Norman ama a Rosa»
18.35 Historias de cada día
19.30 Mikimoto-clip
20.30 Vuelta ciclista a España
21.10 Deportes
22.00 Estress
23.00 Los Simpson
23.30 Documents TV
00.30 Última sesión de cine: «Últimas imágenes del naufragio»

DIOUS, 3
07.30 Això no pot fer-se per TV
08.00 Dibuja 2
08.30 Mofli, l'últim koala
12.05 Cheers
12.30 Cheers
13.00 Bellesa i poder
13.25 Profesor Falco
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Vuelta ciclista a España
17.00 Primera sesión: «Noche decisiva»
18.30 Historias de cada día
19.30 Al filo de lo imposible
20.30 Vuelta ciclista a España
21.10 Espiral
22.00 Dijous cinema: «Fanny Pelopaja»
23.50 Premios «Rockopop»
00.00 Metropolis
00.30 Última sesión: «Después de un amor»

DIVENDRES, 10
07.30 Això no pot fer-se per TV
08.00 Dibuja 2
08.30 Mofli, l'últim koala
12.05 Golf: Open de España
13.25 Menjar i beure

13.30 Largo lagarto verde
14.30 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Vuelta ciclista a España
17.00 Primera sesión: «Así se quiere en Jalisco»
18.35 Historias de cada día
19.30 NBA
20.30 Vuelta ciclista a España
21.10 Tribunal Popular
22.10 El mirall
01.00 Fora de sèrie
02.00 Última sesión de cine: «Grunt»

DISSABTE, 11
08.00 Bellesa i poder
09.30 Bioman
10.00 Los caballeros del zodiaco
10.30 Cine para todos: «Cobras humanas»
12.00 NBA
13.30 Video-mix
14.00 Va de cine
14.30 L'informatiu cap de setmana
15.00 Mikimoto clip
15.30 Dissabte esport
16.25 Avanç informatiu
16.30 Dissabte esport
19.30 Antologia de la zarzuela
20.00 Cine club: «Adiós a las armas»
20.10 Vuelta ciclista a España
22.15 L'informatiu cap de setmana
22.30 Traffic
23.30 Billy Joel
00.30 La tabla redonda
01.30 Última sesión de teatro
03.00 El planeta milagroso

canal
33

DIJOURES, 8
13.45 Sputnik
14.40 Oh, no!
15.15 Més enllà del 2000
16.00 Esports
18.15 Bàsquet
19.45 Sessió de vespre: «Explica'm una endevinalla»
21.25 Informatiu cinema
22.00 Còmic el 9è art
22.30 Gran estrena: «El rei de Manhattan»
00.20 Informe mundial CNN

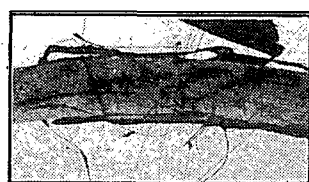
ESPais FIKOS
DE DILLUNS A DIVENDRES:

17.30 Graduf's, ara pot!
18.15 Universitat oberta
18.45 Victor
20.00 Tot l'esport
20.20 Sputnik TV
21.25 Mil paraules
21.30 Les notícies amb Josep Cuní
22.05 Diners

DILLUNS, 9
19.00 Basquetmania
20.55 Gent del barri
22.15 Versió directa
23.15 Segle XX

DIMARTS, 1

19.00 Vida salvatge - El món de Cousteau
20.00 Bàsquet
22.15 Teatre: «El petit Eyolf»
23.50 Cadència

DIMECRES, 2
19.00 Vida salvatge - El món de Cousteau

20.55 Gent del barri
22.15 60 minuts
23.15 Planeta terra
00.15 Sputnik Concert

DIOUS, 3
19.00 Vida Salvatge
20.55 Gent del barri
22.15 Fila 33: «Cita a Honduras»
23.35 Més enllà del 2000

DIVENDRES, 10
19.00 Futbol 92
20.55 Gent del barri
22.15 Tres catorze setze
23.00 Canal 33 presenta:

«Seppan»
00.30 Versió original: «Max, mon amour»

DISSABTE, 11
13.15 **SIGNES DELS TEMPS**
14.00 Cadència
15.00 Vibria
15.15 Senyals
16.00 Esports
19.45 Telefilm dissabte tarda: «El contacte»
21.30 Oh, no!
22.00 Thalassa
22.40 Els intocables
23.35 Jazz & Co.
00.35 Informe mundial CNN

TV
7

DIJOURES, 8
01.55 Deporte noche
08.00 A pie de página
09.00 **TIEMPO DE CREER**
09.15 Informe semanal
10.00 **EL DIA DEL SEÑOR - SANTA MISA**
11.00 **PUEBLO DE DIOS**
11.30 Campo y mar
12.00 Parlamento
12.30 135 escons
13.00 Los vengadores
14.00 Arco de triunfo
15.00 Telediario-1
15.35 Els fruitis
16.00 Sesión de tarde: «La otra residencia»
17.35 La hora Warner
18.30 Juego de niños
18.35 El tiempo es oro
20.00 La hora de Bill Cosby
20.30 Telediario-2
21.05 Una hija más
21.35 Domingo cine: «Los fantasmas del sombrero»
23.45 Telediario
23.50 Gala del centenario del Carnegie Hall
00.15 Línea 900
00.45 Barcelona Olímpica

01.15 Va de cine
01.45 Arte y artistas flamencos
ESPÀIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
08.00 Programa informativo
09.10 La extraña dama
10.00 De par en par
10.30 Telediario
11.30 Telediario
12.55 Telediario
13.00 Teleuma
13.30 Yo compro esa mujer
14.00 L'Informatiu Migdia
14.30 No te rías que es peor
15.00 Telediario-1
19.20 L'Informatiu Vespere
20.30 Telediario-2

DILLUNS, 9
12.05 Santa Barbara
15.35 La dama de rosa
16.30 Esta es su casa
17.35 3, 2, 1... contacto
18.05 El duende del globo
18.25 La tira de aventuras
18.50 Juega con nosotros
19.30 Las calles de San Francisco
21.00 El precio justo
22.35 Se ha escrito un crimen

23.25 A debate
00.15 Diario noche
00.45 Rosa la china
DIMARTS, 1
12.05 Santa Barbara
15.35 La dama de rosa
16.25 Esta es su casa
17.35 Tendido cero
18.05 El duende del globo
18.25 La tira de aventura
18.50 Juega con nosotros
19.30 Las calles de San Francisco
21.05 Los videos de primera
21.40 Sesión de noche:
23.30 En portada
00.00 Diario noche
00.15 **TESTIMONIO**
00.20 Última sesión de cine:

DIMECRES, 2
12.05 Santa Barbara
15.35 La dama de rosa
16.25 Esta es su casa
17.35 Con las manos en la massa
18.05 El duende del globo
18.25 La tira de aventura
18.50 Dibujos animados
19.30 Las calles de San Francisco

21.00 La ronda
22.00 Falcon Crest
23.00 La huella del crimen
00.10 Diario noche
00.40 A pie de página
DIJOUS, 3
12.00 Santa Barbara
15.35 La dama de rosa
16.25 Esta es su casa
17.30 Llave en mano
18.25 La tira de aventura
18.50 Juega con nosotros
19.30 Las calles de San Francisco
21.00 Locos por la tele
22.15 El primi-juego
22.30 Estrenos TV:
00.10 Diario noche
00.40 Ausencias y retornos

DIVENDRES, 10
12.05 Santa Barbara
15.35 La dama de rosa
16.25 Esta es su casa
17.35 Stop, seguridad en marcha
18.05 El duende del globo
18.25 Festival Hanna Barbera
19.30 Las calles de San Francisco

21.00 Noche de humor: «Nido vacío» «Chicas de oro»
22.20 ¡Viva el espectáculo!
23.30 Serie rosa
24.00 Diario noche

DISSABTE, 11
00.20 Alucine
01.45 Deporte noche
08.00 La ronda
09.00 **ULTIMAS PREGUNTAS**
09.30 Concierto del sábado
11.30 Olla de grillos
13.00 Encuentro juvenil con Banesto
13.55 Rockopop
15.00 Telediario-1
15.35 Alfred J. Kuak
16.00 Sesión de tarde:
18.00 Chub Disney
20.00 A vista de pájaro
20.30 Telediario-2
21.00 Informe semanal
22.05 Sábado cine:

antena
3

DIJOURES, 8
08.00 Dibujos animados
09.00 La guardería del domingo
11.00 Retransmisión deportiva
12.15 Peyton Place
13.15 Cine: «Garra negra»
15.00 Noticias
15.30 El libro de la selva
16.00 La llamada del oeste
16.30 El príncipe de Bel Aire
17.00 Chicas con clase
17.30 Ricos y famosos
18.00 La película del domingo: «La rosa de China»
19.45 La ruleta de la fortuna
20.30 Noticias
21.00 El gordo
22.00 En el calor de la noche
22.50 Noticias
23.10 Noche de lobos: «Baño de sangre en la casa de la muerte»
01.00 Al fin, música

ESPÀIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
07.15 Aula 3
07.45 Noticias de la economía
08.00 La guardería

09.30 Noticias
09.33 Viva la vida
10.30 Pasarela
11.20 Tan contentos
14.00 Noticias regionales
14.30 Los segundos cuentan
15.00 Noticias
17.15 Noticias
17.18 La merienda
18.45 Noticias
19.45 La ruleta de la fortuna

20.30 Noticias
22.00 Noticias
00.00 Noticias
01.00 Hospital general
01.45 La intrusa

DILLUNS, 9
15.30 Telecine: «Aquel loco, loco oeste»
18.48 El hombre de los seis millones
21.00 El equipo «A»
22.01 La película del lunes: «Raza violenta»
00.15 Camuflaje

DIMARTS, 1
15.30 Telecine: «Buscar y destruir»
18.48 Bonanza
21.00 El coche fantástico
22.01 De tú a tú, especial noche
23.00 Diamantes
00.15 La casa del terror

DIMECRES, 2
15.30 Telecine: «Laley de Chicago: ¿quién quiere la verdad?»

18.48 El hombre de los seis millones
21.00 Un hombre llamado Halcón
22.01 Historias bélicas: «Invasión de Birmania»
00.15 Programa regional

DIJOUS, 3
15.30 Telecine: «Huida mortal»
18.48 Bonanza
21.00 El equipo «A»
22.01 Cinturón negro: «Bruce y Shao Lin»
00.15 Lou Grant
01.00 Escuela de periodismo

DIVENDRES, 10
15.30 Tele cine: «Alto riesgo»
18.48 Los invasores
21.00 El coche fantástico
22.01 La clave I
00.00 La clave II
02.30 Cine español: «Hombres que rugen»
04.00 Oh, video

DISSABTE, 11
08.00 Dibujos animados
09.00 La guardería del sábado
11.00 Aventuras en el lago
11.30 Salvados por la campana
12.00 Tan contentos fin de semana
13.00 Programa del motor
14.00 Noticias regionales
14.30 Los segundos cuentan
15.00 Noticias
15.30 Polvo de estrellas: «La ciudad de oro del Capitán Nemo» - «Marbella un golpe de cinco estrellas»
19.30 Noticias
19.33 ENG
20.30 Noticias
20.33 Polvo de estrellas: «Magnífico bribón»
23.00 Culpable o inocente
00.00 Polvo de estrellas: «Los lirios del valle» - «Los chiflados del oeste»
03.30 Oh video

tele
5

DIJOURES, 8
08.00 Dibujos animados
10.15 Pressing catch
10.45 Arco iris
11.15 VIP corazón
12.00 Matinal de cine: «espías en el infierno»
13.45 La 5ª Marcha
15.00 Humor amarillo
15.30 Cine fiesta: «Vuelven los caraduras»
17.15 Tutti frutti 91
18.50 Domingo de acción
20.45 Telecomedia: «Enredos de familia»
21.15 El nuevo Benny Hill
21.45 VIP noche
23.45 Entre hoy y mañana
00.15 Pressing boxeo
01.15 Madrugada pop

ESPÀIS FIXOS DE DILLUNS A DIVENDRES:
08.00 Dibujos animados
08.30 Vip Guay
09.00 Dibujos animados
09.30 Enamorarse
10.15 Telerromance: «María, María»
12.45 Telerromance: «La revancha»
13.30 «Las aventuras de Hacchy»
14.00 Entre platos anda el juego
14.40 Telerromance: «Señora»
15.30 Series fuera de serie
16.30 Tarde corazón: «Hotab»
17.30 Super Guay
19.10 VIP Guay
19.40 Telerromance: «Topacio»
20.30 Campeones

20.55 Hoy
21.00 Telecupon
21.15 Su media naranja

DILLUNS, 9
11.00 Cine corazón: «Problemas extraconyugales»
22.00 Lunes cine: «Examen

finab»
23.50 Entre hoy y mañana
00.20 Hablando se entiende la gente
01.35 Arco iris

DIMARTS, 1
11.00 Cine corazón: «Un trozo de paraíso»

22.00 Silencio se rie: «Cuando el cuerno suena»
23.40 Entre hoy y mañana
24.10 Hablando se entiende la gente
01.10 Las chicas con las chicas

DIMECRES, 2
11.00 Cine corazón: «Españolas en París»
22.00 Cine 5 estrellas: «Porky's»
24.00 Entre hoy y mañana
00.20 Miércoles miedo: «Sangre y encaje»

DIJOUS, 3
11.00 Cine corazón: «Primer amor»
22.00 Gran pantalla TV: «La saga del padrino»
23.55 Entre hoy y mañana
24.25 ¡Hay que calor!
01.15 El inspector Derrick

DIVENDRES, 10
11.00 Cine corazón: «El resplandor de la muerte»
22.00 Gran Pantalla TV: «La saga del padrino»
23.45 Entre hoy y mañana
24.15 Hablando se entiende la gente

DISSABTE, 11
08.00 «Superguay sábado»
10.30 Las chicas con las chicas
11.00 Humor Amarillo
11.30 Pressing catch
12.00 «El gran chaparrab»
13.00 Telecinco, ¿Dígame?
15.30 Cine fiesta: «Máximo riesgo»
17.15 Sábado de acción
19.15 VIP corazón
20.00 Cine de amor: «El mundo se Suzie Wong»
21.55 Tutti frutti 91
23.50 Entre hoy y mañana
01.35 VIP noche

COMENTARI TV

Saber aprovechar la televisión -i III-

Aquí apareix una nova eina que s'ha de fer servir sovint si volem gaudir, de veritat, de totes les possibilitats positives d'aquest mitjà: el vídeo. El vídeo ens permet enregistrar el que ens interessa y, sobretot, llogar o comprar els productes de més qualitat en tots els sentits: films, videos musicals, científics, de viatges, culturals, etc.

Una altra solució important, per fer front críticament al torrent d'imatges que ens envia aquest mitjà, és aprendre com funciona el seu llenguatge visual. La càmera de vídeo domèstic no solament ha de servir per jugar. S'ha de donar un pas més i arribar a editar els videos tot fent un muntatge amb les imatges enregistrades. A partir d'aquí es comencen a crear, si hi ha una veritable afició, els propis programes, fets per tota la família, com una forma ben creativa de fer passiva recepció de les imatges fetes pels altres.

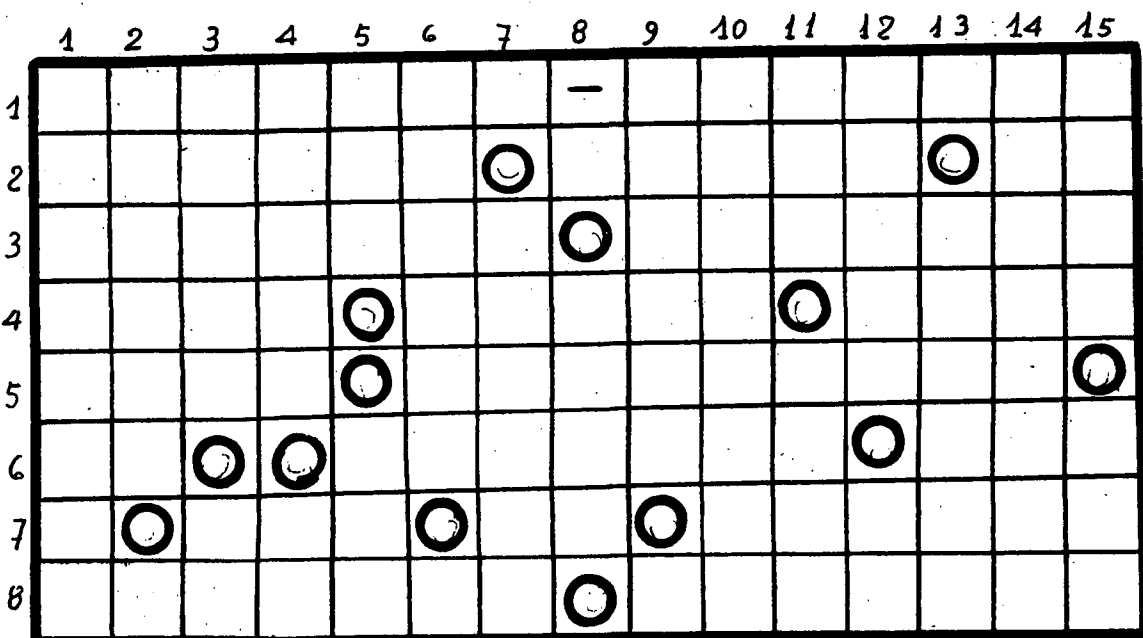
El que és molt clar, en qualsevol cas, és que una forma d'evitar la visió de moltes hores de televisió està en el fet que els pares ensenyin als seus fills a organitzar la seva vida sense dependre d'aquest aparell: quan son més petits cal que aprenguin a jugar tot fent ús de la seva imaginació. A mesura que van creixent cal fomentar en ells el gust per altres activitats: l'esport, la lectura, les excursions i d'altres aficions creatives. Aquest és, per tant, una tasca de cada dia en la qual s'ha de posar molta il·lusió i iniciativa

■ Ignasi Bofarull

ENCREUATS

per Rosa Collell

HORIZONTALS

- 1- Director d'orquestra, vitalici de la Filarmònica de Berlín, suara traspasat.-
- 2- Nom de dona. Que és deixa endevinar sense ésser expressat. Nota musical.-
- 3- Defecte per manca de pèl que presenten en certs indrets alguns teixits. Estudiós de la iconologia.-
- 4- Referent al legat, a l'inr. Natural d'Efes. Extensa, dilatada.-
- 5- Corrents d'aigua. Digne de fe o de crèdit.-
- 6- Manera d'assentir. Remarem. Consonants.-
- 7- El nord. Prega. En angl., neutre. Nats artificialment, extrets del claustre matern mitjançant la cesària.-
- 8- Pervingut al darrer grau de l'abaixament, baix, vil. Fem. pl. Que no han tingut principi ni tindràn fi.-

VERTICALS

- 1- Nom d'un fàrmac anticoagulant.-
- 2- Composició poètica basada en el metre del distic elegíac. Matricula

de Barcelona.-

- 3- Cilindre, corró. A l'inr. pronom.-
- 4- Flascons de vidre o plàstic, que contenen un medicament. Nota musical.-
- 5- Punt cardinal. Obaga.-
- 6- A l'inr. fer morir impeding la respiració. Consonant.-
- 7- La mateixa consonant, imatge, especialment d'una persona, en una medalla.-
- 8- La mateixa consonant. Temps transcorregut des que hom ha

començat a viure.-

- 9- Nom amb que és conegut l'emperador d'Àustria i el de Alemanya. L'est.-
- 10- Esdeveniment fortuït.-
- 11- Riu d'Europa molt conegut. Ind. met. d'Org. Estatal.-
- 12- Relatiu i pertanyent a la glota. Consonants.-
- 13- Consonant. Primer element de la sèrie dels lantànids, de símbol LA.-
- 14- A l'inr. etc.-
- 15- Diu que no. Consonant repetida tres vegades.-

Solució

12- atic. NR.-
11- Riu. MOE.-
10- Accident.-
9- Kaiser. E.-
8- T. Edat.-
7- T. Efigie.-
6- rage. T. T.-
5- Est. Bac.-
4- Vals. Re.-
3- Rolau. o.-
2- Elegia. B.-
1- Heparina.-

VERTICALS

HORIZONTALS

15- Nega. SSS.-
14- arezie. E.-
13- J. Lantán.-
12- N. Ora. II. Nomat.-
11- Bogarem. TDS.-
10- Rius. Fidedigne.-
9- agel. Efest. Lata.-
8- Pelatge. Icnòleg.-
7- Eloia. Tact. Re.-
6- Herven. Karajan.-
5- Abjece. Eternes.-
4- N. Ora. II. Nomat.-
3- T. Efigie.-
2- T. Edat.-
1- Kaiser. E.-

ESCACS

per Jaume Mora

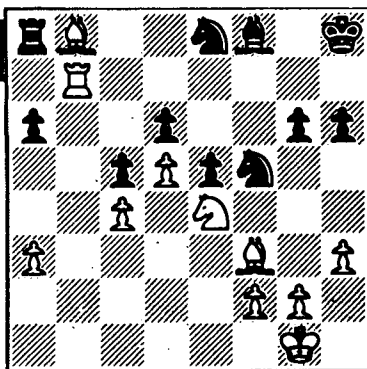
DIAGRAMA 375

Blanques juguen i guanyen

Si voleu menjar-vos la torre negra, ja cal que endevineu el camí a seguir.

Solució al diagrama 374

1.Cb4-c6 1-0

FILATÈLIA

per Enric Graupera

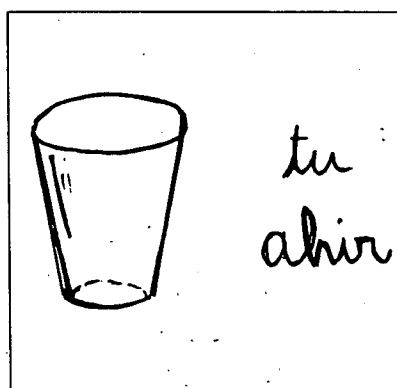

DAMAS ANTONI LARRAÑAGA, SACERDOT

Damas Antoni Larrañaga, (1774-1842), sacerdot, naturalista i fundador. Bibliotecari de la Biblioteca Pública a Buenos Aires. Rector a l'Uruguai, i després Vicari Apostòlic. A iniciativa seva es creà la Biblioteca Pública, la Fundació Societat Lancasteriana, l'Escola Pública gratuïta, la Bòrderia, la Loteria de la Caritat, etc. Descobrí moltes plantes indígenes, i formà un herbari. Autor de diverses obres sobre la fauna i la flora americanes. L'Uruguai li dedicà aquest segell.

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

QUÈ HI HA AL TERRAT?

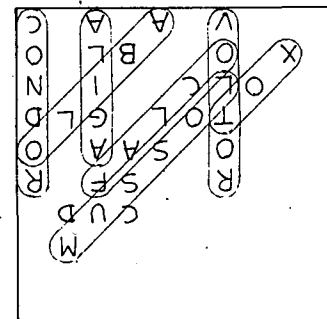
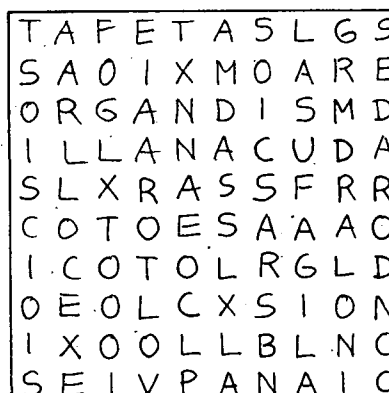
Solució al 605

TR EMPAT

TREMPAT

SOPA DE LLETRES per Montserrat Albert

SÓN 8 AUS DE RAPINYA

Falco - Àliga - Voltor -
Condor - Duc - Mussol -
Oliba - Xol.

20 ANYS

al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans

Fes-te soci

Collabora

JUSTÍCIA I PAU

Rivadeneyra, 6, 10e. 08002 Barcelona
Tel. (93) 317 61 77

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana
gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." Fra Juan José Aristi. BOLÍVIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

ROSER BLANCAFORT KASUMIGAOKA, 7 - 4 - 4 TARUMI-KU, KOBE-SH-655 JAPO JAPO.....	22.360 Ptes.
MONTSERRAT TRIBO PLANES AVD. CASTRO BARROS, 650 5000 ARGENTINA.....	16.120 Pres.
MONTSERRAT VERGES BONG YANG RI 252-1 KANG WON DO 230-20 COREA DEL SUD.....	22.360 Ptes.
JOSEP DOMINGO I SALVANY 65 ALLEE DE BRIENNE 31000 TOULOUSE FRANCIA.....	11.960 Ptes.

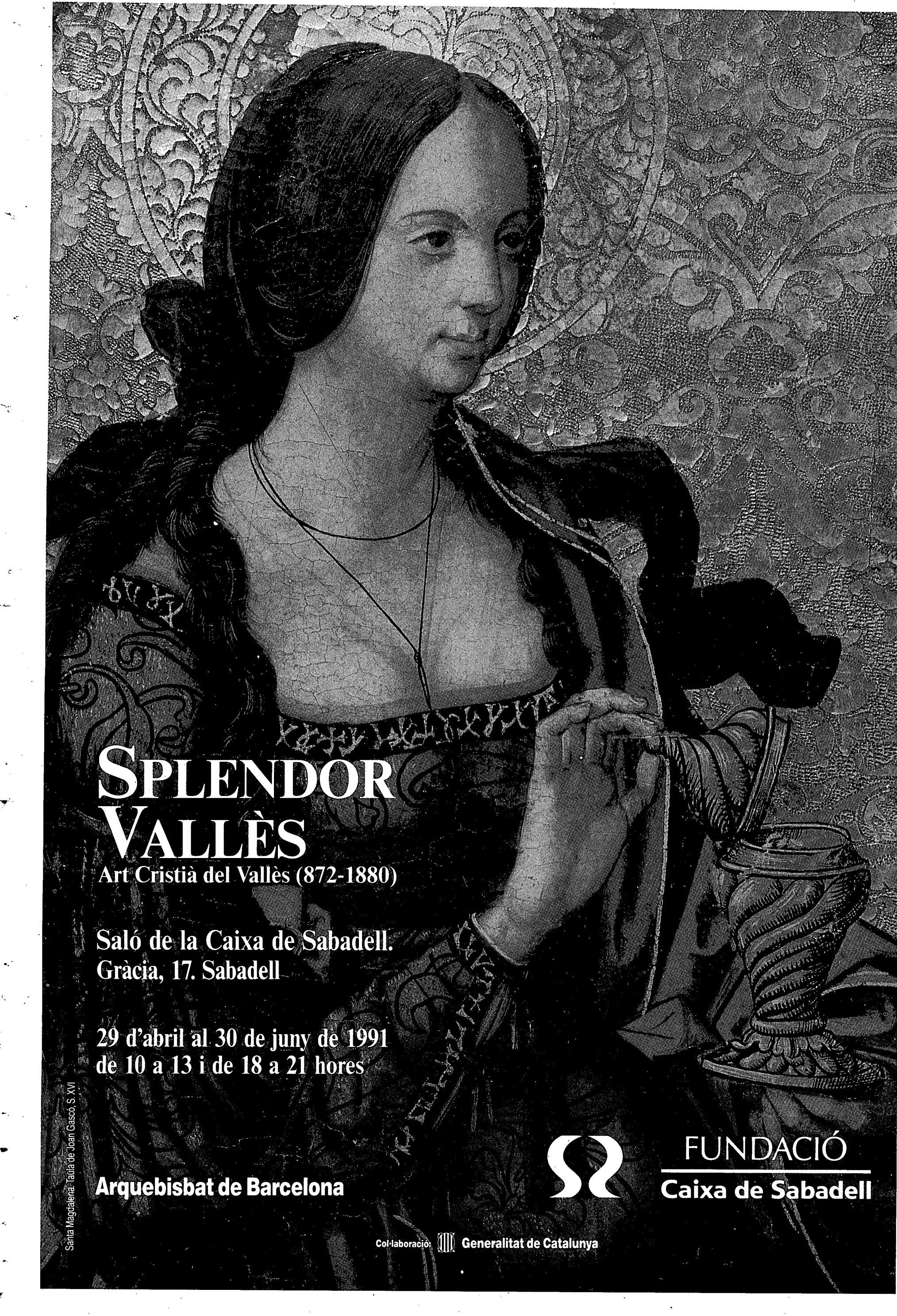
BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció.....Tel.....
Població.....D.P.....Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
N° compte corrent.....
Població.....Província.....

Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població.....Data.....
Signatura:.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

SPLENDOR VALLÈS

Art Cristià del Vallès (872-1880)

Saló de la Caixa de Sabadell.
Gràcia, 17. Sabadell

29 d'abril al 30 de juny de 1991
de 10 a 13 i de 18 a 21 hores

Santa Magdalena. Tàula de Joan Gasco, S. XVI

Arquebisbat de Barcelona

FUNDACIÓ
Caixa de Sabadell

Col·laboració:

Generalitat de Catalunya

LITÚRGIA I CULTURA

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

Nº 3

Cada dia és festa

Diumenge, 5 de maig. VI de Pasqua. St. Teodor, b. Stes. Irene i Crescenciana, mrs.

El sol surt a les 4.43 i es pon a les 18.52 -Hora solar-.

Dilluns, 6 de maig. Sts. Joan evangelista ante Portam, Latinam. Evodi, b. mr. i Domènec Savio cfr.

Mercat a Sta. Coloma de Farners i Tàrraga.

Dimarts, 7 de maig. Sts. Quadrat, Sixte i Iu, mrs. i Sta. Gisela, mr.

Mercat a Banyoles i Montcada.

Dimocres, 8 de maig. Maria Mitjancera de totes les Gràcies. Ntra. Sra. de Pompeia. Mare de Déu del Toro. S. Eladi, bisbe.

Mercat a Caçà de la Selva i Taradell.

Dijous, 9 de maig. Sts. Geronci, b. i Hermas, cfr.

Mercat a Esparreguera, Granollers i Viella.

Divendres, 10 de maig. Sts. Joan d'Àvila, pvre.; Job, prof.; Antoni, arqueb. i Sta. Beatriu, vg.

Mercat a Platja d'Aro i la Seu d'Urgell.

Dissabte, 11 de maig. La Mare de Déu dels Desemparats. Sts. Anastasi, mr. patró de Lleida i Ponç, mr.

Mercat a Girona i Mataró.

CALENDARI

L'ESGLÉSIA CELEBRA

5 de maig. Diumenge VI de Pasqua. Lectures: Fets 10: 25-26.34-35.44-48; Salm 97; segona lJo 4:7-10, o bé 4:11-16; tercera Jo 15:9-17 o bé 17:11b-19.

6 de maig. Dilluns de la setmana VI de Pasqua. Lectures: Primera Fets 16:11-15; Salm 149; segona Jo 15:26-16:4a.

7 de maig. Dimarts de la setmana VI de Pasqua. Lectures: Primera Fets 16:22-34; Salm 137; segona Jo 16:5-11.

8 de maig. Dimocres de la setmana VI de Pasqua. Lectures: Primera Fets 17:15.22-18:1; Salm 148; segona Jo 16:12-15.

9 de maig. Dijous de la setmana VI de Pasqua. Lectures: Primera Fets 18:1-8; Salm 97; segona Jo 16:16-20.

10 de maig. Divendres de la setmana VI de Pasqua. Lectures: Primera Fets 18:9-18; Salm 46; segona Jo 16:20-23a.

11 de maig. Dissabte de la setmana VI de Pasqua. Lectures: Primera Fets 18:23-28; Salm 46; segona Jo 16:23b-28.

Litúrgia de les Hores

Setmana 2

Diumenge: VI de Pasqua. Propi del Temps.

Dilluns: De fèria.

Dimarts: De fèria.

Dimocres: De fèria.

Dijous: De fèria.

Divendres: St. Joan d'Àvila. Memòria obligatòria.

Dissabte: De fèria. Vespres I de demà.

a cura de Pielat Campmajó

El baladreig religiós

Dins la selva d'idees actuals religioses, no sistematitzades, sovint contraposades, parcials, és fàcil que el cristià perdi el camí. Això no passaria si tots seguíssim de veritat la persona de Jesús crucificat, sense escollir aquell vestit del color religiós que més escau al nostre narcisisme. Les revistes actuals de teologia veig que indiquen, com a factor integrador del nostre jo dividit, l'oració. Si això sona a místic, pensem que Ranher digué que el cristià del futur, o serà místic o no serà cristià. Serà un baladrer.

■ Pere Campàs Bonay Monestir de L'Estany

D'ACÍ I D'ALLÀ

HOMES I INSTITUCIONS

El "boom" del bàsquet a casa nostra, d'alguns anys ençà, és evident. Però el bàsquet ja fa prop de setanta anys que començà a jugar-se a Catalunya, capdavantera en aquest esport, com en altres activitats.

Us heu preguntat mai qui ens el va fer conèixer, qui l'introduí entre nosaltres, qui en fou el propulsor? Doncs un capellà. Sí, sí, un sacerdot escolapi, castellà de naixement i català d'adopció: El Pare Millán.

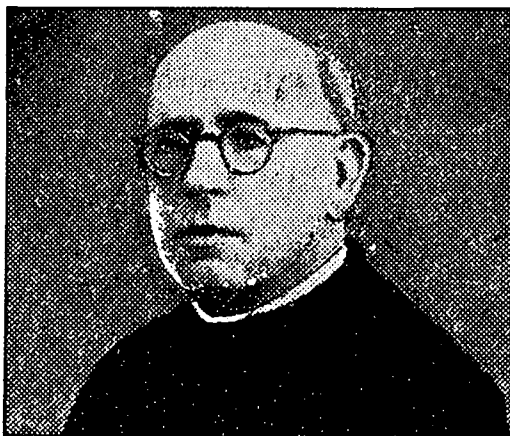
Un escolapi que introduí el bàsquet a Catalunya

Eusebi Millán i Alonso

El Pare Eusebi Millán i Alonso, nasqué a Quifone-
ría, Sòria, el 1886 i morí a
Alella, Maresme, el 1956.
Trasplantat en la esva
infantesa a Barcelona, fou
educat al Col·legi dels
Escolapis de Sant Antoni,
fins el seu ingrés en aquest
orde religiós, cursant
estudis en diferents centres
d'ensenyament que l'Escola
Pia té a Catalunya i a Nava-
rra. El 1910 cantà la seva
primera missa a Mataró.
L'any següent fou enviat a
Missions, concretament a
Cuba. Exercí el seu
mestratge a Cárdenes,
Guanabacoa i Camagüey,
durant els deu anys d'estada
en aquella illa. A Amèrica
veié jugar a bàsquet per
primera vegada, i en admi-
rar les seves qualitats
esportives, les assumí per a
la formació alhora física i
moral dels seus joves
alumnes. I a Amèrica co-
negué el creador d'aquest
esport, el Dr. James
Naismith.

De retorn de Cuba el
1921, organitzà els primers

*El pare
Eusebi
Millán i
Alonso.*

equips infantils en el
Col·legi de Sant Antoni Abat
de Barcelona, i des de
llavors, la història del
bàsquet a Catalunya -i per
extensió a Espanya, ja que
més tard també treballà en
aquest sentit- anirà sempre
unida al nom del Pare Millán.

Aquest continuà la seva
tasca divulgadora amb tot
entusiasme entre els, aleshores, nombrosos col·legis
catòlics, organitzant cam-
pionats anuals, amb la
participació d'una trentena
d'equips. A Barcelona,
Mataró, Saragossa i Alella,
tingueren efecte torneigs

interescolars entre alumnes
de les diverses Escoles Pies
i Joventuts Catòliques
Espanyoles.

La seva dedicació al
foment del bàsquet no era
sinó un vessant de la seva
vocació de sacerdot i
mestre, exercida amb un
total lliurament de la seva
persona. Anys després,
pugué comprovar que la
seva tenacitat no havia estat
estèril, car es crearen les
Federacions Espanyola i
Catalana; a gairebé a totes
les ciutats es formaren
equips de bàsquet; i tingué
la satisfacció de veure com

en els Jocs de Berlín de 1936,
per primera vegada, aquest
esport era inclòs en el pro-
grama olímpic.

En els anys trenta i qua-
ranta, principalment a Ca-
talunya, tots els practicants
d'aquest esport sabien qui
l'havia portat a casa nostra,
i la majoria el coneixia
personalment, car sovinte-
java als camps de joc, i no
es perdia cap encontre
important. Jovial i extrover-
tit, departia amicalment
amb tothom.

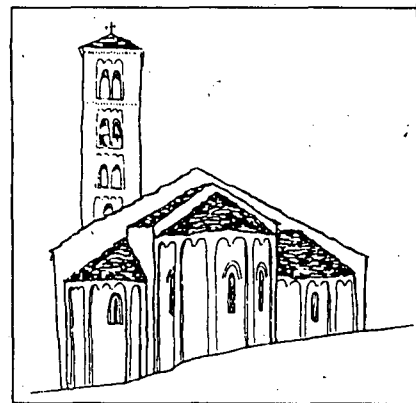
Saben les generacions
actuals, i la munió de
practicants del bàsquet que
la popularitat d'aquest
esport ha estat possible
gràcies a la tossuda perse-
verança d'un sacerdot?

Sospitem que no. I és da-
vant d'aquesta manca
d'informació per part de qui
o quins haurien de fer-ho
saber, que en sentim
obligats, per justícia, a pro-
clamar-ho als quatre vents.

■ Carles Giménez i
Miquel

VIURE EN L'ESGLÉSIA

a cura del Dr. Pere Tena

La unitat dels dotze

El Senyor ha pregat pels seus deixebles, els que Ell mateix havia elegit: els dotze. Aquesta pregària l'escoltem avui, a l'evangeli del diumenge. Forma part del llarg "adéu" que Jesús volgué adreçar als dotze, a l'últim sopar. Un "adéu" sens dubte programàtic del que Ell volia i vol per la seva Església. Per això en aquest "adéu" Jesús parla molt clarament sobre la vida dels deixebles, llur relació amb Ell, la tasca i les dificultats que tindran... Però la pregària demana sobretot una cosa: la unitat. ¿Què significa la unitat per als dotze, i, en conseqüència, per als seus successors els bisbes, amb els seus col·laboradors els preveres, i en el seu lloc els diaques?

• UNITAT EN CRIST I AMB CRIST

Una primera perspectiva d'aquesta unitat és la que estan cridats a tenir en Crist, participant de la seva vida divina. És una unitat que els és comuna amb tots els fidels del Senyor. En efecte: el que Jesús demana per als dotze, ho demanarà després "per a tots els que creuran per la seva paraula": "perquè siguin u, com ho som nosaltres", és a dir, del Pare i el Fill. El ministre de Crist és, primer de tot, un cristià entre els cristians. Ni tant sols és un supercristià. El ser ordenat bisbe, prevere o diaca, no fa que l'ordenat sigui més-cristià: no fa que la seva vida sigui, per això, més "en Crist". Si es vol, tindrà un motiu més per viure amb intensitat la seva vida en-Crist, però aquest fet no el diferenciarà dels altres fidels.

La segona perspectiva en canvi li és pròpia. Els dotze, segons la paraula de Crist, estan cridats i consagrats a assimilar-se a Jesucrist en la seva "consagració" i "missió": "Jo els he enviat al món, tal com vós m'hi heu enviat a mi", "Jo em consagro a mi mateix per ells, perquè ells també siguin consagrats en la veritat". En un altre lloc de l'evangeli de Joan, Jesús s'autodefineix com aquell que el Pare "ha consagrat i enviat al món" (Joan 10,36). El mateix, doncs, que ara diu dels seus apòstols.

La paraula "consagrar" pertany al llenguatge cultural, i més concretament, el sacrificial. "Consagrar" és posar a part, situar quelcom o una persona en l'àmbit de la divinitat, fer-ne una ofrena a Déu. Quan Jesús diu "Jo em consagro a mi mateix" significa que s'ofereix al Pare en obediència amorosa a la seva voluntat; és, per tant, una evocació del seu misteri pasqual. Demanar la "consagració" per als apòstols, és demanar que siguin participants personalment del misteri de Crist. Sant Pau ho havia entès, i ho expressava així: "Nosaltres portem aquest tresor (del ministeri) en vasos de terrissa..., sempre duent arreu en el cos la mort de Jesús, a fi que també la vida de Jesús es manifesti en el nostre cos" (2 Cor 4 7.10). Els dotze, i els seus successors, estan cridats a identificar-se amb Crist vitalment i personal, i a dur a terme a través de la història la seva mateixa missió. Fer present la persona i l'acció de Jesús: heus aquí l'originalitat.

• UNITS EN LA MISSIÓ

La unitat de missió és potser un dels aspectes més visibles de la condició dels apòstols i dels seus successors. És ben clar: no hi ha una missió de Pere, i una de Pau, i una d'Andreu o de Jaume; ni una del Papa, i una del cardenal de París i una altra del cardenal de Viena, o del Patriarca de Constantinoble... Hi ha la missió de Crist, i aquesta Ell l'ha encarregat als dotze, "lavor del poble de Déu, i origen de la sagrada jerarquia" (vegeu Decret Ad gentes, n. 5).

No cal dir que els preveres i els diaques participem d'aquesta mateixa missió, en el nostre orde. I és ben clar que, com en qualsevol missió, el que es demana és unitat i fidelitat. ¿Ens imaginem alguna empresa, social o eclesiàstica, que pugui progressar sense unitat d'orientació? ¿No tenim tal vegada l'exemple dels partits polítics que comencen a declinar en el moment en què les divisions són aparatoses?

Que n'és de clara la necessitat, però, de pregar Déu per la unitat de missió en l'Església! Jesús va fer-ho, Ell que sabia prou el que havia de succeir. Exercir algun tipus d'autoritat inclou gairebé sempre, per a la nostra limitació, una temptació de prendre decisions independents. I no cal pas explicar el que succeeix quan no es reconeix cap autoritat: l'autonomia de la pròpia voluntat portada a l'exasperació condueix a la incapacitat de fer anar endavant res. És com aquestes situacions de tràfic en què cadascú emprèn la decisió de passar, costi el que costi, i per això mateix tot resta bloquejat, sense que ningú, en definitiva, pugui avançar.

• UN ESFORÇ PER LA UNITAT

En aquest context, hom no pot menys de reconèixer el sentit evangèlic de les iniciatives de Joan Pau II, cercant per tots els mitjans la unitat dels pastors en la missió de l'Església.

És una experiència que es repeteix sovint, i d'una manera especial en el que portem de l'any 1991. El Papa crida grups de bisbes per tractar problemes eclesials, i obtenir visions unitàries en l'exercici del ministeri. En anys passats, ha estat la reunió amb els cardenals i arquebisbes dels Estats Units, amb els bisbes d'Holanda, amb tots els Cardenals. Enguany, ja hi ha hagut la reunió amb els presidents de les Conferències episcopals dels països més implicats en la guerra del Golf, amb els patriarques orientals catòlics; després, amb els representants de l'episcopat del Brasil; després amb tots els Cardenals, després amb tots els presidents de les Conferències Episcopals, i encara amb tots els bisbes de Suïssa... Davant d'aquest esforç d'unitat, ¿qui s'atreveiria a no sentir-se solidari? Però això no es fa sense esperit de fe, i sense entrar en comunió amb la pregària de Jesús.

LECTURES DEL DIUMENGE

VI DE PASQUA/B

"EL DO DE L'ESPERIT HA ESTAT VESSAT FINS I TOT SOBRE ELS QUE NO SÓN JUEUS"

La intervenció de l'Esperit sobre els que escoltaven la predicació de Pere posa en evidència els actors de la construcció de l'Església: els Apòstols i l'Esperit Sant. I és el punt de partida per a la universalitat de l'Església realitzada. La figura de Pere predicant i reconeixent la presència de l'Esperit ens orienta, no sols històricament, sinó amb plena actualitat. Ell sabé llegir els "signes" de Déu!

Lectura dels Fets dels Apòstols (10:25-26,34-35,44-48)

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: "Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu". Llavors Pere prengué la paraula i digué: "Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui". Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaven molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: "¿Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?" Tot seguit manà que els bateguessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

"EL SENYOR HA REVELAT ALS POBLES LA SEVA SALVACIÓ"

El salm subratlla la dinàmica missionera de la primera lectura. Altra vegada podem parlar d'un càntic "nou", perquè és una "novetat" el que l'Esperit volgué realitzar a la casa de Corneli: l'Esperit és per a tots! Escoltar aquest salm ens fa pensar també en l'ambient de Nadal, quan l'escoltem amb freqüència. I és que Nadal és el primer testimoni de la universalitat de la salvació: en fer-se home, Jesús s'ha unit a la humanitat per a la salvació del món.

Salm 97: 1,2-3ab,3cd-4 (R.: 2)

Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat
han sortit victoriosos.

**R.: El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contempnen la salvació.**

El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contempnen la salvació.
L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment

a la casa d'Israel. **R.**

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra,
la salvació del nostre Déu.
Aclameu el Senyor arreu de la terra,
esclateu en cants i en crits d'alegria. **R.**

"DÉU ÉS AMOR"

La iniciativa de la salvació prové de l'amor original i fontal del Pare, es realitza per l'encarnació i la pasqua del Fill ofert pels nostres pecats, i es confirma pel do de l'Esperit, que és el senyal pel qual sabem que estem en Déu i Déu està en nosaltres. La lectura d'aquests dos fragments de sant Joan ens permeten entrar en la contemplació d'aquesta participació en la vida trinitària que és la nostra vida cristiana.

Lectura de la primera carta de sant Joan (4:7-10)

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor.

Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

"QUE SIGUIN U COM NOSALTRES SOM U"

Després d'invocar el Pare demanant la glorificació, Jesús prega pels seus deixebles, reunits entorn d'ell en el moment del sopar. És la pregària decisiva abans de començar la passió dolorosa. Continua essent la pregària de l'Església.

Lectura de l'evangelí segons sant Joan (17:11b-19)

En aquell temps Jesús alçà els ulls al cel i pregà dient: "Pare sant, amb el vostre poder, guardeu els que vós m'heu donat, perquè siguin u com ho som nosaltres. Vós me'ls heu donat. Mentre jo era amb ells, jo mateix els guardava amb el poder del vostre nom. He veïllat per ells i no se n'ha perdut ni un de sol, fora d'aquell que s'havia de perdre, perquè es complís el que diu l'Escriptura. Però ara vinc a vós. Mentre encara sóc al món dic tot això perquè tinguin plenament el goig que jo tinc. Els he confiat les vostres paraules, i ara el món no els estima, perquè no són del món, com jo tampoc no en sóc. No us demano que els tragueu del món, sinó que els preserveu del Maligne. No són del món, com jo tampoc no en sóc. Consagreu-los en la veritat, que és la vostra paraula. Jo els he enviat al món tal com vós m'hi heu enviat a mi, i jo em consagro a mi mateix per ells, perquè ells també siguin consagrats en la veritat".

LA BÍBLIA A L'ABAST

Josep M. Argonés

Fructífers d'amor (Jo 15:9-17)

"Jo us estimo"

El fragment evangèlic que llegim avui és la continuació del que vam llegir diumenge passat. Continuació de lectura i explanació de la paràbola del cep, amb una clara intenció exhortatòria sobre la necessitat de viure la urgència de la caritat.

Diumenge passat acabàvem la lectura evangèlica amb els vv. 7-8: Si fem estada permanent en Jesús i si la paraula de Jesús troba estada també permanent en nosaltres, aconseguirem tot el que demanarem, perquè els deixebles comparteixen amb Jesús una única missió, que alhora és la glòria del Pare: donar molt de fruit. I quin és aquest fruit?

Jo us estimo tal com -en la mesura que- el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc (v. 9). L'amor que el Pare té a Jesús -el Fill- és la font, i alhora en marca el cabal, de l'amor que Jesús té pels seus deixebles. L'amor de què parla Jesús no és quelcom d'emocional o de tipus voluntariós, aquí es tracta de l'amor existencial, que fa ser. **Déu és amor**, llegim a 1Jo 4:8, i l'autor inspirat relaciona aquesta definició de Déu al ser propi d'ell i a la manera de ser -nou naixement- del cristià, que en fa l'experiència: **La caritat és de Déu, i tot aquell qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu** (idem v. 70). L'amor -la vida- de Déu passa per Jesús als deixebles, que són el que són, no precisament per un acte de la voluntat dels creients, sinó per lliure determinació de Déu: **No sou vosaltres els qui m'heu escollit; sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar per tot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre** (v. 16). Cristà, doncs, és el qui es manté ferm en la vida de Déu fins al punt d'identificar-se amb Jesús i, com ell, dona molt de fruit-vida, fruit universal i que dura per sempre. El Pare, vinyater únic, que no sols ha plantat el cep sinó que l'ha fecundat, fa que les sarments unides al cep donin el mateix fruit. Hi ha una relació molt estreta entre els mots vida, amor, obediència, comunió que defineixen des de diversos punts de vista la realitat del cristià: **Si observeu els meus manaments, us mantindré en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té** (v. 10). Per al deixeble de Jesús, l'amor de fets (Cf. 1Jo 3: 18), és el testimoniatge de la vida de Déu que ha rebut per Jesucrist en la seva permanència al Cep veritable com a serment que dona fruit.

El manament nou

El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat (v. 12). De la mateixa manera que la saba ha passat del cep a les sarments fins al punt que no sols les ha fetes possibles sinó que les ha fet fruitar, així els deixebles de Jesús, havent rebut l'amor-vida d'ell, que els ha fet el que són -amics: estimats-, han de produir el fruit de l'amor-vida a tot arreu i per a tothom. Serà la demostració que el seu caràcter de deixebles és una realitat de debò. **Vosaltres sou els meus amics, si feu el que jo us manó** (v. 14). Una vegada més cal insistir que aquí no es parla de sentiments ni de voluntats, sinó de ser. Jesús ens mana que siguem els uns per als altres el que ell és per a

nosaltres. Únicament així serem els seus amics, els que ell estima, els seus deixebles. I especifica l'abast d'aquest ser cristià. **Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics** (v. 13). El Pare estima Jesús i li dona la vida -ell és el Fill del Pare que, per obra de l'Esperit Sant, s'encarnà de la Verge Maria, i, mort i sepultat, ressuscità el tercer dia d'entre els morts-. Jesús estima els deixebles -**Crist ens va estimar i es lliurà a si mateix a Déu per nosaltres com a oblatió i víctima d'olor agradable** (Ef 5:2)-. Els deixebles s'han d'estimar uns als altres (vv. 12 i 17). No es tracta d'un ideal, al qual s'hi arriba o no. És una exigència del ser cristià: **El meu manament és...** **Això us manó...** En l'amor autèntic als germans és allà on ens juguem la nostra identitat cristiana, do de Déu, que ens fa entrar en comunió amb ell: **Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor**, com hem llegit en la segona lectura (1Jo 4:8). I l'amor que se'ns exigeix és el mateix que ens ha estat donat (Cf. 1Jo 4:9-10). Per això aquest és també el testimoniatge clar i net que els cristians i l'Església tota han de donar (Cf. Jo 13:34-35 i 17:20-26). Són sarments destinades a donar fruit d'amor diví. Sense amor, tot altre fruit, per albirador que sembli, és bord (Cf. 1C 13:1-3).

El fruit de l'alegria

Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena (v. 11). Jesús ara, de l'amor, en diu alegria. De l'amor-vida ens fa passar a l'amor-alegria, que és la satisfacció de la vida -la vida, el ser, en plenitud-. Satisfer en definitiva vol dir fer ple. I el qui "està" ple, en el sentit vital del mot, s'ha realitzat del tot. La línia obediència-amor-ser porta a l'alegria, al sadollament, la realització total de la persona humana segons el projecte de Déu. Som al regne de la joia, de l'**alegria ben plena**. Sant Pau a Ga 5:22ss. diu que **el fruit de l'esperit és** -noteu que no diu els fruits, sinó en singular: el fruit és: **amor-alegria-paupaciència-benignitat-bondat-fidelitat-dolcesa-temprança**. Vuit perspectives d'una única realitat: l'amor. El manament nou el podríem formular, doncs, així: Això us manó: sigueu alegres... en això coneixeran que sou deixebles meus: si sou alegres per vosaltres mateixos i per als altres. Aquesta alegria-vida no vol dir absència de lluites, de problemes i fins i tot de sofriment. És l'absorció superació de tot això per arribar a la plenitud, a l'aquietament (Cf. Jo 16:20-24). El cristià -l'Església- ha de mostrar-se com a ciutadà del regne de l'alegria. Dissortadament, però, moltes vegades ens mostrem més aviat com una gent trista, enderiada i plena de temences. Val a dir que no som pas gaire coneguts com a missatgers de l'alegria que neix de l'esperança, que en definitiva és fruit de l'amor. Hauríem de dedicar-nos més de ple a l'ascètica de l'alegria, a la pastoral del somriure i de la joia, tal com Jesús en el seu misteri pasqual ens comunica alegria a mans plenes. De la mateixa manera que per definició i per identitat hem de ser fruiters d'amor, també cal que en siguem d'alegria, demostració que fruit d'aquella llibertat autèntica amb què Crist ens ha alliberat del tot (Cf. Ga 5:1s).

COSTUMS I

per Esteve Busquets i Molas

TRADICIONS

Jugar a capelletes

D'entre la creixent munió de nous jocs de taula i de viatge, n'hi ha un dedicat a ensenyar, en certa manera, la doctrina cristiana o almenys a seguir una ruta que pot menar al cel o a l'infern. Una mena de joc de l'Oca, segons he llegit. Em sembla una bona pensada, sobretot ara que l'ensenyament de la religió troba tantes travetes per part de les autoritats.

Quan jo era petit jugàvem a capelletes i a dir missa. Ho fèiem una mica d'esma, sense altre bagatge que el de la contemplació de la Missa a l'església, sense entendre-hi gaire i de les nocions que ens donaven els catequistes o els mestres.

Es deia que els jocs havien estimulat vocacions sacerdotals. Potser sí; almenys si no causa, en feren, vehicle. Apreníem a ajudar els celebrants però no ho enteníem gaire. Com la majoria de fidels, aquesta és la veritat. S'anava al temple els diumenges a complir amb el precepte sense entendre el llatí ni veure què passava a l'altar perquè els sacerdots donaven l'esquena al poble. Anàvem a toc de campaneta de l'escolà. A vegades se seguien sense ni veure els sacerdots. Potser per això en deíem "oir missa".

"Valga la intenció", solien dir alguns. Tant si arribaven a l'hora com si ja començada la celebració. Hom creia que oint d'una altra missa la part escapçada de la primera, ja n'hi havia

prou.

Totes aquestes coses ara no passen. Parlo, és clar, en termes generals. D'ençà del Concili Vaticà II, la litúrgia ha entrat més en l'enteniment dels fidels. N'hem après sense necessitat de jugar a capelletes. Potser la manca de vocacions no depengui de jocs infantils, però s'ha guanyat molt en la participació. Tenim menys sacerdots, però s'ha guanyat en laics. D'una banda l'accés al diaconat els homes; d'altra l'ajuda de les dones en moltes tasques, cosa impensable en temps no massa remots. Ara podem dir amb més coneixement de causa i escarnint el lema d'Hisenda; "Església ho som tots". Ho sabem, però no ho havíem tastat.

Almenys ara ja no es donen casos com els dels pagesos de cert romànc: "Quan la missa és acabada / s'aixequen fregant-se els ulls, / molt cansats de pesar figures / enraonen fent ebulls. / Quan són a casa la dona / pregunta: -El Rector què ha dit? / Ells fent un badall contesten: / Era lluny. No ho he sentit..." I és que en aquells temps tampoc no hi havia microfons.

Tampoc no en tenien, ni en necessitaven els infants que jugaven a capellans -com igualment se'n deia amb aquelles capelletes de fusta o de cartró segons les possibilitats econòmiques de llurs usuaris.

Per Sant Antoni, a Barcelona s'havia celebrat una fira de capelletes. En ella, s'hi podien trobar sants de tota mena que si en un principi havien estat de fang, més endavant foren de plom i de llautó, pintats o no. També s'hi venien ornaments, és a dir gerrets de flors, candelers, "sacres", objectes, aquests darrers, avui força desconeguts. Eren unes tauletes o quadrets que contenien les oracions comunes, que havia de resar el sacerdot, i que es col·locaven al mig i als extrems de la mesa de l'altar.

La fira es feia el dia indicat perquè a moltes botigues i carrers hi havia fornícules o capelletes amb la imatge de Sant Antoni de Pàdua el patronatge del quals s'estenia a diferents comerços i confraries. Igualment abundaven les capelletes a les façanes de moltes cases i era costum -les auques de funcions de Barcelona ho expliquen- anar a visitar les capelletes, tant de les façanes com de dins de les botigues que aquell dia solien guarnir els veïns en el primer cas, o els botiguers en el segon.

Amb el temps, la fira es limità a parades de flors boscanes, car la jardineria encara no era gaire estesa. Després es perderen les fires i les visites i ja ben entrat el segle actual, fins les capelletes i els jocs de capellans. La catequesi continua, encara, amb alguna auca com també s'havia fet antanyasses.

La noia del pub

Cannion (i II)

La convivència amb la tia Lluïsa era tranquil·la, però no podia buidar el pap amb ella, ni confiar-li el trontollament interior pel qual passava, ni donar explicacions tot el dia encara que no les hi demanessin. Per això, després d'un llarg estira i arronsa amb els pares, havia llogat aquest sobreàtic. Necessitava ajut. Havia anat a veure'ls durant un llarg pont-cap de setmana. La conversa havia estat tensa, eixuta. Quelcom s'havia trencat en la seva relació. Pensava espavilar-se, i buscar feina ben aviat per guanyar diners, és clar. L'ajut seria passatger i momentani. Combinaria estudis i treball. Se'n sortiria. N'estava segura. Havia al·legat les raons de sempre: independència, llibertat, ja era prou gran com per endegar la vida al seu aire.

Un dia, o una nit, no ho recordava bé, certament un moment més fosc que lluminós, després de donar-hi moltes voltes, de fer moltes giragonses interiors, bloquejada per dins per voler i poder compartir amb algú el seu estat d'ànim, després de molts dubtes, vacil·lacions i decisions contradictòries, pensà que -era possible? sí? no?- potser tot el que havia cregut, era un fardell pesant i feixuc que li treia aquella agilitat personal que li permetria recórrer àlegrement els camins de la seva llibertat i de la seva vida.

Ara seia al llit. Un got rere l'altre buidava l'envàs d'un litre de llet descremada. Recordava molt bé el dia que havia decidit deixar els estudis a la Universitat trobant-se ja en el tercer any de carrera. Per què? On eren en aquell moment els amics i amigues que l'haurien pogut ajudar? Ajudar a què? Aleshores li feia mal el cap i el cor. No podia més. Sí, no podia més. ¿Com tenia la certesa que no podia més? Un moment no és res; però hi ha moments tan importants a la vida! Què, qui, quines raons l'havien induït a prendre una decisió tan important com aquella?

L'Àlex... per cert, on deu parar ara? Aquell noi simpàtic, ben plantat, que aquella tarda l'havia enxampat sola i pensarosa, asseguda a la taula d'aquell bar de mala mort, amb la mirada perduda, mirant sense veure el trànsit del carrer... L'havia invitada, havien passejat, havien sortit durant unes setmanes, li deia que l'estimava -sí ho deia, el brètol- havien conviscut, ara sí ara no, dies i setmanes durant dos anys, tirant al dret, saltant-se tota mena de normes i consideracions. Estava tan sola! Ella, fent un gran esforç interior, havia imposat silenci al cap, al cor i a la consciència, però... havia estat feliç? Al fons del seu jo, no hi havia un doble joc permanent? ¿És que la vida és un cercle tancat i no hi ha més remei que donar voltes i més voltes sobre un mateix per acabar marejat i veient visions? On era ara l'Àlex?

Per què l'havia abandonada com un trastet inútil després de jugar amb ella i manipular-la?

El pare i la mare, el germà gran havien vingut a la gran ciutat per parlar amb ella. Però les nostres maneres de pensar, i de fer les bones i les dolentes, ens afaïçonem interiorment i fan crosta. La comunicació i el diàleg foren terriblement tensos, dolorosos, feréstecs. Impossibles. Quelcom s'havia trencat en la seva relació. Per sempre? Per què?

L'Àlex li havia presentat el gerent del pub Cannon que es feia dir Johnny. Entre tots dos l'havien ben ensibornat i embolicat. Necessitava diners. A poc a poc ho havia perdut tot: ella, família, Déu. Quina solitud!

El rellotge del campanar de les clarisses tocà les dotze. Calia aixecar-se. Ja n'hi havia prou de somiar, de dormir, de morir. Agafà el telèfon. Era aquest un altre moment important?

-Podria parlar amb en Johnny?

-Aquesta nit no vindré...

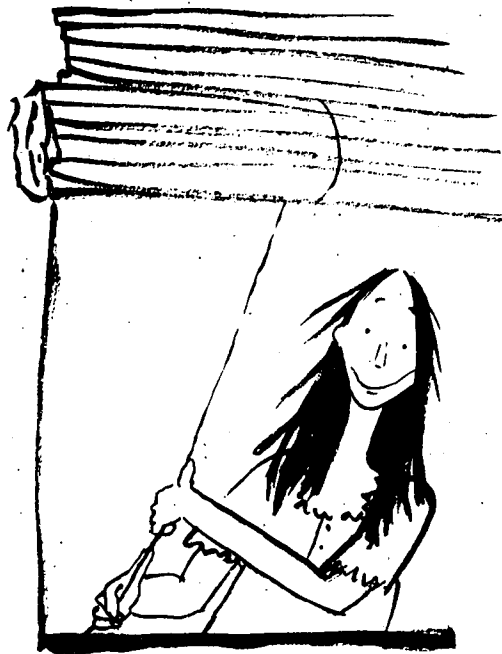
-Més ben dit no vindré més... els diners que em deus te'ls pots ben confitar.

...

Adéu per sempre. Vull viure de debò, saps? Encara sóc jove. Vull donar sentit a la meua vida.

...

I plorà llargament. Fou com un plor de naixença. S'aixecà. Obrí les finestres de bat a bat. Li semblà que feia anys no havia vist un migdia tan lluminós.

■ Xesc Soliú

El meu amic "Dog"

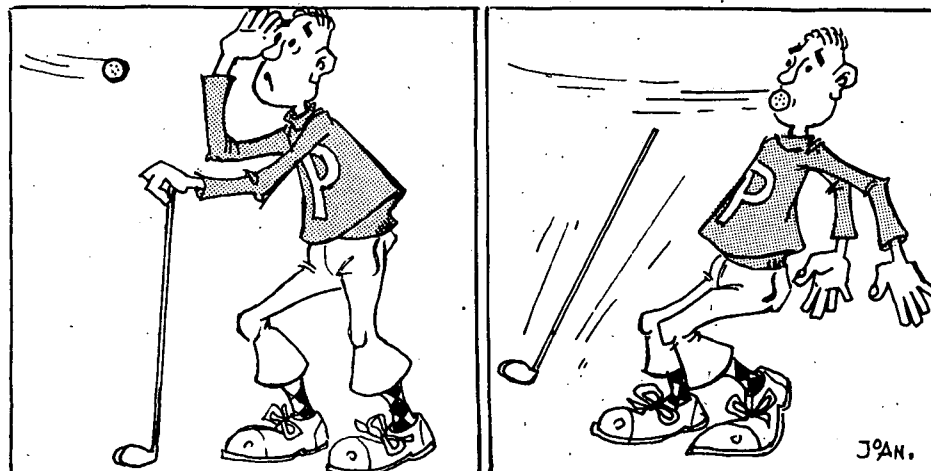
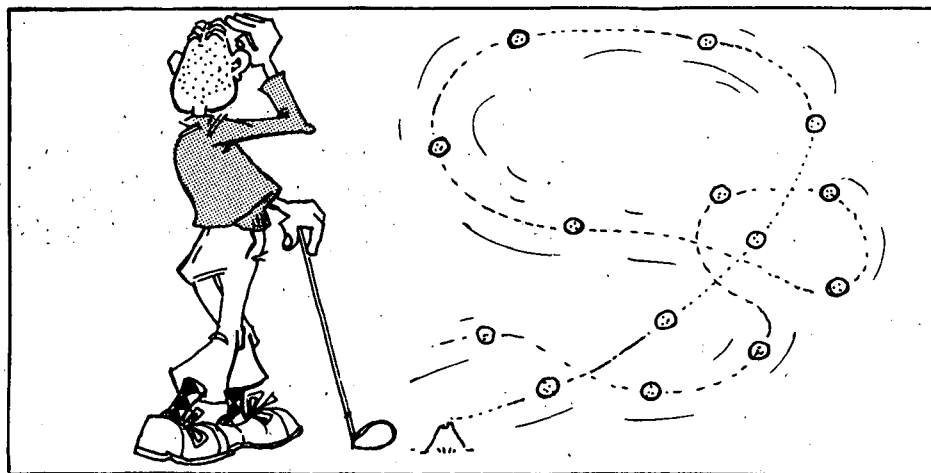
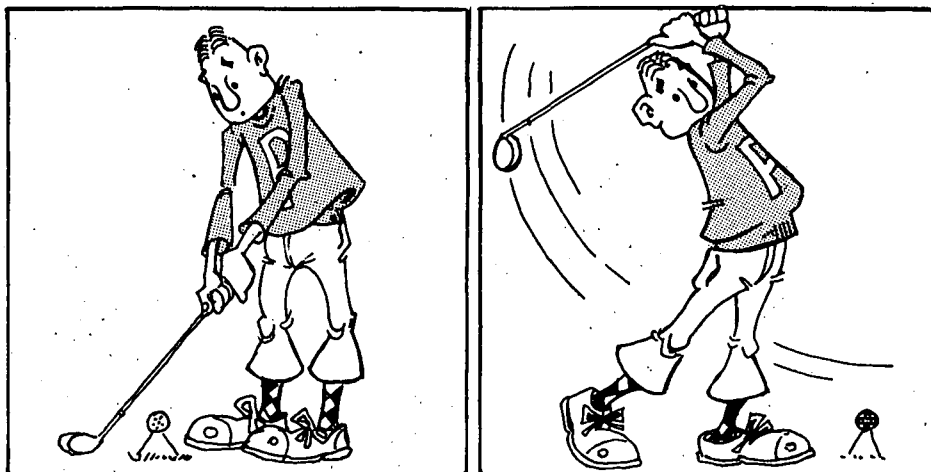
A casa tenim un gos. Estic segur que, a casa vostra, molts de vosaltres deuen tenir també un gos o un gat. A mi m'agraden més els gossos, em sembla. Potser ho fa que, a casa, no hem tingut mai cap gat.

El gos de casa es diu "dog" que vol dir "gos" en anglès. El nom no sé qui se'l va inventar. Em sembla que va ser el pare que sap una mica d'anglès.

El "dog" és alt i gros com un talòs i fan ben bé vida de gos. Vull dir que es passa el dia menjant, jugant, jaient i dormint. Quan arribo de l'escola se'm tira al damunt amb tanta empenta que si bado em tira per terra. Després, si faig deures o lleigeixo, s'ajeu als meus peus, ben a prop meu, i em mira de reüll esperant que m'aixequi per anar a taula. Quan menjo em toca el braç amb el morro, com dient: "Ep, noi pensa amb mi"; i és clar, quin remei em toca, haig de donar-li un mos de pa, una mica d'això i una mica d'allò.

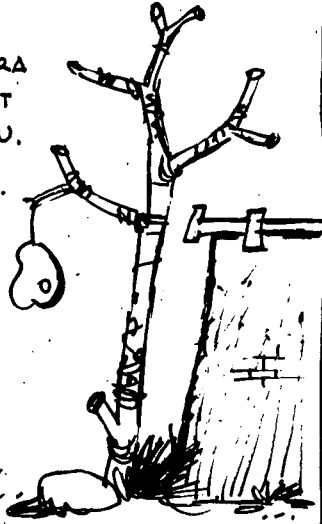
Tinc un llibre molt bonic de sant Francesc. Diu que a ell li agradaven molt les bestioles. Jo també l'estimo el "dog"; és un bon company i no fa mal a ningú.

Les Eixerides i els Eixerits, com sant Francesc, hem d'estimar les bestioles, i com ell, estimar tothom, ser bons companys i no fer mai mal a ningú.

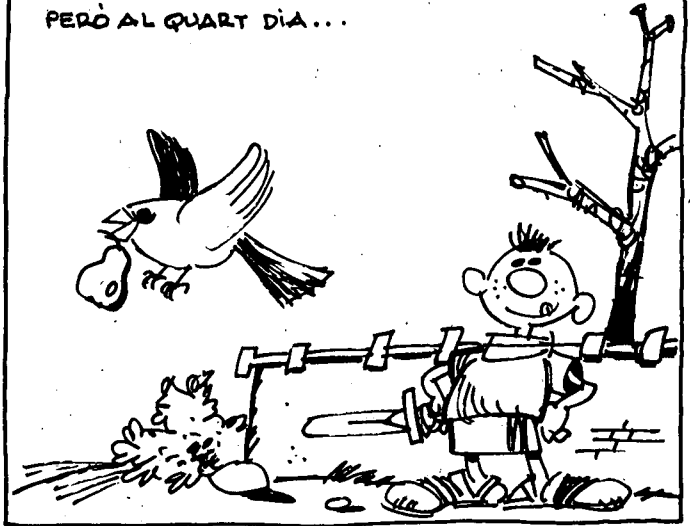

LA PERERA DE MOLLÓ

UN OCELL S'EMPORTA
LES PERES DE LA PERERA
D'ENTÒFOL. EL FILL PETIT
DEL PAGÈS SEGUEIX L'AU,
PERÒ LA PERD. I AIXÍ
FINS A TRES VEGADES.

PERÒ AL QUART DIA...

EL MARREC CORRE DE VALENT I
DESCOBREIX L'AMAGATALL.

QUÈ ÉS UN POU MOLT
FOSC ON S'AMUNY
L'ANIMALÓ.

TORNA CUITA-CORRENTS A CASA
DEL SEU PARE I LI EXPLICA
TOT EL QUE HA VIST.

EN TÒFOL DIU:

CAL BAIXAR
A DINS DEL
POU I VEURE
QUÈ HI HA.

No demana pa, sinó pedres

És de bon matí, un dia gris. Està núvol i cauen gotes. Atordit, Francesc entra en una església, prop d'Assís. És l'ermita de sant Damià.

A l'interior, presideix, sobre l'altar, un Sant Crist de fusta bizanfi. D'expressió dolça i serena.

Francesc tanca els ulls i obre el cor.

El Crist, cridant-lo pel seu nom, li diu a cau d'orella:

-Francesc, repara la meua església que amenaça ruïna.

Alguns cavallers i gentilhomes provençals havien edificat temples per explicar la seva vida de disbauxa.

Francesc torna a casa seva. Pren la cuirassa del cavall, de gran valor. Agafa la mandolina de quatre cordes, l'instrument preferit. Fa un gran farcell amb les millors teles de la tenda del seu pare, que torna l'endemà de França. En acabat, ven la cuirassa, la mandolina, les teles i també el cavall blanc. Illiura el valor de tot això per a la restauració de l'ermita de Sant Damià.

I comença a fer de paleta.

-Qui em doni una pedra, tindrà una recompensa del Senyor. Qui em doni dues pedres, dues recompenses. I qui me'n doni tres, obtindrà tres recompenses del Senyor.

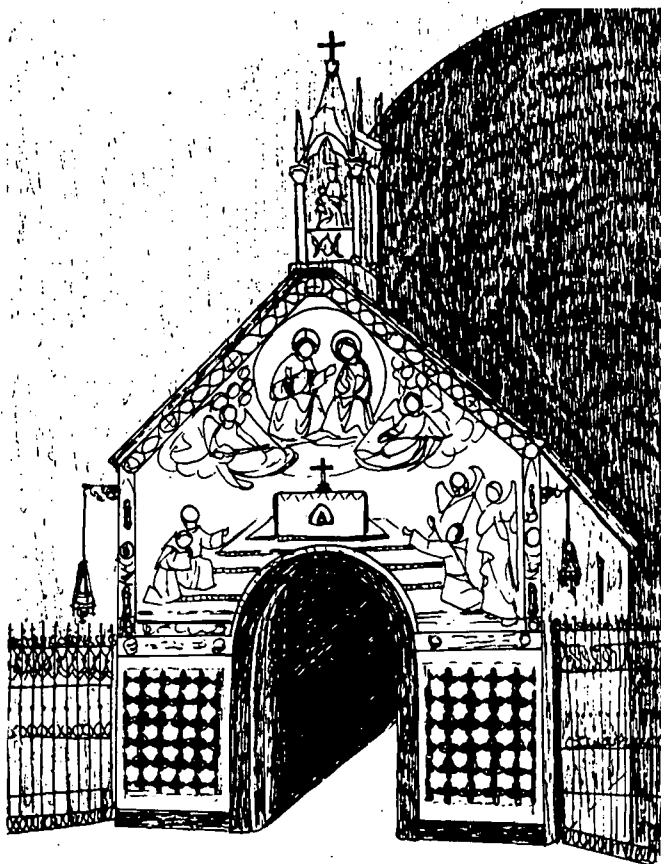
La gent l'escolta. Uns creuen que és boig. D'altres malden per la nova vida del fill del mercader avar, i l'ajuden fent de manobre. I d'altres reflexionen i ploren.

Per tota la ciutat d'Assís corre la veu.

"Un nou captaire -escriu Chesterton- que capgira la paràbola de l'evangel·li: en comptes de demanar pa demana pedres".

L'ermita queda nova.

És aquesta, però, l'Església que calia restaurar?

DEL LLIBRE "FRANCESC D'ASSÍS, SANT ECOLOGISTA", EDITORIAL CLARET

Busquem l'evangel·li del diumenge: Evangel·li segons sant Joan, capítol 15, versets del 9 al 17 (Jo 15:9-17).

Reflexionem: 1. Allò que ens "uneix", "re-uneix" i ens posa en "comú-unió" amb Jesucrist és l'AMOR amb què el Pare estima el Fill i el Fill a tots nosaltres. El cristià és aquell que ha cregut en l'amor de Déu, i ha deixat que l'amor de Déu omplís el seu cor i el seu esperit.

2. Aquest AMOR de Déu que hi ha en nosaltres és el que ens empeny a estimar tothom, com Déu estima tothom, com el Fill estima i ha donat la vida per tothom. "Jo us estimo tal com el Pare m'estima". "Estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat". Per això els nois i noies cristians s'esforcen per fer de l'estimació, de l'amistat i de la companyonia, un ideal de la seva vida.

3. "Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc". No hi ha res que ompli tant de joia el cor de la persona com estimar de debò els altres. El qui estima, escolta, ajuda, perdona i es guanya l'amistat i la confiança de tothom. Eixerides i Eixerits, no us canseu mai d'estimar, de ser bons fills, bons amics, bons companys.

El país de la nit

Quan jo era petita, a l'escola ens van explicar una història molt maca, i ara m'agradaria que vosaltres també la sabéssiu.

El país de la nit era sempre fosc, sempre negre, sense cap escletxa de llum. I la gent que hi vivia era trista i avorrida, no reia mai, i parlava sempre molt fluixet. Vestia de gris, i no sortia mai a passejar.

Heus aquí que un dia, va arribar al país de la nit un nen molt especial. Aquell nen venia del país de la llum, i duia a la mà una flameta encesa. Amb la seva flama a la mà el nen es passejava pels carrers del país de la nit.

La gent sortia als balcons per veure, enrabiats, qui era el que gosava destorbar la seva còmoda foscor. I els nens, enlluernats, preguntaven:

-Què és el que porta aquest nen?

-No ho miris, fa mal als ulls, responia la gent gran. I tomava a tancar els balcons i les finestres, i amagava els nens a casa.

Però el nen del país de la llum continuava passejant pels carrers i places del país de la nit amb la seva flama encesa a la mà.

I aviat els nens del país de la nit van començar a sortir de casa, i li demanaven al nen del país de la llum que els donés una espurna de la seva flama. I els nens del país de la nit ensenyaren als seus pares la flama que compartien.

-No en volem saber res. Això fa mal als ulls! Fa mal a la vista! -repetien els grans, sense voler entendre res, i intentant, inútilment, apagar les flames.

Però vet aquí que l'endemà, al país de la nit va fer-se de dia. Com va ser? Això encara no ho sap ningú. Potser, malgrat la seva por, una petita espurna de llum entrat als cors de tots els habitants del país de la nit.

O: me fira interessant m'c condacó de vocales no s'colen el 34
 i me fira interessant m'c condacó de vocales no s'colen el 34

BABAR™

i els seus amics a la ciutat

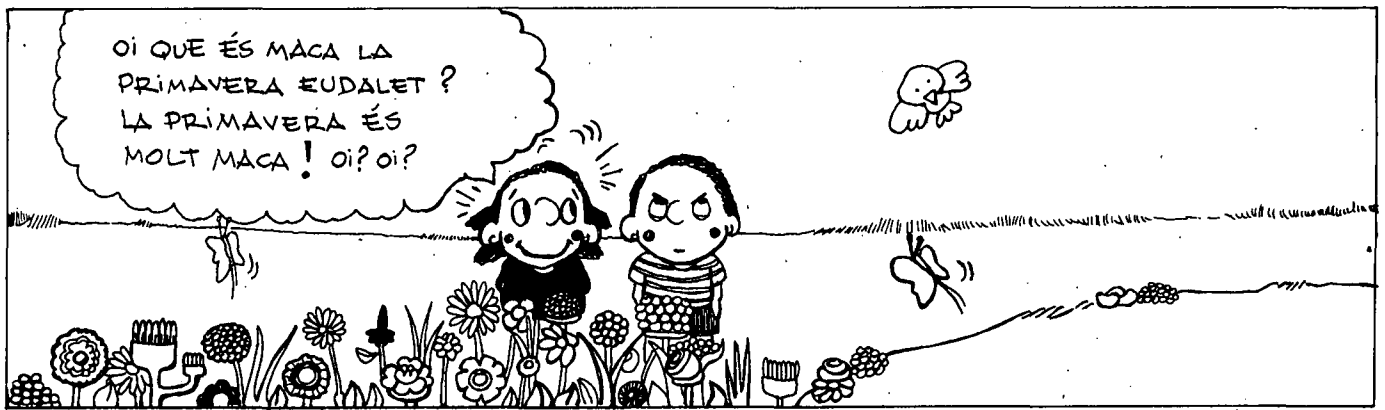
Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

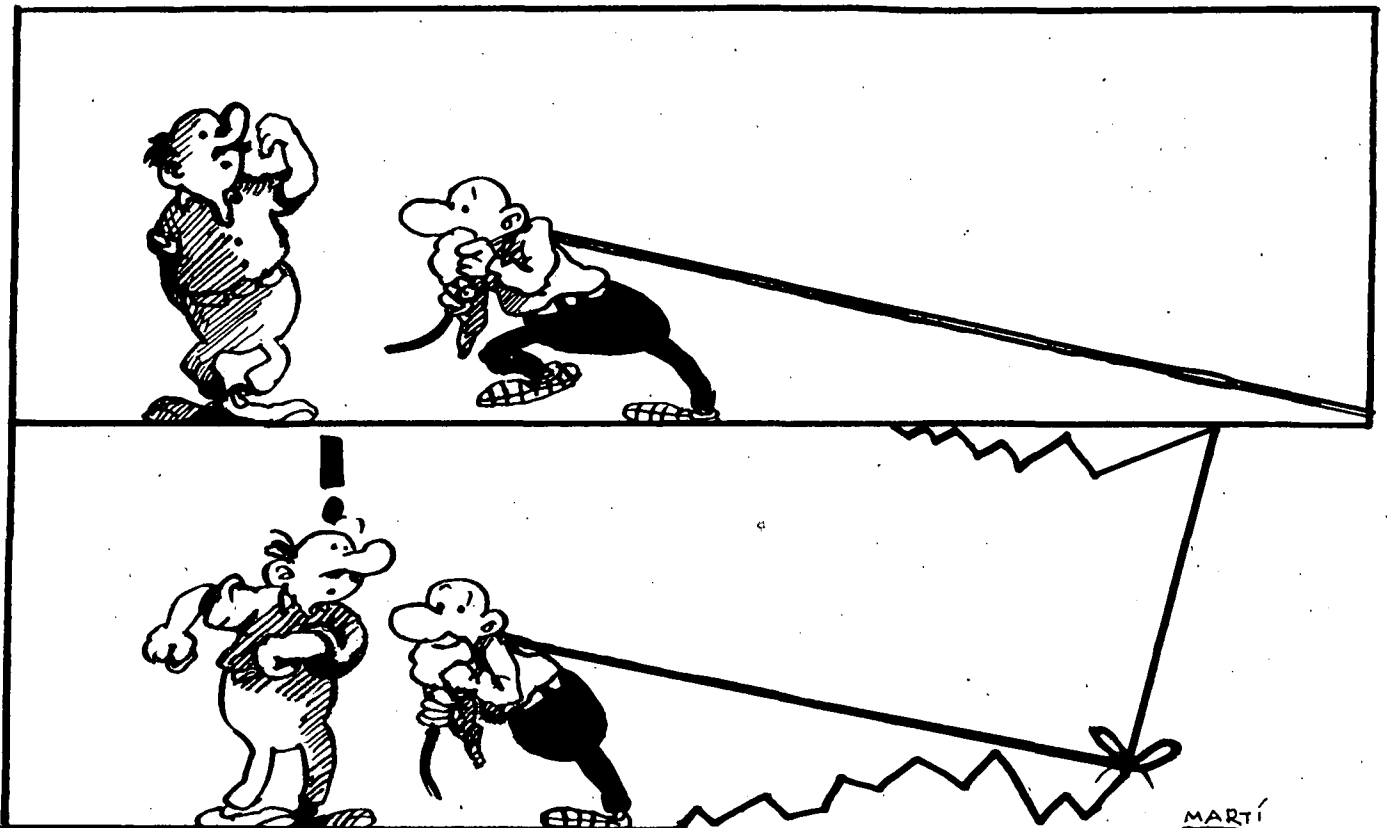
-Mira, mira! -l'imprudent de Zèfir s'ha posat de peus sobre el de la bicicleta.
Pom i Flora ho troben d'allò més divertit.
-Compte! -crida Babar a Zèfir que gairebé topa amb la . Uff! Ha anat d'un pèl!
Ha perdut la , que li ha anat per terra.
L' ha hagut de frenar en sec.
El conductor s'enfada, i Babar també.
Alexànder no s'ha adonat de res: seguia un bonic .
Però aquest se n'ha anat volant.

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

La Baldufa

EN BADOSA I EN BASORA

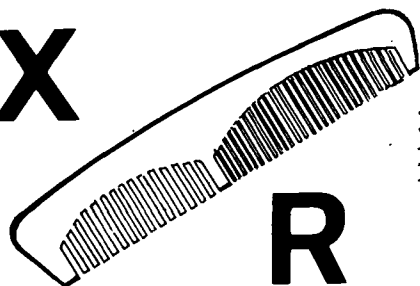
ENTRETENIMENTS

Jeroglífic

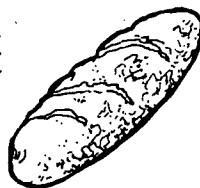
Per què ho compres?

e
e

X

R

t

Es per pintar la paret.

Saps de quin país és cada un d'aquests personatges?

Rus, Holandès, Bavarès, Basc, Escocès.

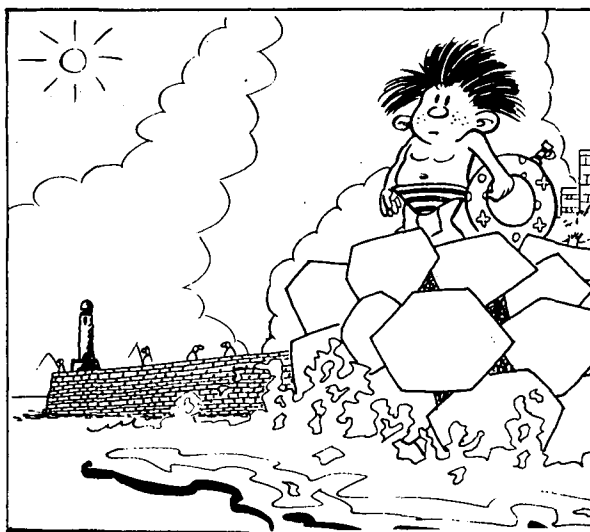
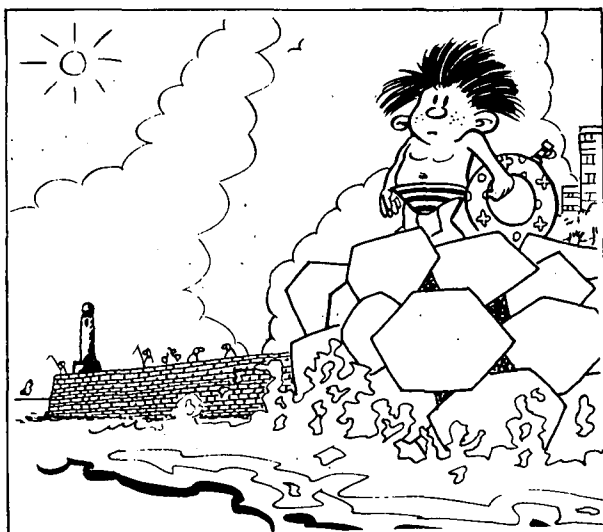
1

2

3

4

5

Entre aquests dos dibuixos hi ha 8 diferències. Saps trobar-les?

EN BUFA I EN PUMPUM

per M. A. Sayrach

